

Sally Wentworth

R
COLECTIA
ROMANTIC

REGELE DIN CULLA

editura alcris

HL

THE

BEST

Este iarnă în Hebride. Frig... Cine este fata — Doamne!
care debarcă într-o seară în insula Culla, cu
valiza ei? Noua locatară din Taornish. Este
atât de frumoasă, atât de frumoasă! Dar
palidă, fragilă, suferindă... Pe fetișoara ei
mohorată se citește toată durerea din lume!
Locuitorii insulei îi ofera ajutorul lor; la toată lumea, dar
ea îi respinge, aproape cu răutate. Chiar atâta timp cât nu te vei
și pe seducătorul Erwan MacNeill. schimba, nu va fi amu-
Totuși acesta a hotărât să descopere zant să trăiești cu una ca
răul care roade inima și sufletul lui tine!
Marnie...

ISBN 973-9498-25-6

Lei 4410 + 90 T.L. = 4500

SALLY WENTWORTH este prezentă în
colecțiile editurii noastre cu :

Dragoste cu umbre	colecția „ROZ“ nr. 2
Bărbat de închiriat	colecția „ROZ“ nr. 14
Secretele Afroditei	colecția „ROZ“ nr. 22
Amantul englez	colecția „EL și EA“ nr. 134
Voiajul	colecția „EL și EA“ nr. 157
Șoimul venețian	colecția „EL și EA“ nr. 186
Insula de foc	colecția „EL și EA“ nr. 193

Dat la cules 9.11.1997. Bun de tipar 4.12.1997
Coli tipo 10. Format 16,54x84
Hârtie tipar de 45 g/m²
Apărut 1997

Tiparul executat sub cd. 193 la
Societatea Comercială - Editură și Imprimerie
„Porto-Franco” S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMANIA

CAPITOLUL I

— Așteaptă, domnișoară, lasă-mă să te, ajut. Marinarul făcu un gest pentru a apuca valiza. Aceasta era foarte mare. Tânăra fată, în mod sigur, n-ar avea puterea s-o care până la chei ; era atât de firavă ! O simplă adiere de vânt ar fi ridicat-o de la pământ, darmite vântul violent care sufla în acea zi... Dar călătorea se mulțumi să răspundă :

— Voi reuși și singură, mulțumesc.

Ea-și apucă bagajul fără efort aparent și părăsi căldura cabinei pentru a urca pe punte. Imediat, vântul glacial o cuprinse, pătrunzându-i prin haine, și fata se cutremură. Gluga hanoracului îi căzu pe umeri, părul ei blond și lung de culoarea mierii se răvăși aureolându-i fața. Îndoindu-și spatele ea înaintă către pasarelă.

Apele portului erau relativ calme, dar vaporul încă se clătina alarmant. Fata scoase un oftat de ușurare regăsind pământul ferm. Picioarele îi erau șovăielnice după lunga traversare.

Pe dig, călătorea puse valiza jos și-și ridică iarăși gluga, legând-o strâns sub bărbie ca să nu-i zboare. Apoi, ridică ochii. Cerul era jos, de un gri plumburiu, acoperit de nori care aîergau.

Dar fetei părea să nu-i pese. Departe de a se grăbi, ca rămasese un moment lung nemișcată înaintea de a-și întoarce privirea în direcția portului Ardsay.

Fără să fi venit niciodată, ea-și imaginase întotdeauna portul din Hebride ca un mic cătun cu case gri, zgribulite strâns în jurul cheiului, între marea cea rece și cerul jos. Totuși orașul Ardsay se întindea de-a lungul a două sau trei străzi și locuințele, departe de a fi de un gri uniform, erau adesea zugrăvite în alb sau culori pastel, sub acoperișuri de olane roșii. Categorie, colinele întunecate, încă împetrite cu zăpadă în acest început de martie, cerul și marea, răspundeau așteptărilor ei. Dar descoperind satul, tânăra fată se simți frustrată. Trebuia să fi fost rece și auster; casele n-aveau dreptul să fie așa de cochete și primitoare. Avu o clipă de îndoială: avusese dreptate să vină pe mica insulă Culla ?...

— Încet, ea se aplecă pentru a-și lua valiza. Marinarul se înșelase, aceasta nu era chiar grea. Zâmbi cu amărăciune — o întreagă viață îngheșuită într-o valiză atât de mică !

Un taxi singuratic, demodat, era parcat la capătul cheiului. Șoferul era invizibil. Fata așteptă câteva minute tremurând de frig, cuprinsă de nerăbdare. Numeroși trecători, îmbrăcați calduros, o priveră cu curiozitate. Totul devenea absurd ! Si dacă șoferul își terminase ziua de muncă ? Putea să aștepte ore întregi degeaba. Foarte iritată, apăsă pe clanță ; portiera se deschise. Acționă lung asupra claxonului. În sfârșit, ușa unei mici cafenele se deschise și ieși un om îmbrăcân-

du-și repede haina. El o examinează din cap până-n picioare cu interes.

— Doriți poate un taxi ?

— Da.

Era clar, dar ea se abținu să mai zică ceva.

— Și unde mergeți ?

El îi luase valiza și o aranja în portbagaj, fără să se grăbească. Călătoria se urcă în spate și aștepta ca el să ia loc.

— Întâi la agenția imobiliară din Culla, vă rog.

Omul se întoarse spre ea cu ochii strălucind de curiozitate.

— Mergeți să-l vedeți pe agent ? Sunteți noua locatară de la Taornish, deci ? Morgan îmi povestea ieri că pregătește casa.

Încruntându-și sprâncenele, fata îl întrerupse.

— Duceți-mă la agenție, vă rog.

Cu regret, omul ascultă, dar fără a înceta să vorbească.

— Este o casă frumoasă, la șase kilometri de localitate. Autobuzul nu trece des, dar există electricitate și Willy Mackenzie a umplut congelatorul cu provizii, să hrănească o familie întreagă. Vă instalați cu părinții, domnișoară ?

O expresie ciudată, aproape de durere, traversă fața tinerei fete, dar dispăru imediat.

— Mai avem mult ? întrebă ea sec.

— Este la următorul colț al străzii.

El opri în fața unei căsuțe care nu s-ar fi distins cu nimic de celelalte dacă n-ar fi fost o pancardă scrisă de mână : „Agenția imobiliară din Culla. Ian MacDonald“.

— O să intru cu dumneavoastră ca să aştept la căldură, anunţă şoferul deschizând deja portiera.

— Nu, aşteptaţi-mă aici, îi spuse ea cu bruschete.

Omul dorea doar să-şi satisfacă curiozitatea. Traversând trotuarul, ea apăsă pe butonul antic al soneriei de aramă. O femeie mică şi slabă deschise uşa.

— Aş vrea să-l văd pe agentul imobiliar, vă rog.

— Intraţi, intraţi, o pofti femeia cu un zâmbet. Eu sunt doamna MacDonald...

Observându-l pe şofer ea-l salută printr-un semn din cap înainte de a închide uşa.

— ... Biroul este aici... Ian, ai o vizitatoare !

Era cald în casă. Călătoarea îşi împinse gluga pe spate. Doamna MacDonald se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre în birou. Ochii ei se măriră când faţa fetei apăru la lumină : era de o frumuseţe impresionantă. O frunte mare, pomeţi înalţi, un năsuc drept, buze palide dar bine conturate... Mai ales ochii reţineau atenţia; ochi de un albastru intens, umbriţi de gene lungi, dese. Te făceau să te gândeşti la lacurile de munte, când o rază de soare străbate printre stânci pentru a veni să strălucească în fundul apei nemiscate. Soţia agentului se întoarse repede, jenată de inspecţia ei indiscretă şi se îndreptă spre bucătărie. Ce palidă era această tânără fată ! Ochii ei întunecaţi de cearcăne albastri erau aproape prea mari în faţa suptă.

Sotul ei gândi același lucru când se ridică s-o întâmpine pe călătoare. Aceasta acceptă mâna întinsă, fără să zâmbească.

— Eu sunt domnișoara Adams, Marnie Adams. Avocații mei au închiriat în numele meu o casă la Taornish... Iată o copie a scrisorii dumneavoastră confirmând primirea cecului.

Domnul MacDonald luă foaia de hârtie, o parcurse rapid și i-o dădu înapoi.

— Totul este în ordine, domnișoară Adams. O să vă dau cheile...

Cu un mers încet și liniștit, el merse să deschidă un mic seif dintr-un colț al încăperii și scoase o trusă de trei chei.

— ... Iată, domnișoară Adams.

— Mulțumesc. Toate obiectele pe care le-am trimis pe listă au fost livrate, nu-i așa ?

— Da ! Suficient să întrețină o adevărată armată ! Alimente, turbă, petrol pentru grupul electrogen... Morag Ferguson, una din vecinele dumneavoastră, s-a dus să facă curățenie și să aranjeze totul pentru sosirea dumneavoastră. Dar n-o să locuiți acolo singură ?

— Ba da, absolut sigură.

El deschise gura ca pentru a adăuga ceva, dar expresia rece și distantă a lui Marnie Adams îl descurajă. Cea mai frumoasă față pe care o văzuse vreodată, gândi el... și cea mai tristă. Destinul părea că o copleșise cu loviturile sale ; durerea și disperarea îi bântuiau trăsăturile.

Agentul imobiliar nu era omul care să-și lase imaginația să vagabondeze ; înlătură acest gând. Poate că ea fusese bolnavă.

— Vreți să luați ceaiul cu noi ? sugeră el cu

blândețe. Am putea să vă vorbim despre insulă și despre vecinii dumneavoastră de la Taornish. Marnie își încreți sprâncenele.

— Casa nu este izolată ?

— Ba da ! La Taornish sunt doar cinci sau șase case, fiecare înconjurată de un lot pământ. Nu veți fi deranjată dacă aceasta vă este dorința.

— Perfect.

Ea se îndreptă spre ușă.

— Nu rămâneți la ceai ?

— Nu, mulțumesc, prefer să mă duc direct la Taornish. La revedere.

— La revedere, domnișoară Adams. Și failte do' duthaich... Este în galeză, îi explică el. Înseamnă bun-venit în regiune.

— Ah !... Mulțumesc.

Marnie se opri puțin pe peron. Un vânt tăios mătura străzile aproape pustii. Abia era ora patru și jumătate, dar deja câteva ferestre erau luminate. Fata urcă în taxi.

— La Taornish, vă rog.

Șoferul scoase un mic mormăit triumfător.

— V-am spus bine !

Timp de un moment, merseă de-a lungul coastei. Marnie încercă să privească peisajul, dar se întuneca și era obosită. Va avea timp să viziteze mâine și în zilele următoare. Vor exista o grămadă de „mâine“. Un val de disperare, bine cunoscută, o cuprinse. Se înfundă pe scaunul ei închizând ochii, cu pumnii strânși pentru a lupta împotriva acestei dureri sfâșietoare, ascuțită ca o lamă de cutit, încercând să se gândească la altceva, la indiferent orice. „Casa, gândește-te la

casă." Era pregătită ? Va semăna cu descrierea făcută de agent în scrisoare ?

Avea o singură fotografie, destul de neclară, a vechii ferme. Să vedem, din ce se compune aceasta ? O construcție ridicată cu cincizeci de ani în urmă, transformată recent în casă de închiriat. Un salon mare și o bucătărie la parter, două camere mansardate și o baie, la etajul întâi, o jumătate de hectar de teren, câteva anexe. Toate acestea erau foarte vagi. Marnie se hotărâse la lectura unei fraze : „Ferma este situată pe partea de est a insulei, într-un fiord izolat, dar apărut de vânt, înconjurat de coline, la oarecare distanță de orașel și de transporturile publice”!

Asta era dorința ei cea mai dragă : să fie singură, departe de prieteni bine intenționați, prea prompti s-o consoleze, să afirme că, cu timpul, totul se va aranja. Era fals, complet fals, fiecare zi era mai grea... Ea se îndreptă brusc. „Nu te mai gândi, gândește-te la casă.” Ce scrisese pe lista de comandă ? Pachete de supă, jambon, legume...

Cu pleoapele strânse în efortul de a se concentra, Marnie tresări auzindu-l pe șofer că-i vorbestă. El încetinise. Fata clipi din ochi, încercând să distingă ceva prin fereastră.

— Am ajuns ?

— Nu, dar îl zăresc pe Erwan MacNeill pe drum. Locuiește și el la Taornish, o să-l luăm.

Fără să-i lase Marniei timp să acționeze, el frânase deja și, lăsând geamul jos, adresă câteva cuvinte în galeză unui bărbat încărcat cu un sac mare și un câine pe urme.

Acesta se apropie de mașină și se aplecă pentru a o vedea pe pasageră. La lumina slabă a tabloului de bord, el părea înalt și robust. Vântul îi zburlea părul negru.

— Este ziua ta norocoasă, Erwan, o însoțesc pe această domnișoară la Taornish, putem să te lăsăm în fața ușii tale.

— O clipă, interveni Marnie. Eu sunt clienta dumitale și n-am chef să împart taxiul. Reia-ți drumul, te rog.

Cei doi bărbați se întoarseră spre ea cu un aer nedumerit. Ca și cum se întrebau cu ce drept vorbea ea, gândi Marnie prost dispusă. Dar era mașina ei și pentru nimic în lume n-ar lăsa să urce un necunoscut care ar vrea să-i vorbească și s-o interogheze.

— N-ai înțeles, domnișorică... vru să protesteze șoferul.

Celălalt bărbat ridică mâna pentru a-l întrerupe.

— N-are importanță, Hector, îl asigură el cu un accent englez și nu scoțian. Îmi place să merg. Această persoană este probabil obosită, trebuie că se grăbește să ajungă acasă. Dar vreau să-ți încredințez sacul meu, este greu... Sper că nu vă deranjează? adăugă el întorcându-se către Marnie.

Aceasta înfruntă privirea ochilor lui negri și sardonici. El nu-și făcea nici un fel de iluzii asupra motivelor refuzului ei și o sfida fățiș.

— Nu, nu mă deranjează, ripostă ea foarte țepănă.

El clătină din cap, mai schimbă câteva cuvinte cu șoferul și mașina o luă din loc. În curând, băr-

batul și câinele dispărură, înghițiți de întuneric. După circa doi kilometri, începu să plouă cu stropi mari. Șoferul încetini, aplecat în față, cu ochii mișiți, pentru a putea vedea mai bine prin parbrizul ud. Ștergătoarele gemeau, neputincioase să înlătore apa care cădea în trombe pe acoperiș și geamuri.

— N-ar fi fost rău să-l luăm pe Erwan, bombănt el în surdină.

Dar Marnie refuza să se simtă vinovată. Era un bărbat solid, puțin mers prin ploaie n-avea ce să-i strice. Curând părăsiră drumul asfaltat și se angajară pe un drum sinuos, șerpuind printre coline abrupte înainte de a coborî în pantă ușoară spre mare. Fata observă luminile a două sau trei case din drum, distanțate unele de altele, apoi taxul se opri. Ea se aplecă spre geam, dar nu zări nimic.

— Aici este ?

— Da. Două lire, vă rog.

Ea-i plăti și adăugă un bacșiș. Totuși el nu făcu nici un gest de a-i deschide portiera sau s-o ajute să-și scoată valiza din portbagaj. O pedepsea fiindcă refuzase să-l ia pe prietenul lui, mai mult ca sigur... În momentul în care ea-si luă bagajul, el demară repede. Marnie se îndepărtă cu o săritură pentru a evita să fie stropită cu noroi. El făcu cale-ntoarsă și trecu din nou pe lângă ea. La lumina orbitoare a farurilor, fata întrevăzu rapid noua ei casă, o mică fermă din piatră gri, cu acoperiș în pantă. Apoi mașina se îndepărtă și Marnie se trezi în întuneric, singură. Ar fi trebuit să-i ceară șoferului să aștepte pentru a-i lu-

mina drumul, dar, în proasta lui dispoziție, acesta ar fi refuzat fără îndoială.

Cu o față posomorâtă, ea-și ridică valiza și înaintă pe pipăite căutând portița în zidul împrejmuitor. Trebui apoi să urce poteca sub ploaia torențială. Blestemându-se în gând că nu se gândise să-și aducă o lanternă, ajunse în sfârșit în fața ușii. Dar unde era clanța ? După câteva secunde de căutări, o descoperi, exact în locul opus celui în care se aștepta s-o găsească. Cu un oftat de ușurare deschise, își puse valiza în antreu și închise ușa după ea. Călătoria lungă de la Londra se terminase, ajunsesese.

Marnie rămase câteva clipe sprijinită de ușă, tremurând de frig și de oboseală. În curând luă cunoștință de o sursă de căldură. Un foculeț era aprins în șemineu, luminând vag încăperea. În fața căminului se afla o sofa primitoare, acoperită cu pânză înflorată. La celălalt capăt al salonului, o masă înconjurată de patru scaune stătea în fața unei ferestre protejate cu draperii grele. Ca atrasă de un magnet, Marnie se apropie de șemineu și îngenunche în fața focului, scoțându-și mânușile umede pentru a se încălzi. Nu erau flăcări înalte, doar o sclipire caldă, ce emana din niște blocuri mici și pătrătoase. Lemn ? Fata luă un vâtrai lung și lovi la întâmplare. Nu, nu era asta... Unul dintre blocuri se sparse dezvăluindu-și fibrele brune. Da, bineînțeles ! Turbă ! Scoțienii, ea o știa, așa se încălzeau în principal. Dar ea însăși nu mai văzuse înainte blocuri de turbă.

Îndepărtându-se, Marnie aruncă o privire în jurul ei. Găsi un întrepător pe perete, lângă ușă, și aprinse lumina. Încăperea mai era mobilată cu

un fotoliu adânc, un bufet cu o oglindă deasupra și etajere pline de cărți... Există chiar și un televizor ! Acest detaliu o surprinse. Ea crezuse că se îndepărtase suficient de civilizație pentru a nu dispune de acest gen de distracții inutile. În sfârșit ! Nici o importanță ! Îi era suficient să nu-i dea drumul ; putea chiar să-l pună în fundul unui dulap.

Un curent de aer rece se strecura pe sub ușă ! Marnie trase în grabă draperia și-și scoase hanoracul. Ar fi bine să mănânce ceva, nu pusese nimic în gură de la micul dejun. Dar nu-i era foame. Nu mai avea poftă de mâncare de la accident, cu trei luni în urmă. Trei luni... Era așa de recent... Și totuși, i se părea că trecuseră zece ani de atunci. Mai întâi fusese spitalul, apoi ea încercase să-și refacă viața. Dar într-o zi, înțelesese că nu putea continua astfel, trebuia cu orice preț să părăsească oamenii și locurile pe care le cunoscuse ! Ori asta, ori să înghită dintr-o dată toate somniferele prescrise de medic, pentru a pune capăt acestei vieți de infern...

Dintr-o săritură, fata traversă camera și se îndreptă spre o ușă aflată în peretele din fund ! Aceasta dădea în bucătărie. Marnie deschise dulapurile, străduindu-se febril să inspecteze conținutul, să-și aleagă ceva de mâncare. Se hotărî pentru o supă și găsi un desfăcător vechi de conserve într-unul dintre sertare. Acasă la ea, avea unul electric. La drept vorbind, rar avea ocazia să-și pegătească o masă. Când Alan nu era acolo, numeroși bărbați își disputau plăcerea de a invita o fată așa drăguță să cineze la restaurant.

Când reuși în cele din urmă să ridice suficient capacul cutiei pentru a-și turna supa, acesta era complet ciopârțit și îndoit. Marnie îl examinează cu o mutră dezgustată. Doamne ! Nu era nici măcar în stare să deschidă o cutie ! Lacrimile îi înțepară pleoapele ; ea și le înăbuși cu furie. Era pur și simplu extenuată de călătorie, asta era tot. Se va simți cu mult mai bine după o noapte de somn bun. Puse cutia cu supă pe plita electrică și se strădui să inspecteze mai metodic conținutul dulapurilor. Da, erau de toate... Existau chiar și alimente pe care nu le comandase. Făină și drojdie ! Se aștepta cineva ca ea să prepare prăjituri sau pâine ? Nu făcuse niciodată în viața ei și n-avea de gând să înceapă acum !

Supa fierbea. Marnie închise butonul plitei. Făcând acest lucru, ea observă că cuptorul era aprins. Apucă o cârpă, lăsă jos ușa cuptorului și descoperi o găinușă apetisantă, rumenindu-se încet în suc propriu. Chiar deasupra, pe grătarul cuptorului, o tartă degaja un miros de mere și de scortişoară.

Cu sprâncenele încruntate, ea se îndreptă și deschise un dulap pentru a scoate o farfurie. Pe o bucată de pâine era pus un bilețel. „Bine ai venit la Taornish. Voi trece mâine dimineață să văd dacă nu-ți lipsește nimic. Morag Ferguson.”

Pe față o cuprinse o adevărată mânie. Cum îndrăznea această femeie să-i pregătească cina ? Ceruse doar să găsească provizii la sosire ! Nu un foc aprins și mâncare pregătită ! Și această Morag Ferguson avea intenția să vină s-o vadă mâine. În scopul de a o miștralia pe noua venită cu întrebări indiscrete, sigur ! Dar atunci la ce bun fugise de toți cei care o cunoșteau și știau despre accident ? Ar

fi putut la fel de bine să rămână la Londra și să se închisă în apartamentul ei. De altfel, încercase, dar fusese insuportabil. Erau prea multe amintiri despre Alan... Și despre Sue.

Marnie se lăsă să cadă pe un scaun în fața mașinii de gătit, cu ochii fixați pe mâncarea din cuptor. Apoi, cuprinsă din nou de mânie, închise ușa cuptorului cu piciorul și-l opri. Nu va lăsa această femeie să se bage în viața ei particulară, s-o spioneze : nu după ce făcuse o călătorie atât de lungă pentru a-și găsi singurătatea !

Mânioasă, scoase din dulapuri toate proviziile pe care nu le comandase și le îngrămădi într-o cutie de carton. Când găina și tarta vor fi reci, le va pune și pe ele și va înapoia totul doamnei Ferguson. Astfel, ea nu va mai veni s-o deranjeze !

Marnie își duse farfuria în salon, stinse lumina din plafon și se așeză în fața căminului, cu privirea pierdută în gol, ca hipnotizată de luciul slab al focului. Dar în curând, veniră imagini să danseze în flăcările mici. Nervoasă, fata se întoarse. Bupa caldă n-o reconfortase deloc. Căută din ochi o apărătoare pentru foc, apoi oftă. La urma urmei, puțin îi păsa să vadă casa și chiar pe ea însăși, arzând. Obosită subit, se hotărî să urce să se culce.

O cameră îngustă cu paturi gemene, o comodă prea mare și o toaletă. Cea de a doua cameră era mai mare. În mijloc trona un pat de două persoane, acoperit cu o cuvertură minunată, lucrată de mână. Și aici, o toaletă și o comodă completau mobilierul. În fiecare dintre camere fusese aprins un foc.

Marnie își puse valiza în cea mai mare dintre camere. Trebuia să-și desfacă bagajele, dar va avea timp s-o facă și mâine. Nimeni nu va veni să-i tulbure singurătatea... În afară de acea femeie curioasă... Ei bine, o va face să înțeleagă clar că nu voia să vadă pe nimeni !

Eata scoase o cămașă de noapte din geamantan și se duse în baie. Doar un mic radiator electric încălzea această parte a casei. Tremurând cu picioarele înghețate pe pardoseală, Marnie nu întârzie și veni în fugă în camera ei. Automat, își scoase ceasul cu brățară de aur și-l puse pe noptieră. Un ceas foarte draguț, cadou de la Alan la ultima ei aniversare, cea de a douăzeci și treia. Îl primise cu bucurie, neștiind că el n-o mai iubea. Cu un gest brusc, îl puse în sertar. Nu va mai avea nevoie să știe ora. Va mânca atunci când îl va fi foame, va dormi când va fi obosită și va rămâne toată ziua în pat dacă va avea chef. Din ce motiv să se mai scoale, de altfel... de aici înainte !

Aruncă o privire nehotărâtă spre poșeta ei. Să ia somnifere în seara asta ? Se simțea suficient de obosită ca să doarmă o săptămână întreagă... Categorie, nu va avea nevoie.

Dând la o parte cuvertura, Marnie se strecură între cearșafuri, care fuseseră încălzite cu o buioară. Patul miosea a levănțică și un alt parfum, greu de identificat. Ea-și înfundă nasul în pernă și inspiră adânc. Da, era un parfum de mare, de ocean. Trebuie că uscaseră cearșafurile afară, în briza marină... Legănată de zgomotul valurilor, Marnie căzu într-un somn adânc.

Mașina înghițea un drum în spirală, interminabil. Lângă ea, Sue țipa și încerca să-i smulgă volanul din mâini; Marnie se lupta să păstreze controlul vehiculului. Apoi veniră mașini, din toate părțile, dintr-o dată... zgomot, acel zăngănit de fiare atroce, răsfângându-se în jurul ei până când nu mai putu suporta și lăsă volanul pentru a-și acoperi urechile. Se lăsă tăcerea, minunată, odihnitoare, când dintr-o dată Sue începu să urle! Marnie se întoarse spre Sue să-i spună să tacă, dar nu era Sue, nu putea fi ea, în locul feței ei se afla o mască de sânge; sângele șiroia peste tot, peste tot...

Strigătul de oroare al Marniei răsună în cameră. Ea se ridică în pat dintr-un salt, lividă, tremurândă, cu fruntea plină de broboane de transpirație. Timp de o fracțiune de secundă nu știu unde se află și rămase nemișcată, cu ochii măriți de spaimă. Apoi zări ultimele luciri ale focului care se stingea și-i reveni memoria. Oh, Doamne! Nu! Îndurare! Nu acest coșmar din nou și mereu! Trebula să-și petreacă restul vieții cu aceeași imagine de groază?

Parcursă de frisoane, Marnie se sprijini de labla patului. Era inutil acum să încerce să doarmă fără somnifere. Oricum era vina ei, ar fi trebuit să ia în momentul culcării. Acestea o cufundau fără greș într-un somn fără vise. Cu mâinile tremurande luă poarta și înghiți patru comprimate.

O treziră ciocănituri violente. Cu mintea încețoșată, pleoapele grele, Marnie se așeză pe pat, Din nou se bătă la ușă. Fata leșă cu greutate din-

tre cearșafuri. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și o voce de femeie strigând :

— Este cineva aici ?

Marnie trase un capot din valiză, alergă afară din cameră și sări pe trepte. O femeie de cincizeci de ani, mică și grăsuță, era în salon ; se întoarse către ea cu un zâmbet larg și călduros.

— Ceud mile failte ! Asta înseamnă : fii de o sută de mii de ori binevenită, explică ea râzând. Te-am trezit, domnișoară ?... Este trecut de ora zece și, văzând că nu iese fum din coș, am hotărât să vin să-ți arăt cum se face focul...

Ea se aplecă să ia vătraiul dar se opri brusc, întreruptă de întrebarea tăioasă a Marniei :

— Cine sunteți ? Și cum ați intrat ?

Femeia se îndreptă, surprinsă.

— Eu sunt Morag Ferguson ! N-ai găsit bilețelul meu ? Agentul imobiliar mi-a dat cheia.

Marnie întinse mâna, cu o față întunecată.

— Dați-mi-o, vă rog.

— Dar am întotdeauna o cheie pentru a pregăti casa înainte de sosirea noilor locatari ! exclamă ea stupefiată.

— Nu va mai fi necesar, fiindcă sunt aici.

Încet, Morag Ferguson cotrobăi în buzunar cu un aer tulburat, și-i întinse cheia cu regret.

— Doar n-ai intenția să te încui, imediat ?

— Dimpotrivă, am chiar această intenție.

— De ce, mititico ? Aici nu suntem la Londra ! Nimeni nu va veni să te fure sau să-ți facă ne cazuri. Nu-i nevoie să-ți fie teamă. Nimeni nu-și încuie ușa la Culla !

Marnie își strânse pulpanele capotului tremurând.

— Nu mi-e teamă, țin pur și simplu să-mi proteja viața particulară, declară ea sec.

— Dar agentul imobiliar m-a sunat aseară, mi-a spus că vei fi aici complet singură ; vei avea nevoie de ajutor ca să înveți cum să te descurci într-o fermă ! Trebuie să știi să pregătești un foc din turbă, să reîncarci grupul electrogen, să pui seminte pentru vară...

— N-am nevoie de ajutor. Pot să mă descurc singură !

Doamna Ferguson mai vru să protesteze, dar deja Marnie năvălise în bucătărie. Ea luă cutia, aruncă în ea puiul și tarta apoi, revenind în salon, puse totul sub brațul vecinei.

— Ce este... ?

— Sunt produsele pe care le-ați adus din proprie inițiativă. Eu nu le-am comandat și n-am de gând să mă servesc de ele.

— N-o să faci pâine și prăjituri ? Dar atunci cum...

— Și nici n-am comandat masa ! Dacă aveam nevoie de serviciile unei bucătărese, i-aș fi spus agentului imobiliar !

Fața lui Morag Ferguson se împurpură și ea se înțepeni.

— Ascultă, domnișorică, nu știu ce ai...

— N-am nimic. Mulțumesc că mi-ați pregătit casa pentru a mă instala, doamnă Ferguson și acum, la revedere !

În ciuda acestei răceli, curajoasa femeie mai ezita încă. Dar Marnie, cu fața severă, aștepta

nerăbdătoare. Ridicând din umeri resemnată, Morag Ferguson ieși din casă, cu cutia sub braț.

Marnie închise imediat ușa și se duse la fereastră pentru a observa reacțiile vecinei sale. Aceasta coborî încet aleea, deschise porțița și o luă la stânga. După câțiva pași, se răzgândi și făcu stânga-mprejur. Marnie se chirci, temându-se s-o vadă revenind la ea. Dar Morag Ferguson trecu prin fața casei ei cu un pas hotărât și se îndreptă rapid către o altă fermă, la o sută de metri mai la dreapta. Tânăra fată n-o remarcase în ajun. Era o construcție mare și în stare bună, de piatră gri, ca propria ei locuință.

Morag Ferguson bătui la ușă și apoi intră. Începeau bârfele, gândi Marnie cu amărăciune. Ridică din umeri. N-aveau decât să vorbească despre ea, îi era indiferent. Nu voia decât să fie singură.

Rămase câteva secunde încă să observe, dar îi era frig. În fugă, urcă în camera ei și-și trase jeansi și un pulovăr gros, fără să părăsească din ochi casa vecină. Întoarsă în bucătărie, își pregăti o ceașcă de cafea. Cam după un sfert de oră, o văzu pe Morag Ferguson ieșind, dar cu mâinile goale de această dată. Fără o privire spre fereștrele lui Marnie, trecu pe drum și dispăru la o cotitură.

Marnie mai așteptă un moment după care, punându-și cizmele și hanoracul, ieși. Dacă mai rămânea un minut în această încăpere, risca să se sufoc.

Pe cărare, se luptă cu vântul pentru a-și înfășura în jurul gâtului eșarfa lungă de lână. Totuși, era mai frumos în această dimineață. Ploaia

încetase și cerul, deși un pic noros, era senin. Fata o luă la dreapta, spre marea cu valuri mari. De-a lungul drumului stâncos, o iarbă foarte verde începea să răsară în pământul negru. Deasupra capului ei, pescărușii se învârtteau scoțând strigăte stridente, plonjând uneori către mare ca niște săgeți, pentru a se înălța imediat.

Când trecea prin fața casei unde Morag Ferguson se oprise cu un moment înainte, începu să latre un câine. Marnie văzu un setter irlandez mare sărind la ea. Înlemni dar îl înfruntă. Animalul era mare, aproape îi ajungea până la talie. Un strigăt răsună și animalul se opri brusc, cu coada în jos, lătrând surd. Din casă ieși un bărbat și se îndreptă către Marnie. Era cel de pe drum, de aseară. Cum îl chema ? MacNeill !

— Nu-ți fie frică, nu-ți face nimic ! spuse el.

Întorcându-se pe călcâie, Marnie coborî în goană poteca ce ducea la mare. Nu-i era frică de animale. Oamenii o înspăimântau.

CAPITOLUL II.

Drumul traversa câmpurile circa o sută de metri. Dar curând, se afunda între stânci gri din ce în ce mai înalte, și aveai impresia că te afli într-un tunel fără acoperiș. Apoi, după o cotitură, stâncile se terminară și Marnie ajunse în fața mării. Marea era joasă, descoperind o plajă de nisip alb și fin, la picioarele falezei abrupte. În depărtare, se auzea zgomotul înăbușit al valurilor care se spărgeau de stânci.

Cu pași lenți, fata urmă poteca până la un dig vechi aflat în prezent complet în ruină. Acest loc o surprindea. Se aștepta să găsească o plajă pietroasă și nu acest peisaj aproape mediteranean! Vara, familii întregi trebuie că făceau picnicuri, copiii veseli alergând pe stânci în speranța imposibilă de a prinde pescăruși.

Marnie dădu cu piciorul furioasă într-o piatră. Hotărât, regreta că venise la Culla. Voia să găsească frig, singurătate și nu plaje cu nisip fin, vecini ospitalieri. Coborând la dreapta, ea se îndreptă către poalele falezei, acolo unde marea fierbea prinsă într-un vârtej de curenți. Acolo, tărâmul era presărat cu resturi lăsate de valuri: bucăți de lemn și de cărbune, cutii de conserve

goale aruncate de către un vapor în trecere... Bri-
za părea mai puternică aiori, făcând să fluture
eșarfa Marniei și lipindu-i șuvițe de păr de față.
Asta se potrivea perfect cu dispoziția ei ; își conti-
nuă plimbarea în aceeași direcție. Ajunsă la baza
peretelui de stâncă, ea ridică ochii și zări un soi
de mică peșteră naturală între două ieșituri stân-
coase. Se cățără de îndată și, așezată pe vine în
interior, putu contempla largul, la adăpost de
vânt : mișcarea continuă a oceanului, puterea lui
nemărginită, valurile care veneau unul după ce-
lălalt, se spărgeau de blocurile de stâncă într-o
explozie de spumă, se retrăgeau pentru a reveni
imediat... Acest spectacol o fascină pe Marnie un
timp.

Marea îi părea furioasă, dezlănțuită... Și cât de
diferită față de Tamisa, placidă și lentă ! Mergând
pe lângă acel fluviu londonez, ea nici nu-l vedea.
Cu excepția zilei când fusese invitată la o serată
pe un șlep acostat la chei. Îl luase și pe Alan. in-
sistând să meargă și el deși acesta își exprimase
dorința să rămână acasă. Era în plină perioadă de
examene — ținea să se odihnească și să repete.

În timpul petrecerii, cineva detașase sle-
pul în secret, pusese motoarele în funcțiune
și ambarcațiunea alunecase spre estuar. Se în-
torseseră abia a doua zi dimineata. Alan fu-
sese furios, ea-și amintea. Era una din ra-
role dăți când îl văzuse manifestându-se. Totuși
nu fusese nimic față de ziua în care o acuzase c-o
omorâse pe femeia vieții lui...

Marnie închise ochii și-și apăsă pumnii strânsi
de tâmplă, pentru a alunga amintirea crâncenă.
Dar nu era o soluție bună. Băiatul, la spital, îi

spusese : „Nu vei putea niciodată să uiți ce s-a întâmplat, deci va trebui să înveți să trăiești cu asta. să accepți”.

Avea el oare dreptate ? Dacă lăsa imaginile să-i invadeze mintea, poate va reuși în cele din urmă să alunge fantoma care se înălța la picioarele patului ei în fiecare noapte, o fantomă cu mască de sânge...

Cu dinții strânși, pleoapele închise, Marnie se obligă să se întoarcă înapoi, în anul precedent. Atunci lumea îi părea minunată, ea era iubită, protejată, nimic nu i se putea întâmpla. În acea zi de Crăciun, își luase mașinuța, fericită la ideea de a petrece sărbătorile în familie, cu tatăl ei și mama vitregă, care întotdeauna îi ținuse loc de mamă. Era, își amintea, foarte încântată : tocmai semnase un contract de trei luni, ca manechină într-o casă de modă pariziană. Pentru a sărbători cum se cuvine evenimentul, ea cumpăraseră cadouri foarte costisitoare pentru toată lumea : un vas de porțelan vechi pentru mama sa vitregă, sticle de vin rar pentru tatăl ei, un flacon de parfum pentru sora ei mai mare, Sue. Aceasta lucra la biblioteca din micul lor oraș natal. Era foarte rezervată. Nu ieșea niciodată cu tinerii... Și pentru Alan, cumpăraseră butoni de aur, gravați cu inițialele lui. Dragul de Alan ! Va fi atât de bine să-l revadă ! Ea spera totuși ca el să nu-i ceară să fixeze o dată pentru căsătorie. Ținea cu adevarat să petreacă trei luni la Paris. Cine știe ? Asta poate îi va aduce alte propuneri interesante de lucru ?

Aveau destul timp. Categorie, ea-l iubea pe Alan, îl iubise din ziua în care el se instalase în

vecinătate și când Sue îl invitase să cîneze la ei. Sue avea atunci nouăsprezece ani și Marnie șaptesprezece. La prima privire, Alan se îndrăgostise nebunește de această adolescentă abia îmbobocită. Marnie era încă la liceu, Alan își începea studiile veterinare. Nu se punea problema ca ei să se căsătorească imediat. Dar Alan insistase să se logodească fără a mai aștepta. Își vînduse mașina și-i oferise un inel Marniei.

Trecuseră cinci ani. Alan își obținuse diploma. Dar între timp, Marnie începuse o carieră strălucitoare de manechin. Ea insistase s-o urmeze, pretextând că aveau nevoie de bani pentru a-și cumpăra o casă. De fapt, ea găsea situația foarte plăcută: o meserie interesantă, o celebritate relativă, o cohortă de tineri care o înconjurau și Alan, iubitor și liniștitor, răbdător... Uneori, când erau singuri, el se lăsa transportat de dragostea lui pentru Marnie. Atunci o implora să se căsătorească cu el. „Acum. Acum. Marnie. Nu vezi câtă nevoie am de tine?”

Fata se agită în adăpostul ei de stîncă, cu ochii fixați în larg. Cuvintele lui Alan îi răsunau în minte ca strigătele pescărușilor. Ea nu văzuse nimic, nimic pînă când fusese prea târziu. Pe atunci ea se mulțumea să rîdă și să-l sărute, să-i promită tot ce dorea el, dar nu imediat, mai târziu, aveau o grămadă de timp.

Ea ar fi trebuit să înțeleagă de la sosire, în acea zi de Crăciun. Domnea o atmosferă încordată; Sue evita s-o privească. Tatăl ei, a cărui preferință fusese întotdeauna, se arăta deosebit de tandru și curtenitor cu ea. Alan ajunsese seara, după închiderea cabinetului. Marnie alergase să i se

arunce în brațe, atât de fericită, atât de exuberantă. Ea abia remarcase ridul de neliniște care-i încrețea fruntea, sărutul prea scurt ca răspuns la al ei.

La cină, Marnie povestise cu animație recenta ei călătorie în America de Sud. Tatăl ei se străduia să-i dea vesel replica. Ceilalți, tăcuți, zâmbeau la fiecare anecdotă nouă, dar acele zâmbete nu ajungeau niciodată la ochi.

Lovitura porni după ce se termină masa. Erau instalați toți în salon, unde se serviseră lichioruri. După o tăcere grea, mama vitregă a Marniei luă brusc cuvântul.

— Nu putem petrece toată seara ce și cum nu s-ar fi întâmplat nimic...

Domnul Adams vru s-o facă să tacă cu un gest, dar ea se întoarse spre el.

— D... Da, știu, voiai s-o lași pe Marnie să-și petreacă sărbătorile în liniște. Dar nu este drept față de Sue și Allan. Ea trebuie să fie pusă la curent.

— La curent ? Cu ce ? Dumnezeu ! Ce fețe serioase ! glumi Marnie.

Nimic grav, desigur, gândi ea...

Alan se ridicase în timp ce doamna Adams vorbea. Își puse jos paharul.

— Ar fi mai bine să vorbesc singur cu Marnie.

Imediat, Sue se îndreptă.

— Nu ! Rămân și eu.

Zâmbetul dispăru de pe fața Marniei.

— Ce este ? Ce se întâmplă ?

Domnul Adams o luă pe soția lui de braț.

— Hai să mergem în camera de alături... Mar-

nie, draga mea fetiță...

El ridică din umeri cu un aer neputincios, apoi leși foarte repede, urmat de soția sa. Încet, Marnie se uită pe rând la sora și logodnicul ei. Amândoi erau foarte palizi. Sue, acum își dădea ea seama, avea ochii încercănați. Chiar înainte ca Alan să vorbească, Marnie ghicise.

— Marnie, îmi pare rău, dar trebuie să-ți cer să rupem logodna. Vreau să mă căsătoresc cu Sue...

Ea nu răspunse. După un moment de tăcere, el reluă :

— ...Asta s-a întâmplat încetul cu încetul între noi. Dar de două luni, am înțeles că ne iubim și...

Un val de furie o cuprinse pe tânăra fată.

— Inutil să continui, îl întrerupse ea cu o voce plină de dispreț. N-am chef să aflu în amănunt cum mi-a sedus sora mea logodnicul pe la spate. Nici nu doresc să aflu cum ai putut fi atât de slab ca să te lași convins...

Vocea sa urcase progresiv până la urlet.

— Ce-a făcut ea ? Te-a încântat cu complimente ? S-a aranjat să fie tot timpul disponibilă ? Doamne ! Aveam încredere. Aveam încredere în amândoi !

Marnie se întoarse pe călcâie, nefiind în stare să suporte vederea lor. Alan se apropie.

— Marnie, te rog, încearcă să înțelegi. Adevărat, am avut nevoie de tine, cu disperare ; dar tu erai mereu la Londra, sau în străinătate. Uneori m-am simțit atât de singur...

— Singur ?! izbucni ea întorcându-se repede spre el. Și eu ? Eu nu m-am simțit niciodată sin-

gură, după părerea ta ? N-am avut niciodată nevoie de tine ?

Incet, Alan scutură din cap.

— Nu, nu cred. Erai prea absorbită de cariera ta ca să te gândești la mine. Altfel, am fi fost deja căsătoriți de ani de zile.

— Foarte bine, am înțeles. Dar era necesar să mergi atât de departe pentru a obține ce dorești ? Chiar trebuia s-o implici pe Sue în această afacere ?

— Ce vrei să spui ?

— De acord, ne vom căsători. Cât mai curând posibil, fiindcă asta este dorința ta.

— Marnie !

El o contempla stupefiat. Cu un mic zâmbet, fata îi puse mâinile pe piept.

— Nu !...

Brusc, Sue o smulsese de lângă Alan.

— ...Nu te mai vrea, înțelegi ? L-ai obligat să aștepte prea mult timp. Dragostea lui pentru tine a murit. Tu ai omorât-o, cu egoismul tău.

Sue vorbea cu o voce puternică, dar fără furie, aproape cu tristețe.

— Și crezi că pe tine te iubește ? o luă în răs cu cruzime Marnie. Nici măcar nu s-a uitat la tine de când ne-am cunoscut. S-a îndrăgostit imediat de mine și mă va iubi întotdeauna !

Sora ei tresări la această lovitură, dar își păstră calmul.

— Nu, de fapt el nu mă iubește. Dar eu îl iubesc... din prima zi. Și pot să-i dau ceea ce-și dorește : un cămin, o companie și... și...

Ea își îndreptă brusc bărbia, într-o atitudine de sfidare.

— „Și o să-i dau un copil.

Vreme de un lung moment, Marnie fu incapabilă să articuleze un cuvânt. Apoi bâigui cu o voce sugrumată

— Tu... tu o să ai un copil ? ...Nu-i adevărat ! Nu cred !

Dar o privire spre logodnicul ei o convinse de contrariu. Sue își puse mâna pe brațul lui Alan și acesta îi acoperi mâna cu a lui, într-un gest protector.

Inexplicabil, acel ultim gest sfâșia voalul de neîncredere al Marniei. Pentru prima dată în viața ei, cineva o rănea și unica ei dorință fu să rănească la rândul ei. Tremurând de mânie, se întoarse către Sue.

— Nenorocito ! Ai făcut-o în mod intenționat ! Pentru tine era singura posibilitate de a te mărita !... Și tu, adăugă ea arătând cu un deget acuzator spre Alan, cum ai putut ? Nu vezi că ai fost tras pe sfoară ?...

Torturată de durere și ură, scoasă din minți ea lansă în cele din urmă :

— ...Ei bine, vă doresc multă fericire ! Sunteți făcuți unul pentru altul !... Cât despre copilul vostru, el va fi viclean, laș, și de două ori trădător !

Sue plângea fără să se ferească, Alan era livid. Făcând stânga-mprejur, Marnie o luă la fugă, pentru a-și ascunde lacrimile de suferință. În antreu, îl auzi pe taică-său strigând-o, dar nu se opri. Luând din mers cheile de la mașină, ieși din casă fără să mai închidă ușa. Mașina ei era parcată pe alee. Fără să știe cum, puse motorul în

funcțiune. Tatăl ei apăru în prag urmat de ceilalți.

— Nu, Marnie ! Nu ! Așteaptă !

Dar ea dăduse deja înapoi, într-un scrâșnet de pneuri. Cineva deschise portiera pasagerului, năvălind lângă ea. Era Sue.

— Marnie ! Nu fi proastă ! Fuga nu va rezolva nimic !

— Taci ! Nu vreau să vorbesc cu tine !

Cu piciorul pe accelerator, cu ochii încetoșați de lacrimi, fata ieși pe poartă. Era foarte frig, dar ea nu simțea nimic. Sue o implora să oprească. Să se întoarcă, dar Marnie nu asculta nimic. În strada întunecată și îngustă ea mări și mai mult viteza. Asfaltul drumului înghețat scânteia în fața farurilor. Din sens invers venea o mașină ; aceasta derapă dintr-o dată pe ploi și veni drept spre cele două surori. Marnie avu timp doar să schițeze un gest pentru a frâna. Mașina era deja peste ele, aerul rece și nemișcat al acestei nopți de Crăciun răsună de zgomot de fiare.

Marnie nu leșină, nu avu acest noroc. Trebui să rămână în masina răsturnată așteptând sosirea ajutoarelor. Conștientă... În timp ce sângele, viața surorii sale, se scurgeau încet din fața și trupul ei ciopârțit. Știa că dacă ar fi avut timp să întoarcă volanul, ea ar fi fost moartă, ea și nu sora ei.

O duseră la spital, doborâtă de șoc, dar neatinșă fizic, fără măcar o zgârietură. Poliția veni s-o liniștească. Ea nu era de vină, celălalt conducător era beat. Și tatăl ei o vizită, dar el îmbătrânise subit. Prăbușit în scaun, cu fața ridată și palidă, putea să-și privească fiica în ochi...

Ea se duse la înmormântare, înfruntă fețele îngrozite sau plecate ale prietenilor familiei... Alan îi dădu ultima lovitură acuzând-o că o omorâse intenționat pe Sue.

...Marnie se întoarse la Londra, încercând să reînceapă să lucreze. După câțva timp ea se prăbuși și trebui să-o ducă iarăși la spital. Depresie nervoasă, diagnosticată de medicii. O ținură mai multe săptămâni. Alan și părinții lui nu veniră să-o vadă nici măcar o dată. Spitalul totuși îi înștiințase.

În cele din urmă, fu externată. Sufletul încă îi sângera, dar ea era în prezent capabilă să-și ascundă suferința sub o mască rece și rezervată.

La ieșirea din spital, Marnie își vându toate hainele, bijuteriile, mobilele. Cu economiile ei și banii de la asigurare, închirie căsuța de la Taornish pentru un an. Îi rămânea cu ce să se hrănească în timpul șederii acolo. Avea nevoie să fugă de lume. În pace și izolare, își va regăsi poate liniștea spiritului. Plecase fără să anunțe pe nimeni, luându-și doar strictul necesar...

Marnie se smulse în cele din urmă din amintirile ei dureroase. Marea avusese timp să urce din nou. Dacă nu se grăbea să plece, în curând va fi izolată de potecă. Avea membrele înțepenite, mâinile și picioarele înghețate. Ar fi fost atât de ușor să rămână acolo, nemișcată, așteptând să fie cuprinsă de frig până când n-ar mai simți nimic... Totuși, se strădui să coboare pe plajă și să reia drumul spre casă.

Trecând pe lângă ferma vecinului său. Iata grăbi pasul, dar nu era nici urmă de bărbat sau de câine. Pe porțița grădinii era gravat un cuvânt:

Scanachaidh... În galeză. Nu înțelegea semnificația și nu putu nici măcar să bănuiască pronunția.

Era foarte frig în casă. Într-o magazioară, Marnie găsi petrol pentru grupul electrogen, un morman de bușteni și saci de turbă uscată. Adună un braț de lemne și imediat ce intră în casă, se apucă să curețe cenușa din cămin. Niciodată nu mai aprinsese un foc ; folosi mai multe chibrituri înainte de a obține un rezultat. În cele din urmă, flăcări înalte și galbene începură să danseze. Fericiți de succesul său, Marnie își încălzi niște mâncare congelată și reveni să mănânce în fața căminului... Deja, focul se stingea.

Alergând, se duse să caute bucăți de turbă din rezervă și puse patru bucăți peste bușteni. Lemnele se prăbușiră sub greutatea turbei și focul se stinse. Fata trase o înjurătură și scormoni violent cu vătraiul. Doamne ! Nu știa nici măcar să întrețină un foc ! Mâncarea, răcită, era de nemâncat. Acoperindu-și fața cu mâinile, Marnie se blestemă că venise aici. Strânse din dinți, gata să plângă.

Dintr-o dată, auzi un fluierat. Ridicând capul, alergă la fereastră. Bărbatul din casa cu nume de nepronunțat sosea, fără câinele lui de astă dată. Avea o sticlă sub braț și cu fața întoarsă în sus, urmărea un stol de păsări. Până atunci, ea-l văzuse noaptea sau de la distanță. Fără să-și dea seama, începu să-l cerceteze. Ceva la el îi retinea atenția. Nu erau hainele lui, foarte obișnuite de altfel : blugi, un pulovăr irlandez și o haină închisă la culoare, suficient de largă. Trebuia să fi avut în jur de treizeci de ani ; era frumos, slab ; cu fața ascuțită, ochi gri sub sprâncene negre subțiri, pomeți înalți și o bărbie voluntară. În ciuda

tanei înalte și a umerilor lați, se mișca cu grația și forța unui animal mare. Poate că expresia lui era elementul cel mai remarcabil la el. Avea un aer aspru, sigur pe sine, independent. Da, din el emana un adevărat magnetism.

Marnie tresări. El împingea portița de la curtea ei și urca pe potecă. Rapid, ea se trase înapoi, se asigură că ușa era bine închisă cu cheia și urcă în fugă până pe palierul de la primul etaj. El bătu la ușă. Ca împinsă de un resort, fata se mișcă și mai repede și se grăbi să intre în camera ei. Dar fereastră dădea în spatele curții și nu mai putu să vadă nimic. Cu inima bătându-i, ea așteptă. El bătu din nou, cu mai multă putere. Blestema! să fie! De ce nu pleca? În cele din urmă îl auzi îndepărtându-se și oprindu-se lângă portiță. El nu putea s-o vadă, dar știa că ea era acolo.

Mai târziu, în timpul după-amiezii, Marnie reuși să aprindă un foc, doar din lemne. În ciuda tuturor eforturilor ei, turba refuza să se aprindă. În acest ritm, rezerva ei de lemne nu va ține multă vreme și n-avea mijloace să cumpere altele. Își aminti atunci de bucățile de cărbune și de scândurile eșuate pe plajă. Mâine se va duce să le strângă. Astăzi era prea târziu. Deja se lăsa noaptea. Era timpul să tragă draperiile, să alimenteze focul și să citească un roman până va fi prea oboșită să-și țină ochii deschiși.

Tânăra fată se sculă târziu a doua zi dimineață. Rămase mult timp în pat. Era cald și oricum,

n-avea nici un motiv special să se scoale. Apoi își aminti de lemne. Dacă nu se ducea să le strângă, marea le va lua din nou. Totuși, nu se grăbi. Așezată în fața oglinzii, își perie îndelung părul blond. Ce schimbată era fără machiaj ! Altădată petrecea ore întregi cu machiajul, mai ales când prezenta rochii de seară. Ce ușurare era când poza pentru haine obișnuite ! Dar chiar și atunci trebuia și mai mult fard de ten și fard pentru pleoape pentru a înfrunta lumina proiectoarelor din studiouri. Imaginea ei astăzi, atât de palidă, era cea a unei străine... sau a unei fantome.

Vântul se liniștise. Cerul era senin. Vizitatorului din ajun nu se vedea. Verificase înainte de a ieși, dar grăbi totuși pasul când trecu prin fața casei lui. Locuia singur ? Dacă era căsătorit, soția lui ar fi venit în mod sigur cu el, ieri... Marnie își reveni, nemulțumită. Puțin îi păsa dacă el era însurat sau nu ! Voia doar să fie lăsată în pace.

La capătul drumului, după culoarul de stânci, fata se opri uluită. Un vapor mare era ancorat în golf, legănându-se lin pe valuri. Pe țărm era o barcă pneumatică.

Marnie ezită, făcu gestul de a pleca în fugă, dar nu era nimeni pe plajă. Vaporul părea pustiu. Încet, ea se apropie de barcă. Pe una dintre laturi era pictat un nume în galeză și încrețindu-și ochii, ea zări același nume pe vaporul cel mare. Probabil îi aparținea lui Erwan MacNeil, vecinul ei. Se servea de golf ca de un port ? Ar regreta să nu mai poată veni să se plimbe pe aici. Acest loc se potrivea cu starea ei de spirit — singuratică, rece și pustie...

Timp de o oră, fata adună scândurile și făcu o grămadă în susul plajei, ferită de valuri. În cele din urmă, obosită de efort, se opri și se odihni înainte de a-și relua drumul spre casă. Luă bucățile cele mai mici, regretând că nu-și luase o frânghie să le lege. Va reveni cu un ferăstrău pentru a le tăia pe cele mai groase.

Încetîșor, o porni la drum. Povara era grea, ea gâfâia un pic, inspirând guri de aer sărat și proaspăt. Deodată își dădu seama de un miros nou. Ridicând ochii, înțepeni brusc. MacNeill, așezat neglijent pe o stâncă plată, fuma o țigară; chiar în locul unde drumul se îngusta pentru a trece printre pereții de stâncă. Câinele îi era așezat la picioare, cu urechile ciulite, gata să sară. Imposibil să-l ocolească, el bloca complet trecerea, Marnie se întrebă o clipă dacă nu trebuia s-o ia înapoi, dar el părea gata să rămână pe stânca lui ore întregi. Nehotărâtă, ea făcu câțiva pași. Bărbatul se întoarse către ea. Atunci Marnie avu intuiția că el se așezase intenționat în acel loc pentru a-i aștepta trecerea. Copleșită de o furie neputincioasă, ea înaintă cu un pas hotărât.

— Bună ziua !

În momentul în care ea ajungea, el se ridicase și se plasase de-a curmezișul drumului.

Marnie îl salută cu un gest scurt din cap și vru să-l ocolească, dar prezența câinelui o împiedică.

— Mă numesc Erwan MacNeill. Locuiesc în casa care se află între a dumitale și mare.

Ea clătină iarăși din cap, cu ochii plecați. De ce oare nu se dădea la o parte ? El își aruncă țigara.

— Legătura aceea de lemne pare grea. Lasă-mă să te ajut s-o duci până acasă.

El întinse brațul, dar fata se dădu repede înapoi.

— Voi reuși singură, mulțumesc. N-ai putea, te rog, să-ți chemi căinele ? Aș vrea să trec.

— Am venit ieri să-ți fac o vizită, să mă prezint și să-ți aduc o sticlă cu vin, spuse el, neluându-i cererea în seamă intenționat. Este obiceiul de pe insulă. Toți noii vecini sunt întâmpinați cu mâncare și o sticlă de vin...

Cum ea nu răspundea nimic, el rezu :

— ... Morag Ferguson ți-a făcut un cadou în ziua sosirii, dar i l-ai înapoiat. După ea, pareai foarte iritată. Îi este teamă că te-a jignit într-un fel sau altul. De aceea mi-a cerut să vin să-ți explic tradițiile noastre și să...

— Bine, ți-am ascultat explicația, îl întrerupse Marnie cu brutalitate. Ai putea acum să te dai la o parte din drumul meu ?

Lemnele deveneau foarte grele : ea era obosită și se grăbea să termine. Fața lui Erwan MacNeill se aspri.

— Un minut, domnișoară. Trebuie cel puțin...

Marnie era la capătul puterilor. Slăbi legătura poverii și lemnele se rostogoliră cu zgomot. Căinele fugi scheunând.

— Oh ! La naiba ! exclamă fata, în pragul lacrimilor. Este vina dumitale ! Lasă-mă să trec !

Ea-l împinse cu violență. Luat din scurt, el se dădu automat înapoi și Marnie o luă la fugă.

— Asteaptă !

Fără să asculte, ea-și continuă cursa. Căinele începu să latre asurzitor. O să se ia după ea ?

Nu, îi auzi pe bărbat ordonându-i „Jos“ ! și doar ecoul pașilor ei singuratici răsună pe drum.

Cum ajunse, trânti ușa după ea, o încuie de două ori și se sprijini de ea, clătînându-se, cu inima bătând de să-i spargă pieptul. După câteva secunde, traversă încăperea și se lăsă să cadă pe divan, în continuare respirând greu. Doamne ! Nu mai fugise atât de repede și de mult, de ani de zile !

Încetul cu încetul, își regăsi respirația și începu să reflecteze. De acum, nu va mai îndrăzni să se întoarcă pe plajă să ia lemne, de frică să nu-l întâlnească. Ce naiba voia ? Ei, puțin îi păsa dacă o jignise pe Morag sau pe oricine altcineva ! Venise aici să găsească pace și singurătate și acum, chiar și golfulețul îi era interzis !

Foarte agitată, intră în bucătărie să-și pregătească ceva de mâncare și aprinse toate ochiurile electrice ale plitei pentru a alunga frigul din încăperea. Cum o jumătate de oră mai târziu, i se păru că aude un zgomot în fața ușii. Când se uită pe geam văzu doar partea din spate a unui Land Rover pe drumul către orașel. Își aminti că văzuse mașina în spatele casei lui MacNeill. Perfect ; era deci plecat. Cât timp va lipsi ? Dacă luase mașina, precis se ducea la Ardsay. Asta îi lăsa timp să se întoarcă la plajă și să ia lemne.

Fără să mai aștepte, Marnie își puse hanoracul și cizmele. Înfășurându-și eșarfa, deschise ușa... și se opri trăsniță. Nu numai legătura de scânduri din acea dimineață, dar chiar și cele mai groase... Totul era acolo, tăiat și aranjat cu grijă, în fața ulei ei. Timp de o secundă, rămase cu gura căscată, nefiind în stare să înțeleagă. Apoi își aduse

aminte de zgomotul auzit. Acel bărbat, MacNeill ! Probabil pusese lemnele în tăcere... Tânăra mai contemplă un moment lemnele înainte de a intra trântind ușa. Dacă-și închipuia că-i face o plăcere aducându-i acele lemne, el se înșela ! Chiar dacă va crăpa, nu va folosi nici o așchie ! Era perfect capabilă să-și aducă propriile ei lemne, slavă Domnului, și n-avea nevoie de nimeni.

În cele două zile următoare, Marnie se servi de lemnele de rezervă pentru a-și alimenta șemineul. Ploua torențial și oricum, n-avea chef să iasă. Își petrecu cea mai mare parte din timp citind. Etajerele erau înșesate cu cărți de toate genurile, romane moderne și clasice, lucrări practice despre navigație și pescuit, ghiduri turistice ale Hebridelor. Fata le parcurse pe acestea din urmă dar se plictisi repede. Nu voia să învețe nimic despre insule. Alese deci un roman de science-fiction și se cufundă într-o lume de vis, mult mai plăcută decât cea reală.

În cea de a treia zi, totuși, ajunse aproape la capătul rezervei de lemne. Hotărî să mai încerce o dată blocurile de turbă. Încercă să procedeze științific, dar nu-i folosi la nimic. În disperare de cauză, fata apucă bidonul de petrol și vărsă din plin peste turbă. La început nu se produse nimic. Deodată, cu o explozie, o perdea de flăcări se înălță spre coșul șemineului. Un nor de funingine și fum invadă încăperea. Marnie începu să

tușească și ridică un braț pentru a-și proteja fața. Cu colălalt, atâtă febril combustibilul. Situația nu făcu decât să se înrăutățească. Un bubuit surd și constant venea de pe coș, bucăți de funingine arzândă cădeau în cămin. Oh, nu ! Șemineul lua foc ! Tușind, cu ochii plini de lacrimi, ea fugi la ușa de la intrare, descuie și ieși în ploaie, antrenând cu ea un nor gros de fum. Vântul care năvăli în cameră întetea flăcările.

Ridicând ochii, Marnie zări o lumină galbenă care ieșea din acoperiș prin coș. Doamne ! Ce trebuia să facă ? Apă... Trebuia să se întoarcă și să arunce apă în șemineu.

Fata își acoperi nasul și gura cu o mână și se întoarse spre ușă. Se auziră pași în spatele ei și o mână o împinse fără menajamente.

— Rămâi aici, mă ocup eu.

Fără să-i arunce măcar o privire, Erwan MacNeill se năpusti în casă. Uitând totul, Marnie se grăbi în urma lui. El stingea focul îndesând blocuri de turbă deasupra. Cum de nu se gândise ?

— Îmi dai voie ? Mă pot descurca și singură ! spuse ea cu o voce indignată.

Un nou acces de tuse o împiedică să continue. El se îndreptă cu un aer istovit peste măsură. îi apucă brațul și o conduse afară.

— Nu te mai mișca de aici ! îi ordonă el sec.

Scandalizată, Marnie își strânse pumnii. Ce tupeu ! Făcu un pas spre el, dar se opri deîndată văzându-i fața. O provoca, o sfida. „Încearcă !” părea el să-i spună. Ea nu era de talie pentru a se măsura cu el și o știa. Se mulțumi deci să-l privească cu un aer răuvoitor, dar nu făcu nici

un gest. El intră iar în casă. În curând, flăcările se stinseră.

— E-n regulă, poți veni acum.

Încet, fata înaintă în încăpere. MacNeill examina bidonul de petrol cu un aer sumbru. Obrazul îi era brăzdat cu negru și pete de funingine îi murdăreau pulovărul alb. O poighiță de funingine acoperea pardoseala și mobilele.

— Nu reușeai să aprinzi focul și te-ai servit de asta, nu-i așa ? De ce n-ai folosit lemnele pe care le-ai strâns de pe plajă ?

— Dumneata mi le-ai adus, ripostă ea.

El se încruntă.

— Ascultă, domnișoară Adams, eu nu știu ce...

— De unde-mi știi numele ?

— De la Morag Ferguson, bineînțeles, se miră el.

— Chiar ? În cazul acesta ea ți-a povestit probabil că nu voiam s-o mai văd pe aici. Fi bine, este valabil și pentru dumneata, domnule. Aș fi putut foarte bine să sting focul și singură, dacă nu m-ai fi împiedicat !

— Da ? Dă-mi voie să mă îndoiesc. Probabil că ai fi petrecut ore întregi vărsând găleți de apă peste flăcări, cu un rezultat jalnic. Și chiar dacă focul s-ar fi stins până la urmă, ai fi avut cel puțin o încăpere inundată !

Această remarcă foarte aproape de adevăr o scoase pe Marnie din sărite.

— Bine, ți-ai îndeplinit operațiunea de salvare ! Acum te rog să ieși ! izbucni ea cu răutate.

Erwan MacNeill o observă un moment, cu sprâncenele încruntate, ca și cum era pe punctul

de a-i riposta violent. Totuși, întinse mâna spre ea.

— Ascultă, nu știu ce ai împotriva persoanelor serviabile, dar nu poți trăi într-o comunitate izolată ca aceasta fără să contezi pe ajutorul vecinilor. Noi ne ajutăm reciproc. N-ai lăsat-o pe Morag să te învețe măcar cum să aprinzi un foc de turbă și iată rezultatul... Este o tehnică întregă. Trebuie să stivuiești cu grijă blocurile pentru a...

— Nu vreau să știu. Nu vreau să învăț să folosesc turba sau orice altceva. N-am nevoie de ajutor, mă auzi ? Vreau să fiu lăsată în pace !

Ea ridicase progresiv vocea, ochii prea strălucitori trădându-i emoția.

— ... Lasă-mă deci în pace !

Ultima ei frază păru să răsune lung în încăperea. Erwan MacNeill o privi îndelung. Apoi, deliberat, puse bidonul pe pardoseală și se îndreptă către ușă. Se opri în prag, se întoarse...

— Foarte bine... domnișoară Evans. Va fi precum dorești... Când îți vei regăsi o fărâmbă de bun-simț, vei ști unde să mă găsești...

Zâmbi sarcastic.

— ... Dacă nu, îmi va face plăcere să te însoțesc cu mașina la Ardsay, unde vei putea lua vaporul spre Anglia. Fiindcă dacă vei continua așa, nu vei rezista multă vreme la Taornish, îți garantez !

Cu o plecăciune ironică, el plecă.

CAPITOLUL III

Marnie rămase singură în salonul înghețat. Mobilele și draperiile erau negre de funingine, ploaia adusă de vânt udase pardoseala și covorul. Avea părul umed, tremura de frig. Încet, se așeză pe sofa, profund abătută. Fusese nebună că venise să se instaleze în nordul Scoției, într-o casă care n-avea nici măcar încălzire centrală. Singura soluție înțeleaptă era să-și facă valizele și să plece imediat, în Spania de exemplu, sau într-o altă țară caldă și însorită.

Fata se ridică cu o săritură și fugi în camera ei. Scoase valiza din dulap și-și aruncă lucrurile grămadă. Există problema banilor, bineînțeles, dar ea abia dacă stătuse o săptămână. Agentul imobiliar ar accepta, desigur, să-i înapoieze cea mai mare parte a celor trei luni plătite în avans. Va trece pe la el când va pleca. Și i-ar trebui să găsească o mașină pentru a coborî în port... Înțepeni subit. Ce spusese acel odios MacNeill ? Că ar fi încântat s-o însoțească dacă se hotăra să plece.

Marnie se lăsă să cadă pe pat. Chiar avea de gând să capituleze atât de repede ? La capătul a șase zile ? Să-i dea acelui bărbat insuportabil ocazia de a râde de ea ? „Ți-am spus-o ?” Ah ! Dum-

nezeule ! Își imagina deja reacția lui !... Fata se ultă în jurul ei. Hainele îi zăceau prin cameră, aruncate pe jos pe măsură ce se schimba. Părul era nefăcut... Cine în afară de ea ar vedea ? Și întreaga casă era în aceeași stare. Vasele murdare se îngrămădeau în chiuvetă, cărțile citite nu erau puse pe etajere... Casa era atât de curată și ordonată când sosise acum câteva zile !

Dar Marnie se simțea apatică, de luni întregi... De parcă își pierduse toată puterea, toată energia. Și oricum, la ce bun să se ocupe de casă... Sau de ea însăși ?

Se aplecă în față și-și examinează fața în oglindă, văzând-o cu adevărat pentru prima oară de multă vreme. Părul ei cu reflexe aurii... Altădată fusese mândria ei cea mai mare ; acum cădea lăptos și fără luciu, pe umeri. Apucând un prosop, îl uscă, dar asta nu-i redădu luciul de altă dată. Nu se obosise să-l spele de când sosise, nu se obosise să facă nimic, în realitate. Lâncezise într-o stare de pasivitate și depresie unde nu mai conta nimic.

Dar în fond, nimănui nu-i păsa de ea, de ce să mai aibă grijă de sine ?... Aplecându-și capul își privi mâinile. Ce neglijate erau și ele ! Negre de funingine, unghiile rupte de la căratul lemnelor.

Bine. Dacă nu exista încălzire în casă, era totuși mereu apă caldă în cantitate mare. Marnie își spală părul și rămase mult timp în baie. În sfârșit, îi era cald pentru prima oară în ultime zile.

Petrecu restul zilei curățind casa. Ii trebuia o e ca să îndepărteze funinginea din salon. Treaba fiind terminată, se uită în jurul ei cu satisfacție. Dacă ar găsi un mijloc de încălzire, această căsuță ar fi foarte plăcută.

În picioare în mijlocul încăperii, în fața unui foc bun de lemne, Marnie luă o decizie. Nu va mai încerca să fugă. Va rămâne la Taornish cel puțin o lună. Ziua începuse foarte prost, dar se simțea cu mult mai bine acum, mult mai în stare să înfrunte viața. O lumină dansă în ochii ei albaștri. Ii va face mare plăcere să-i dovedească acelui odios de MacNeill că putea să se descurce singură, fără ajutorul nimănui.

A doua zi, dimineață, Marnie părăsi casa de vreme. O luă la stânga pe drum, trecând prin fața fermelor cătunului cu un sentiment de jenă : probabil că o spionau din spatele perdelelor. Totuși, ea-și continuă drumul cu mândrie, cu capul sus, și ajunse în curând la încrucișarea cu drumul principal din Culla. Se uită la stânga și la dreapta fără a zări stația de autobuz. Fata începu să meargă în direcția Ardsay, sperând în orice clipă să vadă sosind autobuzul.

Când se sculase, o mantie groasă de ceață acoperea colinele. În prezent, briza luase cu ea ceața spre Atlantic. Colinele luceau ca blocurile de granit în

soare. Un covor de iarbă foarte verde se întindea până la poalele stâncilor. Turme de oi cu boturi negre pășteau pe câmpie. Pe cer, pescărușii se învârteau fără încetare.

Un poștaș pe bicicletă trecu pe lângă ea, în drum spre Taornish. O salută și Marnie îi răspunde printr-un semn din cap. Apoi drumul fu pustiu din nou. Tânăra fată parcursese în jur de doi kilometri când auzi un zgomot de motor în spate. Sosea un vechi autocar hodorogit și zgomotos. Ea ridică brațul și acesta se opri în fața ei.

Găsi un loc liber în mijlocul mașinii și se așază, roșindu-se sub privirile curioase ale călătorilor. Toată lumea tăcu la sosirea ei. Apoi, un copil puse o întrebare în galeză și, ca la un semnal, toată lumea reîncepu să vorbească.

Ardsay era punctul terminus. Marnie coborî în port să asiste la sosirea pescarilor. Tocmai reveneau bărcile mici. Pescarii trăgeau năvoadele pe țărm și le imobilizau sub butoaie enorme. Mirosul de pește domnea peste tot. Corpurile argintii se revărsau în cascade, în coșuri. Le duceau apoi într-un hangar apropiat să le spele și congeleze. Păsările de mare se roteau cu țipete ascuțite deasupra portului, gata să se afunde în mare pentru a lua resturile, sau uneori chiar pești întregi care cădeau înapoi în apă.

La capătul unui debarcader, un grup mic aștepta vorbind vesel. Vaporul poștal trebuia să sosească astăzi. Marnie rămase mai multă vreme, fascinată de acest spectacol. În cele din urmă, începu să plouă. Tânăra fată se întoarse în oraș.

Se opri într-un mic restaurant și-și oferî o masă adevărată. După aceea, se plimbă pe stradă,

protejată de hanoracul ei. Făcu câteva cumpărături înainte de a intra în prăvălia unui electrician. Acolo, cumpără un radiator portativ. Vânzătorul insistă îndelung pentru ai explica cum să-l conecteze. În sfârșit, fata ieși și se îndreptă spre locul unde se opriše autobuzul la venire. Stătea de vreo zece minute când o femeie se apropie de ea.

— Aștepti autobuzul ?

— Da, pentru Taornish.

Trecătoarea scutură din cap cu un aer consternat.

— Mă gândeam eu ! A trecut deja, domnișoară. Nu va mai trece altul până la ora șase.

Marnie îi mulțumi și se îndepărtă, nehotărâtă. Abia era ora trei ; se plimbase în lungul și latul orașelului... Luă radiatorul sub braț și începu să meargă. S-ar fi putut întoarce cu un taxi, dar cheltuise deja mulți bani. Viața era scumpă în insule unde totul trebuia adus cu vaporul.

Străzile orașului erau foarte animate, dar o dată depășite ultimele case, Marnie se trezi singură pe drum. Înaintă cu vitejie cam doi kilometri sub o ploaie deasă, ținându-se pe mijlocul șoselei pentru a evita băltoacele de pe margini. Auzind o mașină în spatele ei, se urcă pe bordură. Deja se întunecase ; șoferul aprinsese farurile. Orbită, fata își ridică un braț pentru a-și proteja fața. Mașina se opri, și un bărbat o salută în galeză.

— Scuzați-mă, nu înțeleg.

Marnie fu obligată să strige pentru a acoperi zgomotul motorului și al ploii. Șoferul scoase o exclamație și deschise portiera pasagerului. Era Erwan MacNeill.

— Nu sta în ploaie ! Urcă ! zise el cu o voce nerăbdătoare.

Fata își mușcă buzele.

— Nu, mulțumesc, prefer să merg.

Ea închise portiera, își luă radiatorul și se îndepărtă.

Land Roverul demară, înaintă câțiva metri, apoi frână brutal. Portiera șoferului se trânti. MacNeill se apropie de ea cu ochii scăpărând de furie. Puse mâna pe pachetul lui Marnie și îl smulse.

— O clipă, se indignă ea.

Fără să răspundă, el deschise calm portiera și aruncă pachetul înăuntru. Apoi se întoarse din nou spre tânăra recalcitrantă.

— Ești persoana cea mai încăpățânată pe care am avut vreodată nefericirea s-o întâlnesc ! Ai de gând să urci în această mașină, sau trebuie să te sui cu forța ?

— Nu, nu se pune problema. Ți-am spus, eu... Oh !

Fără s-o mai asculte, Erwan îi trecuse un braț în jurul taliei. O ridică de la pământ și o azvârli pe umărul lui ca pe un sac.

Cu un țipăt de furie, Marnie încercă să se zbată, lovindu-i spatele cu o mână, în timp ce cu cealaltă se chinuia să nu-și piardă poșeta. Într-o clipită, el o puse pe scaun, înconjură mașina și se instală la volan. Ea se uită la el cu o expresie furibundă.

— Cum îndrăznești ! Oprește imediat mașina ! M-auzi ?

El îi aruncă o privire scurtă.

— Da ! Te aud perfect !

— Atunci oprește și lasă-mă să cobor !

— Chiar preferi să faci șase kilometri prin ploaie ?

— Da, chiar așa. Dacă voiam să mă întorc cu mașina, aş fi aşteptat autobuzul sau aş fi luat un taxi. Aş prefera să fac cincisprezece kilometri pe jos decât să merg cu dumneata !

Spre marea ei uimire, el izbucni în râs.

— Doamne ! Nu ești o persoană obișnuită ? Nu știi din ce motiv cauți ceartă la toată lumea, dar atâta timp cât nu te vei schimba, nu va fi amuzant să trăiești cu una ca tine !

— Nu te neliniști, n-am intenția să trăiesc cu o brută de felul tău ! ripostă ea plină de sarcasm.

— Oh ! Dar nici nu-ți ceream !

— Nu era... Nu voiam...

Furioasă, ea-și veni în fire.

— ...Vrei să oprești și să mă lași să cobor ?
reluă ea cu o voce tăioasă.

— Nu.

Scoasă din minți, Marnie întinse brațul pentru a întoarce cheia de contact. Prompt, Erwan lăsă volanul cu o mână și o împinse brutal, obligând-o să stea la locul ei.

— Bădăranule ! Lasă-mă ! Cum îndrăznești să mă tratezi așa ?

În cele din urmă, ea încetă să lupte și se sprijini pe spate cu răsufierea întretăiată, extenuată. Doar atunci bărbatul își trase brațul.

— Stai liniștită și taci din gură ! îi ordonă el.

Fata era prea uluită ca să reacționeze. Nimeni nu se arătase așa brutal cu ea ! Mai ales băr-

bații. Din copilărie, o trataseră ca pe o floare firavă. Tatăl ei o adora, îi făcuse întotdeauna toate chefurile. Și chiar Alan... El ar fi putut să încerce s-o domine când ea era tânără și influențabilă, dar cedase întotdeauna. Era atât de drăguță când zâmbea ! La Londra, situația continuase. Tinerii erau mult prea fericiți s-o invite să iasă. Bineînțeles, unii se arătaseră insistenți, dar ea învățase repede să-i descurajeze. Aerul ei de delicatețe extremă o ajutase mult. Unii vruseseră să se arate duri și pretențioși, pentru a o impresiona, dar Marnie nu se lăsase niciodată „dusă“. Nici unul dintre ei, niciodată, n-ar fi îndrăznit să-i ordone să stea liniștită și să tacă.

Fata îl observa pe Erwan MacNeill cu un aer posomorât, blestemându-l în sine, fierbând de ură. Precis că el era conștient de sentimentele ei, dar nu lăsa să se vadă. Cu capul drept, își concentra atenția asupra drumului. Ștergătoarele se mișcau în ritm monoton.

Cu brațele încrucișate, Marnie tăcea, cu buzele strânse într-o linie subțire și încăpățânată, cu ochii fixați în depărtare, nerăbdătoare să se sfârșească drumul.

Când, parcă după o eternitate, el se opri în fața casei ei, fata puse repede mâna pe clanță. MacNeill se întoarse spre ea.

— Așteaptă, vreau să-ți vorbesc.

— Ei bine, eu nu vreau să te ascult !

Erwan îi prinse bratul și o reținu.

— N-o să ieși înainte de a discuta cu mine !

— Mi-ai ordonat să tac, îi aminti ea cu o voce plină de ranchiună. Trebuie să te hotărăști, dom-

nule MacNeill, dacă ești în stare să iei hotărâri !
El se strâmbă disprețuitor.

— Acest gen de replică se potrivește mai bine unui copil de zece ani !

Avea dreptate, spre rușinea ei, își spuse fata. Cu obrajii îmbujorați vru din nou să deschidă portiera. Strânsoarea lui MacNeill se accentuă, zdrobindu-i carnea de pe brațul subțire, prin grosimea hainelor.

— Am de vorbit, repetă el.

O scăpare de furie se aprinse în ochii Marniei.

— Atunci grăbește-te, vreau să plec.

— Foarte bine. Morag a revenit cerându-mi să intervin pe lângă tine. La început am refuzat. Ești prea roasă de amărăciune și ură ca să te porți ca o ființă normală. Respingi brutal orice semn de prietenie sau chiar de simplă politete. Dar Morag refuză să creadă că cineva poate fi atât de sălbatic. M-a rugat să te invit la reiteach-ul fiicei sale, sâmbăta viitoare. Ea ar fi venit să-ți propună singură, dar se temea să nu te superi din nou... Înțelegi ? Îi era teamă să nu te supere ! reluă el mai tare, pe un ton disprețuitor.

Marnie se încordă, enervată din cauza aerului lui insultător.

— Ce este acel reit.. de care mi-ai vorbit ? Întrebă ea cu răceală.

— Un reiteach. O ceremonie de logodnă. Fata lui Morag, Katie, s-a logodit cu Hector Comaran din Ardsay. Toți locuitorii din Taornish sunt invitați la această petrecere și tu de asemenea. Vei veni ?

— Nu.

— Bine...

El o lăsă și se întoarse spre volan, cu mâna pusă deja pe cheia de contact.

— ... Nu-ți uita pachetul din spate.

Marnie îl examinează, surprinsă de lipsa lui de reacție. Avu sentimentul că trebuie să se justifice.

— Ascultă, eu...

Dar el întoarse o figură rece, neînduplecată.

— Voiai să cobori, domnișoară. Atunci coboară.

Timp de o secundă, atât continuă să fixeze acei ochi gri metalici, apoi, morocănoasă, ieși din mașină luându-și radiatorul. El demară chiar în clipa în care fata închidea portiera.

Viața în casuță devenise mai plăcută după achiziția radiatorului electric. Ea se îmbunătăți și mai mult când Marnie avu ideea să folosească scândurile unei magazioane pe jumătate dărâmată, ca să facă foc în salon. Se servi mai întâi de scândurile căzute, tăindu-le cu un topor. După aceea, când lemnul se termină, începu să taie scândurile din pereți.

Astfel, putea să-și încălzească dintr-o dată salonul și dormitorul și nu-și petrecea serile dândâind între cearșafurile înghețate, înconjurată de buiole nu prea eficace.

Se duse pe plajă doar o dată sau de două ori, în zilele în care MacNeill pleca în Land Rover. Totuși, nu întârzia în golfuleț. Trăind cu frica de a-și întâlni vecinul pe drumul de întoarcere, nu aprecia din plin singurătatea locurilor.

Fata luă obiceiul de a se plimba pe câmpul din spatele casei. Urma potecile trasate de turmele de oi, oprindu-se uneori pentru a admira un pârau cu ape cristaline sau pentru a privi oile. Câțiva miei treceau pe lângă mamele lor, semn că primăvara era aproape. Și apoi, existau păsările, nemărate, colorate, care scânteiau în lumina cerului senin.

Colinele erau cel mai des pustii. Uneori, Marnie zărea în depărtare un cioban care-și supraveghea oile, dar în general era singură. Într-o zi, totuși, o recunoscu pe Morag Ferguson, cu părul ascuns sub un batic și un șorț înflorat apărându-i de sub haină. Încălțată cu cizme mari, ea era în picioare pe malul unui pârau, ascunsă pe jumătate de stuf și zvânta ceva. De departe, acel ceva semăna cu lâna de oaie. Marnie o observă un moment, întrebându-se despre ce putea fi vorba. Dar când Morag ridică fața, fata se îndepărtă rapid pentru a nu trebui să-i vorbească.

În seara acelei ceremonii al cărei nume Marnie nu-l putea pronunța, fata auzi pași prin fața ușii ei. MacNeill se ducea la familia Ferguson.

În curând, răsunară primele acorduri ale unui pian acompaniat de un acordeon și două sau trei viori. Sărbătorirea se ținea într-un hambar situat aproape la încrucișarea cu strada principală. Urcând să se culce, fata contemplă hambarul luminat. Muzica se auzea fără încetare. Mai târziu, spre miezul nopții, invitații ieșiră cântând și scotând strigăte vesele, pentru a se duce la casa Ferguson. la o sută de metri mai sus.

Marnie zâmbi. În aparență, toți sărbătoriseră logodna toastând mereu pentru cei doi tineri.

Băuse și MacNeill peste măsură ? Instinctiv, ea era convinsă de contrariu. El era bărbatul care aprecia să bea câte un pahar în compania altora, dar nu-și permitea să-și piardă controlul. Era dur, crud și insensibil, dar știa să se stăpânească.

Fata dormi prost în acea noapte. Rămase lungită mult timp, cu ochii larg deschiși în întuneric. Incapabilă să-și găsească somnul, în ciuda somniferelor. Progresiv, zgomotele petrecerii se diminuează. Ea era mulțumită că nu se dusese, s-ar fi simțit ca un pește pe uscat, ar fi fost stingheră toată seara și n-ar fi suportat curiozitatea oamenilor.

Și oricum, n-avea dispoziția să se amuze. Privindu-i pe tinerii logodnici, și-ar fi amintit de modul în care Alan o părăsise pentru sora ei mai mare...

Dar Marnie putea să-și repete mult și bine toate acestea, un sentiment de singurătate și disperare o cuprindea. Se temea că nu va mai cunoaște niciodată dragostea, fericirea sau... pur și simplu, liniștea sufletului. Îngropându-și fața în pernă, suspină îndelung și cu amărăciune.

Sosi aprilie, cu furtunile lui reci care scuturau casa. Ploaia bătea fără încetare în geamuri, nori negri întunecau lumina zilei. Marnie asculta rădoul. Buletinele meteorologice anunțau vânturi foarte puternice. Fata, înfiorată, își imagina furia valurilor ce se spărgeau în golfuleț și se bucurau

că nu este marinar, pe această vreme îngrozitoare.

Dar furtunile încetară la fel de brusc cum începuseră, ducând cu ele ultimele zile de iarnă. Chiar dacă era încă frig, o nouă îmblânzire a vremii, abia sesizabilă, anunța venirea primăverii.

După această rămânere în casă forțată, Marnie fu încântată să-și poată relua plimbările, îmbrăcată călduros. I-ar fi plăcut să se ducă în golf, dar precis se va duce și Erwan MacNeill să-și verifice starea vaporului. De mai multe ori, în aceste ultime zile, îl auzise trecând în Land Rover și-i invidiasse libertatea de mișcare în ciuda intemperiilor.

Prima ei plimbare o duse foarte departe, pe coline, până la o pășune unde oile fugeau behăind la apropierea ei. Ce animale tâmpite! Ea nu le voia răul!

Gâfâind, Marnie se așază pe o piatră pentru a se odihni un moment. Toată partea de vest a insulei se întindea la picioarele ei. În aerul limpede al dimineții, fata distingea clar coasta sinuoasă franjurată cu spumă albă, căsuțele gri răspândite de o parte și de alta a drumului, și peste tot, iarbă înaltă de un verde proaspăt. Erau foarte puțini copaci și ramurile lor răsucite de vânt erau încă goale. Ce liniștitor era peisajul! Mâna omului aproape nu schimbase nimic, doar stâlpii telegrafici care traversau insula în șiruri regulate aminteau de secolul XX.

Marnie reveni mai încet. Se opri brusc, cu o exclamație de încântare, descoperind o tufă de ciuboțica cucului lângă un pârau. Fata se lăsă pe vine pentru a privi mai bine. În acel moment, o

altă pată de culoare îi atrase atenția, o pată roșie pe o piatră care ieșea pe jumătate din apă. Cineva vărsase vopsea roșie pe piatră, fiindcă aceasta părea încă umedă. Intrigată, Marnie își scoase mînușa și puse arătătorul pe vopsea. Din ce motiv aduseseră vopsea pe coline? Poate că ciobanii vruseseră să-și însemneze turmele?

Ea tresări dintr-o dată contemplându-și degetul. Nu era vopsea... Era sânge! Fata se ridică dintr-o săritură uitându-se în jur, dar nu văzu nimic. Nici un rănit, nici un indiciu ca să explice proveniența sîngelui... Ezită un moment, neștiind ce să facă, apoi hotărî să urmeze cursul pârâului pentru a încerca să găsească alte pete. Încet, aplecată spre pămînt, ea coborî. Din timp în timp, câteva picături roșii îi atrăgeau privirea. Dar persoana rănită coborâse sau urcase cursul apei? Habar n-avea.

La capătul a o sută de metri, ea avu impresia că aude un zgomot. Își ridică ochii, alertată. Câteva secunde mai târziu, reîncepu; un geamăt ca al unui copil care plînge. Poate că unul dintre copiii din sat se rănise și n-avea puterea să se întoarcă acasă? Imediat, Marnie o luă la fugă, împiedicându-se pe pămîntul denivelat. Gemetele o ghidau.

Pietre mari căzuseră în pârâu, formând un soi de baraj natural. Fata se năpusti pe digul astfel format. Unul dintre picioare îi alunecă în apă, dar și-l trase repede și-și reluă cursa. Apoi se opri brusc, uluită. Nu era un copil, ci un câine, marele setter irlandez al lui Erwan MacNeill. Era în iarbă, aproape de pietre și-și lungea jalnic laba din față, însîngerată.

Marnie scoase un oftat adânc. Cu oarecare neliniște, făcu un pas spre animal. Acesta avea obiceiul să latre și să-și arate dinții când o zărea... El își ridică botul și o privi. Fata întinse mâna murmurându-i cuvinte liniștitoare.

— Cuțu-cuțu, tu ești un cățel drăgălaș, nu-ți fie teamă, nu-ți fac nici un rău...

Ea se apropia centimetru cu centimetru, evitând orice mișcare bruscă pentru a nu-l speria. Câinele era nervos, încordat.

— ... Cățelușule... Stai liniștit...

Foarte, foarte încet, Marnie îi puse mâna pe cap și începu să-l mângâie. Animalul se destinse încetul cu încetul. Dădu din coadă și linse mâna fetei.

— Pe cuvântul meu că ești un scump ! Când faci pe răul ești un mare artist !

Îi pipăi gâtul pentru a-i găsi zgarda, dar nu avea. Era inutil, pe insulă, toată lumea trebuia să știe cui aparținea câinele. Dar Marnie ar fi vrut să-i cunoască numele.

După ce-l mângâiasse o vreme, ea-i ridică ușor laba.

— Hai să vedem...

Avu o tresărire de inimă când văzu o tăietură adâncă.

— ...Cum naiba ți-ai făcut asta, bietul de tine ? Am face bine să spălăm rana în pârâu.

Cu oarecare greutate, târî animalul până la marginea apei și-i băgă laba înăuntru. Apoi, pansă rana cu o batistă și rupse o bucată din cămașa ei pentru a lega bandajul mai bine.

Nu era suficient... După câțiva pași, rana va fi din nou murdară. Marnie își încrunță sprâncețele. Își aminti brusc ceva. Se plimbaseră într-o zi prin pădure cu Alan. Pe atunci el era încă student. Pe drum, găsiseră o pisică rănită la labă! Alan se servise de un toc de ochelari pentru a-i acoperi rana...

Ei bine, ea n-avea așa ceva, dar avea mănuși... Cu regret, Marnie își privi mâinile. Erau mănuși din piele imblănită, foarte călduroase; le cum-părase chiar înainte de a veni la Culla. I se întâmplase chiar să le poarte și în casă când n-avea încă radiatorul... Totuși, acest câine avea mai multă nevoie de ele.

Cu grijă, băgă laba rănită în mănușă și se servi de oordonul hanoracului ca s-o lege.

— Asta este! Va trebui să țină până acasă! Hai, vino!

Docil, animalul se ridică și o urmă șchiopătând. Înaintau foarte încet, Marnie străduindu-se să găsească trecerile mai puțin stâncoase ca să nu-l facă să sufere. Noaptea se lăsa deja când ajunseră la Taornish.

Fata însoți câinele până în fața casei lui MacNeill. Luminile erau aprinse la parter, ceea ce o făcu să se simtă ușurată: se temea să nu trebuiască să ducă ea însăși câinele la veterinar, fără mijloc de transport.

Marnie îngenunche lângă setter și-l mângâie.

— Uită-te ajuns, totul este bine acum. Du-te acasă, hai, du-te!

Câinele gemu încet și o trase de mânecă cu dinții.

— Nu, nu ! Te duci singur ! Du-te, puiule ! Du-te la stăpânul tău !

Ea se ridică și-i dădu o palmă ușoară. Setterul urcă poteca schiopătând. Ajuns în fața ușii începu să latre. Marnie se întoarse pe călcâie și fugi spre casa ei. În spate, auzi ușa deschizându-se și pe MacNeill vorbindu-i câinelui său. Apoi el strigă :

— Așteaptă !

Dar ea continua să fugă și se întoarse la casa ei gâfâind. Cinci minute mai târziu, Land Roverul trecu prin fața ferestrelor ei în direcția Ardsay. MacNeill trebuie că se ducea la veterinar.

Marnie își scoase unica mănuașă, o aruncă pe un scaun, își dădu jos baticul și hanoracul... Nu se mai simțise așa de bine de multă vreme. Fără îndoială, era aerul proaspăt după atâtea zile lungi, petrecute în casă.

A doua zi dimineată, fata hotărî să se mai aprovizioneze cu lemne. Folosise multe în timpul furtunii.

Se duse deci la magazioară și începu să taie alte scânduri.

Ridicând toporul, ea-l lăsă jos dintr-o dată... și-l puse alături de scândură văzându-l pe Erwan MacNeill apărând la colțul casei.

Ea-l cercetă un moment, apoi se întoarse cu buzele strânse.

— Bună ziua !...

Marnie făcu pe surda.

— ... Am venit să-ți mulțumesc că l-ai ajutat ieri pe Brutus.

Strângând din dinți, fata tăcu în continuare. Cu nervii întinși, Marnie aștepta. Oare va face o remarcă ironică ?

— Îmi pare rău de mănușa ta... Este distrusă, cred. Rana s-a redeschis și Brutus a sângerat înăuntru.

Pentru prima dată, fata ridică ochii spre el. MacNeill purta jeanșii lui obișnuiți cu un pulovăr bleumarin. Îi venea bine. Ce aspect ar avea în costum și cămașă albă? Iritată că se gândise, Marnie își luă tonul cel mai sec :

— Am îngăduința să știu despre ce vorbești ?

Un luciu de veselie apăru în ochii gri ai velinei ei.

— Ah, da ! Altfel, n-aș fi aici !

— Nimeni nu te-a poftit, în orice caz !

Luciul ochilor lui se intensifică și Erwan își încreți pleoapele, râzând pe față. Se sprijini de unul din stâlpii de susținere ai magaziei.

— De aceea am venit când erai în grădină ! De data asta, cel puțin, nu puteai face pe absenta !..?

Marnie strânse din pumni, gata să riposteze dacă el continua cu sarcasmele.

— ... Îți sunt foarte recunoscător, să știi.

Vocea lui era sinceră. Fata se înroși, jenată.

— Cum se simte în dimineața asta ? bâigui ea.

— Brutus ? Foarte bine, datorită ție și veterinarului.

— Țta-i numele lui ? Nu-l știam ; nu purta zgardă... Nu i se potrivește prea bine, adăugă ea schițând un zâmbet.

Ochii lui Erwan se măriră și o expresie ciudată trecu repede peste fața lui. Apoi, revenindu-și, el trase aer adânc în piept.

— Cum l-ai găsit ? Știi cum s-a tăiat ?

— Nu, am văzut din întâmplare o pată de

sânge pe o piatră și am urmat pârâul până când l-am zărit pe Brutus.

— Despre ce pârâu este vorba ?

— Sus, pe deal, răspunse ea arătând cu degetul.

— Din nefericire, sunt mai multe pe deal... N-ai putea să mă însoțești, din întâmplare ?

— Oh, nu, eu...

— N-aș vrea ca acest accident să se mai întâmple, continuă el încet, fără s-o asculte. Sunt multe animale în libertate pe miriște : oi, câini ciobănești, iepuri...

Marnie ezita.

— Poate s-a rănit într-o piatră ascuțită.

— Nu, o contrazise Erwan scuturând din cap. Rana este prea profundă și pielea pare a fi fost tăiată. El trebuie să fi călcat pe un ciob de sticlă sau o bucată de metal și aș vrea să le găsesc înainte ca să mai cauzeze alte rele, dacă accepți să mă ajuți.

Marnie îl scrută îndelung, încercând să observe o urmă de provocare sau ironie. El era serios, cu fața gravă, ușor îngrijorat. În cele din urmă, ea încuviință.

— Bine, te însoțesc până la pârâu.

— Mulțumesc...

Erwan se întoarse pentru a examina stâlpul de care se rezemase.

— ... Nu mi se pare deloc solid.

Ridică ochii spre acoperișul de tablă ondulată și se încruntă. Pe punctul de a adăuga ceva, se abținu văzând flacăra de furie din ochii fetei.

Inconjurând casa, luă drumul care traversa miriștea. Marnie, cu mâinile în buzunare, mer-

gea lângă tânăr, având grijă să nu se apropie prea tare de el.

— La ce distanță de sat l-ai găsit ?

— Cam la doi kilometri. Cum de a ieșit câinele tău ?

— Brutus este liber să se plimbe după pofta inimii. L-am învățat să nu deranjeze oile.

— Și oamenii ? ripostă ea.

MacNeill își întoarse capul către ea.

— După cum ai văzut, este un câine foarte afectuos. N-ar face rău cuiva fără un motiv serios.

— A lătrat când m-a văzut, îi reaminti ea.

— Ah, da !... Dar erai o străină pe atunci ! Marnie îi aruncă o privire iritată. Era în continuare o străină, nu voia să fie altceva, avu ea chef să-i spună... Dar se mulțumi să grăbească pasul.

Merseră un moment în tăcere. Lui Erwan nu-i era greu să-și potrivească pasul după al Marniei. Aceasta încerca să se concentreze asupra peisajului. Fără să știe de ce, nu reușea ; se simțea ciudat de nervoasă.

Covorul de iarbă începea să se împestrițeze cu numeroase flori sălbatice. Fata călcă pe alături pentru a nu zdrobi o tufă de flori galbene.

— Nu mai încerca să le ocolești, comentă Erwan. În curând, toată pajiștea va fi plină... Dacă nu le vor smulge turiștii, adăugă el cu o umbră de amărăciune.

— Sunt mulți turiști pe aici ?

Marnie avu dintr-o dată viziunea insulei invadate de turiști zgomotoși și curioși.

— Vara, da. Unii stau o săptămână sau două. Majoritatea vin cu vaporul din insula Skye, doar pentru o zi. Câțiva pictori stau aici în fiecare an până toamna. Sunt atrași de lumină: intensitatea ei specială înviorează culorile... Dar nu suntem prea deranjați. Mi se întâmplă totuși ca să se vină la ușa mea pentru a fi întrebat dacă iau oameni în gazdă sau dacă vaporul meu este de închiriat.

— Cel acostat în golf ?

— Da...

El o contemplă cu un aer gânditor.

— ... Îți plac plimbările cu vaporul ?

Marnie ridică din umeri:

— Am fost rar și doar pe Tamisa. Niciodată pe mare.

— Poate că ai vrea să mă însoțești într-o zi ? Văzută din larg, insula este complet diferită. Pare că plutește pe apă.

— Nu, mulțumesc...

Fata se opri.

— ... Pârâul unde l-am găsit pe Brutus este chiar aici. Zăcea lângă un baraj de pietre. Și prima pată de sânge era la câteva sute de metri mai sus, lângă o tufă de ciuboțica cucului.

— Stelele dimineții.

— Cum ?

— Locuitorii din Hebride numesc ciuboțica cucului „stelele dimineții“. Nu vrei să vii cu mine să căutăm obiectul care l-a rănit pe Brutus ?

— Nu, mă întorc.

— Cum vrei...

El o contemplă cu o ușoară ironie:

— ... Nu lua în nume de rău sensul invitației mele de adineauri. Eu ies des pe mare când este timp frumos. Dacă vrei să vii, vino. Mi-e perfect egal. Dacă preferi să stai acasă complăcându-te în durere și plângându-ți de milă, n-ai decât.

— Eu nu mă complac în durere, ripostă sec Marnie.

— Nu ? Atunci de ce te închizi și refuzi să vorbești cu vecinii tăi ? Ți-e atât de milă de tine încât vrei să-i faci nefericiți pe toți cei din jurul tău ?

— Nu-i adevărat ! Vreau doar să fiu singură !

— Atunci de ce n-o spui într-un mod rezonabil, în loc să te arăți dezagreabilă ? Nimeni n-are intenția să se amestece în viața ta particulară; n-ai nevoie să faci din țânțar armăsar !

— Taci din gură ! strigă ea furioasă. Nu știi nimic despre mine !

— Explică-mi atunci !

— Să-ți explic ?...

Ea râse răutăcios.

— ... Ca și cum aş vorbi în fața locuitorilor insulelor reunite !

Erwan MacNeill strânse din dinți. Prinse încheietura mâinii fetei.

— Dacă erai bărbat, te-aș fi făcut să-ți înghiți cuvintele !

! — Încearcă ! Ce te împiedică ?

! — Nu mă provoca, domnișoară !... Doamne !
El plâng pe bietul individ din cauza căruia ai venit să te ascunzi aici ! Probabil a suferit mult înainte de a găsi curajul să-ți spună adevărul verde în față și a te trimite la dracu' !

Fața Marniei deveni lividă.

— Nu știu despre ce vorbești. Șederea mea aici n-are nimic de a face cu un bărbat.

— Nu ?...

El o cercetă din cap până-n picioare.

— ... Eu sunt sigur de contrariu. Ești frumoasă și atrăgătoare, precis există un bărbat în spatele acestei povești.

Marnie îl privi fără să răspundă. Numeroși bărbați o priviseră în mod elocvent, dar niciodată așa! De obicei în ochii lor se citea dorința. Dimpotrivă, examenul la care o supunea MacNeill era sincer și deschis, nici măcar dmirativ. Fără urmă de dorință. Pentru el era doar un fel de a-și confirma ipoteza, nimic altceva. Cu buzele întredeschise, fata continua să-l fixeze.

Frumusețea ei avusese întotdeauna un efect fulgerător asupra bărbaților. Le trezea instinctele de proprietari, de protectori. Niciodată nimeni nu rămăsese atât de insensibil, nimeni n-o respinsese după ce o privise.

Un val de furie o copleși.

— Cu ce drept mă critici ? Și tu trăiești pe această insulă pierdută. Din ce motiv ai venit să te refugiezi aici ? Nu ești din Culla. Nu sementi și nici nu vorbești ca oamenii de aici ! Deci, de cine fugi, domnule MacNeill ? O femeie ? O situație pe care nu îndrăznești s-o înfrunți ?

Dintr-o săritură, el fu lângă ea, prinzând-o brutal și scuturând-o. Marnie simți vag mirosul de tutun și mare cu care era impregnat pulovărul lui. Ridicând capul, îi întâlni privirea, periculos de strălucitoare.

— Ce vrei să spui ? articulă el rar.

Înfrișată de atâta vehemență, fata tremăta.

— Nu... nu știu... Nimic deosebit...

El își slăbi ușor strânsoarea, fără a-i da drumul de tot.

— Prostuțo ! Nu te gândești înainte niciodată când îi insulți pe oameni ? Când o să te maturizezi ? Să accepți loviturile soartei fără a lovi la rândul tău, orbește ? Tu nu...

— Destul ! Taci ! Și încetează să-mi faci morală, pentru numele lui Dumnezeu ! Lasă-mă în pace, MacNeill !

Marnie luptă pentru a se elibera. Dintr-o dată, bărbatul o lăsă. Pierzându-și echilibrul, fata căzu pe spate. Erwan zâmbi răutăcios.

— Cu plăcere, Adams ! Te-ai arătat scârboasă din ziua în care ai sosit !

Răsucindu-se pe călcâie, el își reluă drumul în direcția pârâului.

Încet, Marnie se ridică masându-și spatele. Ce om respingător ! Intenționat o lăsase să cadă și nici măcar nu-i propusese s-o ajute să se ridice ! De altfel, ea n-ar fi acceptat ! Pentru nimic în lume n-ar fi primit ajutorul lui. Dar cu ce plăcere i-ar fi respins propunerea ! Gândindu-se mai bine, poate că acesta era motivul pentru care el se abținuse.

Plină de ranchiună, ea îl urmări din ochi. Înalt, robust, înainta cu pași mari, fără nici un efort. Doamne ! Cât îl ura ! La fiecare întâlnire îl ura și mai tare.

Fata plecă în sens invers. Ce ghinion ! Să vină într-un colț cât mai izolat posibil, să caute liniște

și să aibă un individ ca Erwan MacNeill drept vecin ! De ce nu-și vedea de propriile lui treburi ? Ce om răzbunător ! Aproape îi zdrobise spatele ! Trebuia să fie un tip periculos... Ce-i spusese de-l enervase așa ? Nu-și mai amintea. Era în legătură cu fuga... Ah, da !... Marnie roși. Ea-l acuzase că fugea de o femeie... De fapt, spunând asta, îl trata drept laș... Categorie că el nu era așa. Și trebuie că nu-i era teamă de femei. Felul în care o examina :

Oare era însurat ? Nu, sigur că nu. Poate era divorțat ? Venise la Culla după ce se despărțise de soția lui pentru a începe o nouă viață... Oricum, era mai plăcut decât legiunea străină, gândi ea cu un mic zâmbet. Trebuie să aibă cam treizeci de ani... Sau poate... Poate soția lui murise ? S-ar fi instalat aici pentru a-și reveni după această pierdere îngrozitoare... Nu, nu el. Cât de mare ar fi fost deznădejdea, el era bărbatul care se arătase curajos, înfruntând greutățile vieții. Ea, Marnie, nu era așa. Vreme de luni de zile ea-și pierduse puterea de a se scula dimineața și a adormi seara... Să nu se mai gândească la sine. Mai ales să evite să-și amintească. Trebuia să se concentreze asupra lui Erwan MacNeill. Chiar să se gândească la acest individ insuportabil era mai bine decât să se cufunde în trecutul ei.

El trebuie să fi fost pe insulă de un oarecare timp. Vorbea în mod curent galeza, cunoștea toată lumea din Taornish. Vorbind despre turiști el spusese „ei“ și „noi“ pentru a-i desemna pe locuitorii din Culla. Marnie se încruntă. Categorie, el era un personaj enigmatic. Dacă ar fi avut dispoziția să-i pese de cineva, l-ar fi găsit interesant !

CAPITOLUL IV

În cele două zile ce urmară, timpul rămase blând și însořit. MacNeill trebuie să fi profitat să se ducă pe mare: vaporul lui nu mai era în golf când Marnie se duse să se plimbe. Plaja era pustie, marea calmă, cerul avea acea luminozitate despre care-i vorbise Erwan MacNeill. Pură, strălucitoare, accentua aurul soarelui și verdele iamașurilor.

Ea petrecu ore minunate în golf, explorând stâncile, adunând scoici și alge.

A doua zi, luă același drum, dar depăși de această dată plaja adăpostită la poalele falezei. Merse pe drumul de creastă, pe marginea pantei abrupte. Se vedea la kilometri întregi împrejur; coasta se detașa cu claritate și, în depărtare, Marnie distinse contururile altei insule, mult mai mică.

Fata urmă faleza cale de un kilometru înainte de a face cale-noarsă, încântată să simtă căldura soarelui pe umeri. Apropiindu-se de golf, zări un vapor la orizont. Venea în viteză. Era cel al lui MacNeill? Nu era sigură. În câteva minute, vaporul ajunse la intrarea golfulețului. El era. Cu măiestrie, MacNeill manevră pentru a se fofila

printre stânci. Ajuns la câțiva metri de plajă, opri motoarele și aruncă ancora.

Tânărul era perfect vizibil acum. Mergea încolo și-ncolo pe punte, înfășurând frânghii, aranjând diverse obiecte. Făcea impresia unui bărbat independent, capabil să se descurce în toate situațiile, un adevărat bărbat, util de cunoscut în caz de nevoie.

Ca și cum se simțea observat, el ridică ochii în direcția Marniei și o descoperi, cocoțată în vârful falezei. O salută cu un semn din mână și continuă să se uite la ea.

Fata, indignată, se încordă. Doar nu se aștepta s-o vadă răspunzându-i la salut după modul în care o tratase?... Dar, dacă... În ciuda ei însăși, Marnie scoase o mână din buzunar și o agită. Apoi se întoarse repede pe călcăie și-și băgă mâna în buzunar. Coborî poteca repede, foarte nemulțumită de sine. Cum putuse să cedeze? Se simțise obligată să răspundă salutului lui MacNeill, neputând să-i reziste.

Ea-și reproșă și mai mult chiar în acea seară... Citea în salon când fanta instalată în ușă pentru poștă, zdrăngăni. Două pachete căzură pe podea. Erau acoperite cu hârtie de ambalaj ordinară. Marnie le contemplă îndelung înainte de a se apleca să le ia. Ghici conținutul primului pachet chiar înainte de a-l deschide: era o pereche de mănuși aproape identice cu ale ei. Erau exact pe măsură. El trebuie s-o fi dus pe cea veche... Unde le găsisese? Nu văzuse în prăvăliile de la Ardsay.

Vaporul fusese plecat două zile. Se dusese până în insula Skye pentru asta? Era imposibil! Totuși, pe măsură ce se gândea, cu atât mai mult

era convinsă că lui MacNeill nu-i plăcea să se simtă dator cuiva... și mai ales nu ei, care se arăta atât de agresivă față de el.

Încet, Marnie puse mânușile pe masă și mângâie pielea de oaie. Trebuia sau nu să le accepte? Prima ei reacție fusese să se ducă la MacNeill și să-i arunce mânușile în față. Nu voia să accepte nimic de la el. De altfel, el se străduise vizibil să facă rost de ele. Căutase ceea ce i se păruse mai original.

Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi acționat exact în același mod. În aceste condiții, a-i înapoia mânușile părea neschimbat. Mai mult, îi fusese frig la mâini în aceste ultime zile, în ciuda îmblânzirii vremii.

Lăsându-și hotărârea pentru mai târziu, fata deschise cel de al doilea pachet. Conținea o carte mică, legată, intitulată „Flora Hebridelor”. O însoțeau câteva cuvinte: „Vei fi probabil mulțumită să-ți împrumut această carte”.

Citi de mai multe ori fraza. Din ce motiv îi trimitea MacNeill această carte? Răsfoi rapid lucrarea... Progresiv, începu să întoarcă paginile mai rar, fascinată de ilustrații. Fiecare floare era reprodusă într-un desen delicat, cu dragoste, ca și cum artistul se străduise cu deosebită grijă să reprezinte corolele, mugurii și tulpinile cu culori cât mai aproape de realitate. Nu era o carte nouă; coperta era uzată, paginile fuseseră des frunzărite. Trebuie să fi fost însoțitoarea prețioasă a lumilor lui plimbări pe imășuri.

Dacă ar fi fost nouă, Marnie n-ar fi ezitat nici o clipă s-o înapoieze. Dar nu era un cadou pentru

a-i mulțumi că-l ajutase pe Brutus, era un împrumut pe care MacNeill va vrea să-l recupereze după un timp.

Fata începu să citească, pasionată de descrierile florilor. Majoritatea îi erau total necunoscute. Ciuboțica cucului era și ea, cu numele „steaua dimineții” între paranteze. Marnie era nerăbdătoare să asiste la înflorirea tuturor acestor flori.

Gânditoare, contemplă cartea, apoi mânușile, și în cele din urmă casa lui MacNeill... Făcuse dovadă de gust ghicind înclinația ei pentru florile sălbatice și înlocuindu-i mânușile. Nu-i oferise nimic ce ea putea să refuze instantaneu.

De ce procedase așa ? Trebuia ea să accepte toate acestea ? Cea mai mică recunoștință față de el i s-ar părea insuportabilă. Marnie își mușcă buzele... O să înceapă să schimbe cărți cu MacNeill ?... Ochii ei întârziară pe coperta decorată cu culori vii. Întotdeauna adorase florile, mai ales pe cele de câmp. Copil fiind, întotdeauna aducea buchete imense din plimbările ei. Vazele nu erau suficiente, astfel că mama ei vitregă păstra mereu sticle și borcane de dulceață goale pentru a putea pune florile.

Fata își aminti de un picnic cu familia. După ce mâncaseră, ea jucase crichet cu tatăl ei și maică-sa vitregă. O certaseră puțin fiindcă se îndepărta mereu pentru a culege năsturași. La sfârșit Sue alergase după ea, râzând... Fața Marniei se aspri. Sue nu va mai râde niciodată, nici nu va mai vedea năsturași în iarbă. Grăbită, pușe cartea în ambalajul ei și, fără să se gândească, ieși în noapte, împiedicându-se de denivelă:

rile solului. Cu ce drept ar mai privi ea flori când sora ei n-o va mai face niciodată ?

Cu gesturi neîndemânaticе, deschise încuetoarea de la poarta lui MacNeill. Poarta scârțâi din balamale. În interiorul casei, Brutus începu să latre. Marnie urcă aleea în fugă și pipăi ușa de la intrare pentru a găsi fanta pentru scrisori. Ușa se deschise brusc ; MacNeill stătea în prag, mirat. Clipind des din cauza luminii, fata îi întinse pachetul.

— Nu le vreau, mă auzi ? Nu le vreau !

El rămase nemișcat, fără a face un gest să ia cartea. Cu un suspin, ea i-o puse cu forța în mână. În graba ei, se lovi de porțiță, o deschise brutal și fugi pe drum, ghidată de dreptunghiul de lumină de la ușa ei deschisă.

Dar a doua zi dimineața, Marnie își dădu seama că uitase să-i dea mânușile o dată cu cartea. Petrecuse o noapte îngrozitoare, coșmarul său revenise s-o hăituiască. Epuizată, abătută, n-avu curajul să se scoale și să-l înfrunte din nou pe vecinul ei. Se ghemui în pat, făcându-se covrig, temându-se să adoarmă din nou.

Colac peste pupăză, timpul se schimbase, cu rapiditatea caracteristică insulelor scoțiene. Vântul sufla în jurul casei, lovea pereții ca și cum căuta să intre și s-o prindă pe fată cu degetele lui de gheață.

Tremurând, Marnie se înfodoli în cuvertură.

La ce bun să se scoale ? Trebuia să aprindă focul, să încălzească încăperile... Să rămână în pat era cea mai bună soluție ; cea mai ușoară, în orice caz.

Dar fata nu era o fire leneșă. Se sculă în cele din urmă și se îmbracă în fața radiatorului. Apoi îl scoase din priză și coborî la parter. Grupul electrogen avea nevoie să fie reîncărcat, nivelul petrolului era scăzut. Dar nu astăzi. Astăzi se simțea la fel de rău ca în ziua sosirii, nu avea nici un fel de energie. Petrecu ziua pe divan ascultând concerte la radio.

În cele două zile următoare, timpul și dispoziția ei rămaseră la fel de întunecate. Marnie nu se îndepărtă de foc, când citind, când uitându-se în gol. Bateriile de la radio se epuizaseră, dar ea n-avea nici un chef să iasă să cumpere altele.

În cea de a treia zi, slavă Domnului, ploaia se opri. Încă era urât și foarte frig, un strat subțire de brumă acoperea peisajul din împrejurimi. După-amiază Marnie se îmbracă cu haine călduroase pentru a ieși să taie lemne. Utilizase deja aproape toți pereții magaziei, rămăsese doar scheletul, bârne groase pe care fuseseră bătute în cuie scândurile care susțineau acoperișul de tablă.

Fata smulse ultimele scânduri, dar nu erau suficiente. După o scurtă clipă de ezitare, ea se hotărî să atace grinzile. Începu cu cele orizontale, atașate de stâlpi ce se aflau în unghi la un

metru de sol. Tocmai o trăgea pe ultima când un zgomot neliniștitor o făcu să tresară. Stâlpi se clătinau și se înclinau către ea.

Marnie rămase înțepenită pe loc, uluită, apoi se dădu înapoi cu un pas. Șandramaua își încetinise mișcarea, dar brusc, stâlpul slab cedă și totul se dărâmă dintr-o dată. Acoperișul se prăbușea într-un nor de rugină și praf. Fata se dădea la o parte când o scândură enormă îi căzu în cap. Ea se împiedică, apoi căzu pe pământ chiar în locul unde se prăbușea acoperișul. Instinctiv, ridică brațele pentru a se proteja. Foile de tablă ondulată veniră deasupra ei într-un zăngănit infricoșător. O durere ascuțită îi traversă piciorul stâng. Totul se încetșoșă. și-si pierdu cunoștința.

Când redeschise ochii, era întuneric. O ploaie rece îi biciuia fața și cădea cu zgomot pe tablă. Pe Marnie o durea capul îngrozitor. O coplesii o senzație de greață și luptă să se stăpânească inspirând lung. După un moment, se simți un pic mai bine și încercă să se miște. Un obiect greu îi ținea picioarele prizoniere. Încercă să-l atingă, dar din poziția ei nu reuși. Vru să se întoarcă pe spate, dar o apucă o durere fulgerătoare. Marnie leșină iarăși.

Ploaia îi udase haina, era frig. Când își reveni, fata începu să tremure fără a se mai putea opri. Trebuia neapărat să iasă de acolo, altfel murea de frig. Încercă să strige după ajutor dar renunță repede. Cine ar auzi-o? Era singură.

Cu dinții strânși, întinse brațul pentru a ajunge la bârna sub care era prinsă. Această era cu un capăt la pământ și cu celălalt capăt se

sprijinea de altceva. Dacă găsea o rangă pentru a o ridica cu câțiva centimetri, poate că reușea să se elibereze, târându-se.

Cercetând în jur, Marnie găsi o scândură. O strecură sub bârnă și apăsă din toate puterile. Pe frunte îi apărură picături de sudoare. Va reuși? Bârna se va ridica? Se auzi un sunet sec ca un pocnet de pistol. Pârghia ei se rupsesese în două.

— Oh, nu!

Marnie se lăsă să cadă disperată, cu respirația întretăiată și cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Dar nu se va lăsa! Întinzându-și cât putea de mult brațul, atinse o altă bucată de lemn. Într-un efort nemaipomenit, începu s-o tragă. Milimetru cu milimetru, scândura se apropia. Reuși în cele din urmă s-o apuce. Era lungă, mult prea lungă, dar ce dacă, trebuia să se folosească de ea.

Cu greu, strecură această nouă pârghie sub bârnă și apăsă din toate puterile.

Capul îi țiuia, era pe cale de a-și rupe brațele, dar cel puțin, bârna se mișca. Marnie dădea nebunește din picioare, accetuând presiunea pârghiei. În momentul în care se gândea să renunțe la tot, nemaiputând, picioarele îi fură libere.

O lungă vreme fata rămase nemișcată încercând să-și recapete respirația. Când vru să se ridice, totul începu să se învâртеască cu ea. Se târî deci până la ușa din dos și, mulțumind Cerului, se lăsă să cadă pe pardoseala bucătăriei.

Era scuturată de frisoane violente, dinții îi clănțăneau. Cu prețul unui ultim efort se târî

până în bucătărie și aprinse toate focurile. Îi era atât de frig !

Fără să știe cum, Marnie reuși să-și descheie hanoracul ud și să-l scoată. Își încălzi mâinile câteva clipe deasupra plitei, apoi se aplecă pentru a-și examina piciorul. Pantaloniul ei era sfâșiat pe coapsa stângă, chiar deasupra genunchiului. O pată de sânge înconjura locul. Fu din nou prinsă de greață și amețală și trebui să se agate de chiuvetă ca să nu cadă. Migrena se accentua, vedea puncte negre în fața ochilor.

Se forță să-și vină în fire. Trebuia să se gândească la rană. Văzuse o trusă de farmacie pe undeva, dar unde ? „Hai, gândește-te ! Unde ai văzut-o ? În bucătărie ? În baie ?” Încăperea începu din nou să se învâртеască. „Gândește-te !” Cercetă bucătaria din ochi. Dintr-o dată își aminti. Da, acolo sus, pe ultimul raft al bufetului.

Fata reuși să traverseze bucătaria, să se înalțe până la raft, să facă să cadă trusa. Aceasta conținea tot ce avea nevoie : pansament, eter, cremă antiseptică, vată...

Acum, bucătaria se încălzise. Marnie aproape nu mai tremura. Umplu un vas cu apă caldă. Îl puse pe masă și începu să-și scoată jeansii. Scoase un țipăt de durere încercând să dezlipească țesătura plină de sânge de rană și trebui să se așeze câteva clipe înainte de a continua.

Până la urmă, rana nu părea prea gravă. Era o tăietură urâtă, lungă de câțiva centimetri, dar nu adâncă. N-avea nevoie să fie prinsă în copci. Marnie o curăță cu grijă, puse un pansament și-l legă cu tifon.

Puse ceainicul pe plită și urcă în camera ei

ținându-se de balustradă. Camerele de sus erau înghețate. Totuși, fu o ușurare pentru ea să-și poată scoate hainele ude și să se usuce. O baie caldă, bună, i-ar face cel mai mare bine, dar era imposibil cu pansamentul ei. Oricum, ar fi durat prea mult timp ca să se încălzească apa. Marnie își puse cămașa de noapte, un pulovăr gros pe deasupra, șosete, și luă cuvertura de pe pat. Coborî schiopătând.

Când ieșise în acea după-amiază, lăsase radiatorul aprins în salon : nu era prea frig. Atâtă totuși focul în șemineu.

În bucătărie, își pregăti un ceai foarte dulce și folosi restul apei pentru a umple două buiote.

Istovită dintr-o dată, închise plita electrică și se întoarse în salon cu ceașca fierbinte. Acolo, se înfășură în cuvertură și se lungi pe jumătate între două surse de căldură.

Când deschise ochii, lumina zilei se infiltra printre draperii. Încăperea era din nou rece. Focul se stinsese, la fel și încălzirea electrică. Uitase să reîncarce grupul electrogen. Ar face bine să se ducă imediat. Dar îi era cald sub cuvertură, și o migrenă înfiorătoare îi strângea tâmplile ca într-o menghină. Și piciorul o durea ; se simțea prea rău ca să se miște. Rămase toată ziua pe divan, cufundată într-o somnolență din care nu reușea să iasă.

Spre seară începu să transpire. Febrilă, dădu cuvertura la o parte. I se părea că mii de ace se înfipseseră în rana ei și tot corpul îi era ud de transpirație. Murea de sete, dar când vru să se scoale, picioarele nu o ținură.

Fata pelrecu noaptea pe divan, uneori arzând de febră, alteori scuturată de frisoane de necontrolat....

Nu auzi imediat bătăile în uşă, la început i se păru că era efectul migrenei sale. Dar puţin câte puţin, luă cunoştinţă de realitate. Cineva o striga. Vru să răspundă dar nu putu scoate decât un sunet găuit. Avea gâtul uscat şi o durea.

Loviturile reîncepură cu mai multă violenţă.

— Marnie ? Marnie, eşti acolo ?

Era vocea lui Erwan MacNeill.

Întorcându-şi ochii spre uşă, fata încercă încă o dată să strige. Doborâtă de efort, încenu să tusească. Loviturile încetară şi se făcu tăcere. Două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii ei palizi. El plecase. Credea că ea îl ignoră intenţionat.

Cu un geamăt, Marnie încercă să se ridice, să se ducă să deschidă, dar, cuprinsă de ameteală, căzu pe podea. Oh, Doamne ! Se simţea atât de slabă ! N-avea nici măcar puterea să se ridice. Ghemuită pe pardoseală, izbucni în plâns, bătând podeaua cu pumnii.

N-auzi deschizându-se uşa bucătăriei si nici nu-l văzu pe MacNeill intrând în salon. El fu pur şi simplu acolo, dintr-o dată, îngenuncheat lângă ea.

— Ce naiba !...

Fata îl privi fără a-şi crede ochilor.

— Cre... credeam c-ai plecat, hohoti

El îi puse o mână pe frunte.

— Arzi. Ce se întâmplă ?

Ea vru să-i explice totul, dar o apucă tusea.

— Nu este grav. O să-mi povestești mai târziu.

Erwan luă cuvertura și o înfășură pe fată în ea. Apoi, trecându-i un braț sub spate și celălalt pe sub picioare, vru s-o ridice. Marnie scoase un țipăt de durere. El apăsase pe rană.

— Marnie ! Ce este ?

— Pi... piciorul... Este rănit.

Fata își mușcă buzele pentru a se împiedica să geamă.

El lăsă să-i scape o exclamație și desfăcu cuvertura. Ea-l simți cum îi dă la o parte cămașa de noapte și înjură în galeza. Un gând absurd trecu prin mintea fetei : oamenii înjurau întotdeauna în limba lor maternă.

— Trebuie să fii scoțian, bâigui ea.

Tânărul puse cămașa de noapte la loc, apoi îi netezi blând părul.

— Bineînțeles, **mo graidh**, te îndoiești ?

O reacoperi cu cuvertura și o luă în brate cu o grijă nemăsurată. Marnie se simțea ciudat de calmă, liniștită. El va avea grijă de ea.

Afară, ea simți aerul rece al dimineții și-și ghemui capul pe umărul lui Erwan. Conștientă doar pe jumătate, simți vag cum este transportată la primul etaj al unei alte case și pusă pe un pat mare. Tânărul o ținu în șezut și-i scoase pulovărul. Apoi îi dădu jos șoselele și o băgă sub o plapumă groasă de puf.

O pipăi din nou pe frunte, apoi se îndreptă

spre ușă. Îngrozită, Marnie se ridică, împingând plapuma.

— MacNeill ! Nu mă părăsi, te implor, rămâi cu mine !

Imediat el reveni și se așează pe marginea patului. Luă mâna Marniei și aceasta îl strânse din toate puterile ei. Foarte încet, o culcă înapoi pe pernă.

— Mă duc doar să dau un telefon la doctor. Revin în cinci minute.

— P... promite-mi.

— Îți promit.

Împotriva voinței, ea-i lăsă mâna. El zâmbi cu blândețe.

— Imediat.

Îi strânse rapid umărul și plecă.

Marnie nu știu niciodată dacă el își ținuse sau nu promisiunea. Învinsă de febră, căzu într-o inconștientă aproape totală. Cineva îi scoase cămașa de noapte umedă, o șterse cu un burete o ajută să îmbrace o cămașă curată ; cineva îi mângâie blând fruntea, îi simți cucuiul și o unse cu alifie. Apoi îi atinse piciorul și ea țipă. Vreme de câteva secunde, zări un necunoscut aplecat deasupra ei și o femeie vag cunoscută. Dar el nu era acolo. Promisese să rămână lângă ea și nu era acolo.

— MacNeill !

Femeia încercă s-o liniștească, murmurându-i să se calmeze. Marnie o respinse și-l strigă din nou pe MacNeill.

Și brusc, el fu acolo, ținându-i mâna, vorbindu-i. Dar celălalt bărbat îi prinse piciorul și ea simți o durere violentă, după care leșină.

CAPITOLUL V

Îi trebuiră Marniei trei zile ca să-și dea seama de locul unde se afla. Până atunci, întrezărise doar siluete vagi, imateriale, așezate la căpătâiul ei, aplecate asupra ei... Personajele care-i bântuiau delirul, ele, păreau reale... Sue, Alan, tatăl ei. Ea-i striga țipând, gemând și răsucindu-se pe perne. De fiecare dată cineva era acolo s-o liniștească, să-i dea un pahar cu apă, să-i șteargă fața cu un prosop uscat și Marnie adormea la loc, liniștită.

Deschizând ochii în cea de a treia zi, fata recunoscuse femeia așezată lângă ea cu o împletitură în mână : era Morag Ferguson. Marnie o observă un moment, apoi se uită în jurul ei. Se afla într-o cameră mare, luminoasă și aerisită. Dulapuri albe acopereau unul dintre pereți, ceilalți erau acoperiți cu tapet de culoare deschisă și împodobiți cu mai multe tablouri. Plafonda era într-un cearsaf de bumbac cu carouri albe și bleu-marin. În oglinda mare de la celălalt capăt al camerei, ea zărea imaginea unui covor de lână bleu-marin. Era o încăpere decorată cu gust. o cameră de bărbat, fără îndoială. Fără toaletă, fără cușori pastel...

Perplexă, Marnie își încruntă sprâncenele. Cum naiba ajunsese aici? Întoarse capul spre Morag Ferguson. Aceasta se oprise din tricotat și o privea pe Marnie cu un zâmbet plin de căldură.

— Fata mea, te-ai trezit în sfârșit? Incepeam să ne întrebăm dacă nu ești Frumoasa din Pădurea Adormită!

Marnie îi zâmbi slab.

— Am dormit mult?

— Trei zile și trei nopți!...

Morag îi puse mâna pe frunte.

— Ah! Ești mai rece acum! Vrei ceva, micuța mea?

— Nu, mulțumesc, n-am nevoie de nimic... Scuză-mă, sunt acasă la dumneata? se interesa ea.

Doamna Ferguson făcu o figură dezaprobatore.

— Nu, ești la Erwan MacNeill, în camera lui. De ce n-a mai făcut câțiva metri în plus să te aducă la mine, nu știu! Și totuși doctorul spune că nu trebuie să fii deplasată sub nici un motiv, și atunci nu pot să te iau la noi, unde Kie și cu mine am putea avea grijă de tine!

Un pic confuză, Marnie o asculta fără să fie sigură că înțelegea prea bine. În aparență, era la MacNeill, în propriul lui pat, în această cameră ordonată și masculină. Dar de ce o transportase aici? De ce nu chemase o ambulanță, sau n-o dusesese la spitalul cel mai apropiat?

Doamna Ferguson trebuie că-și punea aceleași întrebări; era evident că ea găsea prezența Marniei în acest loc șocantă...

Cineva o dezbrăcase, o spălase... La această amintire, fata se înroși. Fusesse el ? MacNeill ?

— Doamne ! Iată-te toată roșie ! se neliniște Morag. Te simți rău ? Așteaptă o clipă, mă duc să-ți aduc ceva de băut.

Ieși din încăpere fără a-i lăsa Marniei timp să răspundă și reveni imediat cu un suc de fructe.

— Doctorul nu va întârzia, o anunță ea întinzând paharul fetei. Vine întotdeauna spre prânz.

Marnie se sprijini de tăblia patului. Cum putea să întrebe dacă MacNeill fusese cel care se ocupase de ea ? Căuta cuvintele, dar o cuprinsese un val de oboseală și adormi.

Când sosi doctorul, se trezi. Era un om cu aer blând, în jur de patruzeci de ani. O liniști pe fată în privința stării piciorului.

— După un timp, n-o să mai ai nici o cicatrice, afirmă el...

Ca și cum asta conta pentru ea !... Îi luă pulsul.

— ...Ai fost recent bolnavă ? Înainte de a veni la Culla ?

Marnie se agită și-i aruncă o privire rapidă.

— Am stat câteva săptămâni în spital, recunosc eu contra voinței sale.

— Din ce motiv ?

— Oh ! Pentru nimic, de fapt. Am... am avut un accident și... și am suferit un traumatism nervos.

Vocea i se stinse treptat. Ea întoarse capul.

— Înțeleg. Asta explică lipsa dumitale de rezistență. Ai o gripă rea. M-am terminat un moment

că o să evolueze în pneumonie, dar ai avut noroc. Acum ești pe cale de a te vindeca. O săptămână în pat și te vei simți mult mai bine.

— O săptămână ? ! strigă fata îngrozită... Dar nu pot rămâne aici o săptămână.

— Ba da, mica mea domnișoară ! Și trebuia să fii foarte atentă vreme de o lună. Ești la fel de plăpândă ca o pisicuță nou-născută. Dacă o să te grăbești o să te îmbolnăvești iarăși.

Insistența lui o convinsese pe Marnie. Cu un aer abătut, ea încuviință și doctorul fu satisfăcut.

Ea nu-l văzu pe MacNeill până seara. Morag îl adusese o cină delicioasă, apoi o ajutase să-și facă toaleta și să-și perie părul.

După plecarea ei, fata se întinse, rezemată de perne. Medicul avusese dreptate : cel mai mic efort o obosea. Auzi ușa de la intrare închizându-se și pașii lui Morag pe cărare. Era singură cu MacNeill.

El bătu la ușa ei cam peste o jumătate de oră. Marnie ridică plapuma până sub bărbie și-l invită să intre, cu o voce surdă.

— Bună seara ! Cum te simți ?

Închise ușa în urma lui și se apropie.

— Mult mai bine, mulțumesc.

— Îmi pare bine.

Purta pantaloni de catifea reiată bej și un pulovăr maro închis. Era seducător, observă ea, nu chiar frumos, trăsăturile lui erau prea ascuțite pentru asta ; totuși, trebuie că atrăgea femeile ca un magnet... Cel puțin cele pe care le interesau bărbații. Personal, Marnie n-ar mai avea încredere niciodată.

— Ți-am provocat mult deranj, declară ea imediat.

— Deloc ; altfel, la ce-ar servi vecinii ?

— Ar fi fost preferabil să fiu dusă la spital, continuă ea cu ochii fixați pe plapumă.

— Fără îndoială, dar mi-ar fi fost cam greu ; nu există spital în Culla.

— Ah, nu ? Atunci ce se face când sunt răniți sau grav bolnavi ?

— Se cheamă insula Skye prin radio și vine un avion-ambulanță.

— În acest caz, de ce... ?

— Furtuna făcea ravagii, amintește-ți. Ar fi trebuit să se aștepte condiții atmosferice mai bune. Oricum, doctorul Mackay nu era prea îngrijorat în legătură cu tine, a considerat că este suficient să vină să te examineze în fiecare zi.

— Înțeleg...

Ea-și aplecă fața, ascunzându-se în perdeaua deasă a părului ei blond.

— Îmi... îmi pare rău că am creat atâtea complicații la toată lumea... Și... și aș vrea să-ți mulțumesc că m-ai adus aici, natural.

MacNeill o contemplă o clipă, apoi începu să râdă.

— Natural, repetă el zeflemitor... Minți prost, Marnie. Mulțumirile ți se opresc în gât. Nu vrei să fii recunoscătoare nimănui.

— Nu-i adevărat ! Îți... îți sunt foarte recunoscătoare că m-ai adus acasă la tine și m-ai lăsat în patul tău.

— Crezi că eu dorm pe podea ? glumi el. Te asigur că nu este cazul. Te-am pus în acest pat

fiindcă cel din camera pentru musafiri nu era pregătit, asta-i tot.

— Orice ar fi, acum mă simt mai bine și o să-ți înapoiez camera.

— Este chiar inutil. Mi-am dus toate lucrurile în cealaltă. Poți foarte bine să rămâi aici.

— M-ai înțeles prost ; de fapt, intenționez să mă întorc la mine mâine. N-aș vrea să abuzez de ospitalitatea ta.

MacNeill se rezemă de spătarul fotoliului său, cu mâinile încrucișate la ceafă.

— „Să abuzezi de ospitalitatea mea“ ! Ți dai seama de ridicolul acestor cuvinte ?

El nu se mișcase, dar fața îi devenise dintr-o dată amenințătoare.

— ...Doctorul Mackay a ordonat să rămâi opt zile în pat și vei asculta, chiar dacă o să trebuiască să te leg pentru a te obliga.

Marnie îi aruncă o privire fulminantă.

— Nu va fi necesar. Vreau doar să evit deranjul suplimentar.

— Minciuni ! Vrei să continui să faci pe martira și să te întorci la viața ta masochistă, pentru a te înduioșa asupra sorții tale !

— Nu... nu-i adevărat ! protestă ea.

— Ah, nu ? Atunci de ce ții așa de mult să pleci ?

Ea se întoarse și-și mușcă buzele pentru a se împiedica să plângă.

— N-ai înțelege.

— Da, mi-ai spus deja. Și asta nu m-a făcut să mă răzgândesc.

— Ești... un mitocan ! Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul acesta ?

Erwan se aplecă în față.

— Ce este, Marnie ? Ești obișnuită să-i vezi pe oameni tratându-te ca pe un porțelan fragil ? Nu-ți place să ieși la lumină, nu-i așa ? Te servești de frumusețea ta ca de un paravan ?...

El se ridică, dominând-o cu talia lui înaltă.

— ... Ei bine, după părerea mea ești o mică lașă nenorocită. Ești convinsă că lumea s-a terminat pentru că de data asta lucrurile nu merg după cum dorești. Comportă-te ca o adultă, și-mi voi schimba atitudinea față de tine. Dar nu înainte ! Și te previn, nu te voi lăsa să pleci înainte de a fi complet restabilită. Nu vreau să am moartea ta pe conștiință, chiar dacă ești ultima dintre lașe.

El mai așteaptă câteva minute. Cum Marnie nu ridică ochii spre el și nu spunea nimic, el ieși din încăpere.

Fata își înfundă capul în pernă, cu pumnii strânși. Cu ce drept se arăta așa de crud cu ea ? Nu era drept ! Și nu era adevărat ! Nici una dintre acuzațiile lui nu era fondată... Puțin câte puțin, totuși, singură în camera tăcută, ea începu să reflecteze. Poate că venise la Culla să se pedepsească și nu să găsească singurătatea și calmul cum pretindea. Cunoștea înainte de a veni condițiile grele de viață, climatul aspru și vânturile violente, zilele scurte și nopțile nesfârșite. În ciuda a toate, ea alesese Culla.

Asta era deci dorința secretă a sufletului ei ? Să se căiască de moartea surorii ei suferind ea însăși ?

Marnie se agită nervoasă. Totul era prea complicat, prea dificil, începea s-o doară capul. În orice caz, un lucru era sigur MacNeill, după cum spunea, nu voia să aibă moartea ei pe conștiință ; dar el nu știa toate chinurile prin care trecea ea din cauza morții lui Sue.

Auzi un zgomot de pași lângă ușa pe care tânărul o lăsase întredeschisă ; Brutus se fofilă în cameră. El veni să se așeze lângă pat, punându-ș**ț** botul între cearșafuri. Marnie zâmbi. Întinse mâna să-l mângâie și setterul o linse. Fără a înceta să-l mângâie, își lăsă gândurile să vogabondeze și adormi imediat.

Când se trezi, era ziuă. Câinele plecase, lumina era stinsă. Jos, auzi voci. O femeie izbucni într-un râs vesel,

Marnie se îndreptă, mirată că dormise așa de bine fără ajutorul somniferelor. Acestea ră-măseseră acasă la ea... Gândul căsuței sale reci și triste o înfioră. Trebuia să se întoarcă acolo în curând ; această perspectivă n-o încânta deloc.

Pași mari urcară rapid scara, o bătaie scurtă și ușa se deschise. O tânără fată își strecură capul :

— Ah ! Te-ai trezit !...

Traversând încăperea, ea trase draperiile. Avea o față plăcută, luminată de un zâmbet larg și părul brun, buclat.

— ... Sunt Katie Ferguson. Mama mea era

ocupată în dimineața asta, așa că am venit eu să te văd.

— Ești drăguță, mulțumesc. Spune-mi doar unde este baia, o să mă descurc singură.

Dând la o parte plapuma, fata se așează pe marginea patului, apoi se ridică. De la primii pași fu cât pe ce să cadă, cuprinsă de amețeală. Katie Ferguson o sprijini.

— Oh ! Imi pare rău... mi se învâртеște capul. Katie răsese veselă.

— Nu mă miră ! Nu te-ai ridicat de patru zile ! Așază-te, o să-ți aduc papucii și capotul. Apoi, te voi însoți la baie.

În timpul următoarei jumătăți de oră, Marnie luă cunoștință din plin de starea ei de slăbiciune. Drumul până la baie o epuizase. Fu mulțumită să se așeze într-un fotoliu în timp ce Katie îi aranja patul.

— Ești foarte amabilă că mă ajuți.

— Oh ! Nu-i nimic ! Am venit de mai multe ori, dar erai prea bolnavă pentru a recunoaște pe cineva. De obicei, treceam mai mult seara, deoarece ziua lucrez. Dar în această sâmbătă am liber. Maică-mea a profitat să facă prăjituri și pâine pentru toată săptămâna.

— Înțeleg... Unde lucrezi ?

— La Ardsay, la bancă... Acolo unde lucrează Hector, răspunse veselă Katie.

— Hector ?

— Logodnicul meu.

Ea se îndreptă mândră, cu un zâmbet încântat, și aruncă o privire spre mâna ei stângă împodobită cu un diamant.

— Ah, da ! Îmi amintesc. MacNeill mi-a vorbit...

Marnie se înroși și continuă bâlbâindu-se :

— ... Îmi pare rău că n-am venit la logodna voastră, eu...

— Nu-i nimic, eu mă gândeam că n-ai chef, dar maică-mea a insistat : nu voia să te țină la o parte când toți cei din Taornish erau invitați.

Se lasă o scurtă tăcere.

— Petrecerea a fost reușită ? se interesă Marnie.

— Nemaipomenită ! Invitații au băut mult, erau foarte veseli când au plecat !

— Da, i-am auzit cântând, zâmbi Marnie.

După ce o ajută să se bage la loc în pat, Katie îi aduse un mic dejun înainte de a cobori să trângănească cu MacNeill. Marnie le auzi vocile, aceea a lui Katie sonoră și veselă, cea a lui Erwan mai profundă. Râdeau frecvent. Păreau foarte buni prieteni, ca și cum se cunoșteau de multă vreme. După un timp, Katie reveni cu niște reviste și luă tava. Zece minute mai târziu, Marnie auzi ușa de la intrare închizându-se... Dar MacNeill nu-și făcu apariția.

În ce dispoziție era ? Agresivă, fără îndoială... Încă nu purtaseră o discuție care să nu se termine într-o ceartă. Ah ! Ea era de vină în mare parte de această stare de lucruri, o recunoștea ! Dar el era atât de sigur pe sine și convins că are întotdeauna dreptate... Asta avea darul de a o scoate din sărite.

Era așa numai cu ea, sau cu toți cei care-l contraziceau ? Cu toată lumea, categoric, dacă te

lăsați dominat de el, cum era cazul lui Katie și al mamei ei...

Acel Hector... Ce avea în plus față de MacNeill ? De ce-l alesese Katie ? Era în relații atât de bune cu MacNeill... Logic, ea ar fi trebuit să se căsătorească cu el. La urma urmei, era o partidă bună, avea o casă frumoasă, un vapor... Și un fizic plăcut. De fapt, ar fi sigur un soț, bunădăcă era lăsat să țină frâiele. Și pe plan amoros ? Pe Marnie o traversă un ușor fior imaginându-și-l pe acest bărbat înalt și musculos lângă ea, în pat!

Repede, își îndreaptă în altă parte cursul gândurilor, cu obrazii îmbujorați. Nu-i păsa absolut deloc ce fel de soț ar fi el. Și evident, Katie nu-l aprecia caracterul autoritar, fiindcă preferase pe altul. Nimănui nu i-ar plăcea să se căsătorească cu un bărbat ca Erwan MacNeill. El se credea regele Cullei ! Regele din Culla... Fata își repetă această expresie cu un mic zâmbet. Apoi apucă o revistă și o frunzărie nervoasă. În cât timp va urca el s-o vadă ?

Dar nu veni toată dimineața. În orice caz, Marnie nu știu. Adormi după o oră.

O ușoară apăsare pe braț o trezi. Tânărul era aplecat deasupra ei. Ea se ridică, înlăturându-și de pe față părul.

— Mă duc să pregătesc prânzul. Mănânci o friptură ?

— Nu, mulțumesc, nu prea mi-e foame.

Ea-și căută capotul, dar acesta căzuse pe podea. Erwan se aplecă pentru a-l ridica.

— Ține... N-o să începi să refuzi totul, sper ! Fiindcă în acest caz...

— Nu, nu ! Chiar n-am poftă. Katie mi-a adus un mic dejun copios.

— Totuși, trebuie să mănânci. O să-ți pregătesc o omletă. Ți plac ciupercile ?

— Da, mulțumesc.

— Bine. Revin într-un sfert de oră.

Reveni și mai repede, aducând o tavă bine garnisită. Totuși, nu-i ținu companie. Se mulțumi să-i instaleze tava pe genunchi și părăsi încăperea.

Marnie se simțea umilită. Sigur că da, ei nu simțeau nici un fel de simpatie unul față de celălalt. Dar era un motiv suficient să reducă întâlnirile lor la minimum necesar ? La urma urmei, ea nu ceruse să vină aici, era invitata lui, chiar dacă el n-o dorea. Poate nu suferea bolnavii ?... Nu, în acest caz ar fi dus-o mai curând la Morag. Și ce naiba făcea el în timpul zilei ? Aproape n-auzea zgomot de pași în casă.

El reveni după o vreme să ia tava.

— Dorești altceva ?

— Nu, mulțumesc.

Cu un semn scurt din cap, el se retrase imediat. Marnie auzi zgomot de spălat de vase, pași la intrare. MacNeill îl strigă pe Brutus, se deschise o ușă, se închise, casa deveni tăcută.

Ce făcea el ? Citea, poate ? Dar oricum, nimeni nu-și putea petrece toate zilele citind ! Doar dacă studia... Nu, era prea în vârstă ca să mai fie student.

Marnie renunță. Deschise radioul de deasupra patului. Se dădea o piesă de teatru. Adormi curând, legănată de sunetul vocilor.

În timpul serii, Morag veni să-i aducă cina și o însoți la baie. Ca mai devreme, MacNeill urcă după plecarea ei. Ducea o cutie lungă îmbrăcată în piele.

— Știi să joci table ?

Fata ridică fața, surprinsă.

— Nu.

— Atunci o să te învăț.

Își apropie un scaun și puse cutia pe pat, fără a da atenție expresiei indignate a Marniei. Nici „Vrei să înveți ?” nici „Ai vrea să joci ?” Nu cerea niciodată părerea celorlalți ?

Liniștit, el deschise cutia. Interiorul era acoperit cu fetru, pe care erau desenate fâșii de două culori, douăsprezece pe fiecare parte. MacNeill scoase două feluri de puluri, albe și negre și începu să le aranjeze.

— Scopul jocului este să-ți aduci toate pulurile — tu le ai pe cele albe — până în zona din fața ta. Avem zaruri și dăm cu rândul.

Fata ridică ochii spre el, un pic nedumerită.

— Asta-i tot ?

— Este regula de bază, da. De fapt, este un pic mai complicat, dar o să-ți explic în timpul jocului.

Pulurile înaintau conform cifrelor de pe zaruri. Puteai să muți unul adunând cifrele, sau mutai două, fiecare pentru unul dintre zaruri. Era periculos să lași un pul singur : adversarul risca să te dea afară și pulul trebuia să plece din zona inițială. Nu era chiar greu. Un joc de copii, gândi Marnie. Deloc interesant, un joc pentru proști...! Jucară o dată și fata se sprijini de pernă la sfârșitul partidei, ciudat de dezamăgită. Cum se

putea distra MacNeill cu un joc atât de pueril ?

— Bine, ai înțeles regulile, o să reîncepem.

— Dacă-ți face plăcere, oftă Marnie cu un aer plictisit.

MacNeill începuse deja să aranjeze pulurile. Își întrerupse gestul și o privi pe Marnie cu sprâncenele ridicate.

— Este rândul tău.

Cu expresia unui adult care voia să distreze un copil, Marnie scutură zarurile și le aruncă.

Zece minute mai târziu, jocul era terminat și fata își contempla toate pulurile aflate încă la adversarul ei. MacNeill o bătuse măr.

— Cum de-ai câștigat așa repede ?! exclamă ea indignată. Cred c-ai dat cu zarul de mai multe ori ca mine !

El își mușcă ușor buzele.

— Deloc. Mi-am folosit creierul, în loc să mut pulurile la întâmplare ca tine.

Marnie se încruntă înciudată. La urma urmei, acest joc nu era așa de simplu, nu fusese suficient de atentă.

— Să mai jucăm, hotărî ea.

Jucară încă de trei ori. Marnie pierdu. Dar cel puțin începea să vadă de ce o bătea MacNeill și începu să-și mute pulurile din ce în ce mai bine, făcând ca fiecare victorie să fie mai dificilă. La sfârșitul celui de-al treilea joc, tânărul aranjă tablele în caseta lor,

— Dar mai vreau să joc ! protestă Marnie.

— Măine. Suficient pentru seara asta. Parl obosită.

Ea se bosumflă. El avea dreptate, se simțea extenuată, dar nu voia să recunoască.

— Sunt destul de mare să judec singură dacă sunt obsoită sau nu, lansă ea.

— Bineînțeles, o aprobă el cu un aer ironic.

Exasperată, Marnie îl fulgeră cu privirea.

— Ce este, MacNeill ? Ești misogin, din întâmplare... ? Adică unul care nu suferă femeile, adăugă ea ironică.

— Cunosc perfect semnificația termenului..!

El se instalează confortabil în fotoliul lui, cu picioarele lungite, total relaxat. Încet, își lăasă privirea să rătăcească pe tânăra față. Instinctiv, aceasta ridică mâna să-și strângă capotul. Pe buzele lui MacNeill trecu un zâmbet amuzat.

— ...Nu, nu sunt misogin. Dimpotrivă, am oel mai mare respect pentru unele femei.

— Unele femei ?

Ea știa că se joacă cu focul, dar nu putea rezista tentației de a continua.

— Da. Bineînțeles, pe altele le găsesc total detestabile.

Marnie fixă plapuma și începu să tragă un fir de ață.

— Adică ?

— Adică pe pacostele irascibile și răsfățate care n-au curajul să te întrebe în față ! ripostă el cu o față dură.

— Ce vrei să spui ?

— Asta : dacă vrei să cunoști părerea mea despre tine, de ce nu mă întrebi direct ?

Ochii albaștri ai Marniei scânteiară.

— Părerea ta nu mă interesează câtuși de

puțin ! Ești plin de ifose și încrezut, păstrează-ți părerea pentru tine !

— Chiar... ?

MacNeill se ridică și ușor, se așează pe pat, cu mâna pusă pe tăblie, aplecându-se spre Marnie întunecat și amenințător.

— Chiar ? Eu nu sunt convins.

Îi puse mâna dreaptă pe gât și începu să-i atingă buzele cu vârful degetelor.

Marnie se ghemui și ridică brațul să-l respingă... Ca și cum ar fi încercat să smulgă un copac din rădăcini ! Inima ei bătea mai tare.

El îi strecură mâna în deschizătura cămășii de noapte și-i mângâie pieptul și ceafa.

— ... Vrei să-și dovedesc contrariul, nu-i așa ?... :

Înclinându-și capul, el îi prinse lobul urechii între buze și-l mestecă ușor.

— ...Sau vrei să-ți verifici puterea de seducție ? Să vezi dacă mă las pradă farmecului tău, chiar dacă n-am fost niciodată tentat să-ți fac curte înainte... Sau poate doar pentru că n-am încercat ?

Buzele lui îi atinseră gâtul, calde, mângâietoare. Marnie fremătă și lăasă să-i scape un mic oftat. Ar fi vrut să-i vorbească, să-i spună s-o lase în pace, dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze.

— Ce se întâmplă, Marnie ? Un bărbat te-a părăsit și tu ți-ai pierdut încrederea în tine ? Iar eu te disprețuiesc ! Biată Marnie ! Asta explică de ce te porți ca o pisicuță irascibilă !

Cu blândețe, o împinse pe spate, punându-i capul pe pernă. Marnie deschise ochii. El era chiar deasupra ei, cu ochii strălucind de dorință. Inima fetei bătea să se rupă. Ea întredeschise buzele

și închise ochii, așteptând sărutul lui, cu trupul vibrând de nerăbdare. Se simțea ciudat de triumfătoare în fața capitulării lui MacNeill.

La capătul câtorva secunde, ea deschise ochii. El se depărtase și se ținea drept, țeapăn, nemișcat! Fata se crispă instantaneu văzându-i expresia disprețuitoare. El se jucase cu ea și ea căzuse în plasă, își bătuse joc de ea...

Tânărul se ridică în picioare.

— Pentru informarea ta, eu nu abuzez de invitații mei, mai ales dacă sunt bolnavi și nu sunt în stare să se apere... deși tu n-ai făcut nici cel mai mic efort să rezști! adăugă el cu o voce grea de sarcasm. Mai mult, n-am deloc intenția să servesc drept cobai unei femei care vrea doar să se asigure de puterea sa de seducție. Regret, prefer să fiu dorit pentru mine însumi.

Marnie tresări de parcă o pălmuise. Cu ochi prea strălucitori, schiță un zâmbet slab.

— Ei bine, cel puțin știi în prezent ce crezi într-adevăr despre mine, nu-i așa? declară ea cu amărăciune.

MacNeill o cercetă cu o față fermă, nemiloasă.

— Oh, nu, Adams! Ai fi surprinsă să afli măcar jumătate din părerea mea despre tine.

CAPITOLUL VI

Restul săptămânii se scurse, fiecare zi semănând cu cea dinainte. În toate diminețile, Morag sau Katie veneau să-i aducă micul dejun și o ajutau să-și facă toaleta. Ele reveneau seara să-i aducă cina. Spre ora unu, MacNeill apărea rapid, atât cât să urce cu o tavă, apoi pleca până seara.

A doua zi după cearta lor, văzându-l sosind cu jocul de table sub braț, Marnie îi spuse că se ducă la dracu'. Dar el se așezase liniștit și pusese cutia în fața ei.

— Iată cum mă primește o pacoste în vârstă de zece ani ! Vrei să joci, da sau nu ?

Și, cum ea se plictisea de moarte, singură toată ziua, acceptase bosumflată.

În cea de a treia zi, veni medicul și-i puse un nou pansament pe coapsă. Îi dădu voie să se ridice câteva ore pe zi. Fata le petrecu pe un fotoliu lângă fereastră. Își zărea casa, pustie și pierdută, și ofta în sine ; nu era grăbită să regăsească acele camere reci și incomode.

În acea seară, jucă încă o dată table cu Erwan ; Marnie câștigă pentru prima oară. Curios, ei reușiră să vorbească fără să se certe. MacNeill se lansase într-o conversație despre Culla și fata il

pusesse una sau două întrebări. El îi răspunsese foarte documentat. Marnie îl ascultă cu mult interes. Cu zarurile în mână, uitând să le arunce, ea-l observă cu atenție. El îi povestea cum, în secolul XIX, un latifundiar îi obligase pe locuitorii insulei să emigreze pentru a le distruge fermele și a le transforma în pășune. Furia îi scăpăra în ochi, subiectul era evident că-i mergea la inimă. Cum era el când se lăsa antrenat de pasiune? Marnie se înfioră amintindu-și mângâierile lui. Și totuși, el doar se prefăcuse a simți dorință pentru ea. Dacă ar fi fost sincer, nimic nu l-ar fi oprit, nici conveniențele, nici legile ospitalității, nimic!

— Este rândul tău să joci.

Marnie își reveni și aruncă zarurile.

— Se pare că cunoști bine insula, observă ea. Ești născut aici?

Ea-și mută pulurile și-i întinse zarurile, fremătând la contactul cu degetele lui.

— Da, tatăl meu este din Culla. Mama mea este englezoaică. Ea venise să-și petreacă vacanța aici, s-a îndrăgostit de tatăl meu, s-au căsătorit și a rămas. Din nefericire, avea o sănătate fragilă. După câțiva ani, au fost obligați să se ducă să se instaleze în sudul Angliei. De atunci, au luat obiceiul să vină doar câteva săptămâni pe an.

— Ah! Acum înțeleg de ce...

Marnie se întrerupse, temându-se să nu fie indiscretă. Tânărul o întreabă din privire.

— Da? Ce voiai să spui...

— Ei bine, asta explică accentul tău englezesc! Nu înțelegeam de ce n-aveai accent scoțian, vorbind curent galeza.

— Tatăl meu mi-a vorbit întotdeauna în această limbă. El găsea important s-o perpetueze, în ciuda dorinței englezilor de a o face să dispară.

— Vorbești ca și cum ar fi dușmanii tăi, zâmbi fata. Dar tu însuși ești jumătate englez.

— Este adevărat... Totuși, când sunt la Culla, jumătatea mea galeză este mai puternică.

— Nu locuiești aici tot anul ?

— Marnie tocmai dăduse o dublă de șase. Încântată, muta pulurile.

— Nu, în general vin aici doar vara. Iarna călătoresc.

El aruncă zarurile.

— ...Și tu ? De unde ești ?

Fata se încordă. Punându-l întrebări personale, se expusese și ea să fie întrebată la rândul ei.

— Locuiesc la Londra, îl informă ea foarte repede. Ți amintești de acea carte despre flora locală ? Mi-ar plăcea s-o citesc, la urma urmei.

— Ah, da ! Cea pe care mi-ai aruncat-o în față, răspunse el foarte civilizat. Îmi amintesc perfect ! Am înțeles, ți-o voi da.

El n-o mai întreabă nimic și Marnie evită cu grijă să-i mai pună întrebări personale. La sfârșitul partidei, el închise cutia și-l ură noapte bună !

A doua zi, fata stătu mai puțin în pat. Seara, MacNeill îi propuse să coboare la parter. Ea acceptă din toată inima. Nu mai putea să stea închisă între patru pereți.

El o precedă pe scară, gata s-o sprijine dacă i se făcea rău. Nu fu necesar. Marnie ajunse jos cu ușurință.

Dacă dormitorul tânărului nu trăda mare lucru din personalitatea lui, nu același lucru era cu salonul. Pereții dispăreau sub etajere cu cărți, acuarele și fotografii. O așeză pe față confortabil pe divan, în fața șemineului unde ardea un foc bun de lemne. Camera era plăcut de caldă, vântul nu intra prin tocurile ușilor și ferestrelor ca la ea.

— Vrei să bei ceva ?

— Da, cu plăcere. O vodcă cu oranjadă, dacă este posibil, accentuă ea.

El se duse să-i prepare cocteilul cerut și i-l aduse.

— Mulțumesc. Mmm... Ce lux după casa mea !

— Totuși, n-ai venit la Culla ca să găsești luxul, nu-i așa ?

Marnie își privi paharul un moment, apoi ridică ochii spre el. Erwan era îmbrăcat tot în negru, în acea seară. Această ținută îi puneă în valoare statura înaltă și pieptul lat.

— ...Nu mi-ai răspuns la întrebare, reluă el după o clipă.

— Știu. De fapt, mi-ai pus întrebarea doar ca să mă enervezi...

Ea-și strânse picioarele sub ea și-și trase capotul peste ele.

— ...De ce încerci întotdeauna să provoci certuri între noi, MacNeill ?

El zâmbi, amuzat.

— Cu caracterul tău nesuferit, remarca cea mai nevinovată este suficientă să toarne gaz peste foc !

— Hai, las-o ! Întrebarea ta era chiar nevino-
vată ?

— Pe cuvântul meu, dacă erai în căutarea unei
vieți confortabile, n-ai fi ales Culla. În majorita-
tea timpului, vii în aceste insule pentru a regăsi
natura, a înfrunta elementele, dacă vrei. Oame-
nilor le place uneori să se asigure că sunt capabili
să supraviețuiască în condiții grele... Sau sunt oa-
meni sătui de furnicarul continuu din oraș și vor
să trăiască într-un ritm mai lent, cu copiii lor...

Vocea lui se făcu mai aspră, aproape iritată.

— ...Dar nu intri în nici una din aceste ca-
tegorii, termină el.

— Ah, nu ? Atunci care este concluzia ta ? se
interesă ea încordată la maximum.

— La început, am bănuir că-ai venit aici ca să
pedepsești pe cineva, să culpabilizezi un bărbat.

— Și te-ai răzgândit ?

— Da. Nimeni nu cunoaște prezența ta aici.
Poștașul nu ți-a adus o singură scrisoare de când
ai venit aici. Mi-a spus ieri ; i-am cerut să-ți de-
pună poșta aici. Mai mult, ai fost bolnavă o săptămă-
mână și n-aveai pe nimeni să anunți. O femeie
hotărâtă să pedepsească un bărbat n-ar pierde o
secundă să-l anunțe că este pe moarte. Este oca-
zia ideală de a-l readuce la ea.

— Înțeleg... Care este diagnosticul tău, doc-
tore MacNeill ?

— Ești sigură că vrei să-l auzi ?

— Dar te rog ! Mai ales că ai mers prea de-
parte ca să te oprești acum, nu crezi ?

— Foarte bine...

El se întrerupse intenționat o clipă înainte de
a relua :

— ...Iată părerea mea : încerci să te autope-
depești. Te simți vinovată pentru ce ți s-a întâm-
plat și fugi de viață. Ai ales un loc unde totul ar
fi dur și ți-ar aminti de greșeala ta... M-ai întrebat
care este diagnosticul meu, Adams, ți-l spun : în-
cerci să te îngropi de vie.

Marnie îl privi lividă. Ea puse paharul cu
brutalitate pe masă și se ridică.

— Am ascultat destul. Urc.

MacNeill nu făcu nici un gest să se ridice.

— Ce e, Marnie ? Adevărul este prea dureros ?

În ochii ei străluci o scânteie de furie.

— Dacă ții să știi, nici una dintre ipotezele
tale nu este fondată. Te înșeli total ! Eu căutam
calmul și liniștea. Și te-am găsit pe tine ! Nu în-
cetezi să te amesteci în viața mea, să mă deran-
jezi, refuzi să mă lași în pace !...

Ea aproape striga.

— ...Nu înțelegi ce este durerea ? Nevoia de
singurătate ?

Întorcându-se pe călcâie, Marnie urcă scările
în fugă și se aruncă pe patul ei. Rămase mult timp
așa, străbătută de frisoane, prea tulburată pentru
a reflecta. Puțin câte puțin, totuși, o idee i se
strecură în minte ; MacNeill nu era departe de
adevăr. Și dacă era adevărat ? Ce importanță
avea ? Alan o ura, părinții ei nu putuseră să se
hotărască s-o viziteze la ultima ei ședere în spital.
De ce să nu se îngroape de vie în aceste condi-
ții ? Nu mai avea de ce să trăiască.

Mai târziu, îl auzi pe MacNeill urcând și tre-
când prin fața camerei ei. Somnul întârzia să vină.
Când în cele din urmă așipi, coșmarul reveni, mai

puternic, mai îngrozitor ca niciodată. Marnie se întorcea când pe o parte când pe alta, împingând plapuma de parcă se sufoca. Mașina mergea, ea vedea sosind curba. Subit, în mijlocul drumului se afla Alan, cu brațele ridicate pentru a o opri. Dar ea nu putea frâna, apăsa cu toată forța pe pedală și mașina nu încetinea, mergea din ce în ce mai repede. Lângă ea, Sue începea să urle. Marnie strigă „Nu ! Alan ! Oh, nu ! Alan !”.

O mână o scutură viguros, o voce o strigă.

— Marnie ! Trezește-te ! Marnie !

Încă înspăimântată, fata deschise ochii. MacNeill o ținea de umeri și o scutura. Atunci îi reveni conștiința realității. Nu era decât un vis, un vis urât ! Tulburată de o mare ușurare, ea-și ascunse fața în mâini și izbucni în suspine.

Tânărul se așeză pe marginea patului, o înălțui și-i apăsă fața de umărul lui.

— Nu este nimic, **mo ghraidh**, s-a terminat. Totul este bine, nimeni nu-ți va face nici un rău. Plângi, asta te va ușura.

Marnie se agăță de el fără reținere și plânse îndelung. El o mângâie pe cap cu blândețe.

În sfârșit, ea-și șterse lacrimile ca o fetiță.

— Îmi pare rău, hohoti ea. Am... am avut un coșmar.

El se ridică să-i caute o batistă în sertarul de la comodă. Era în halat.

— Doamne ! Te-am trezit ! Cât este ceasul ?

— Ora două noaptea... Ai coșmaruri frecvente, Marnie ?

— Da ! Ar trebui să încep să mă obișnuiesc.

— I-ai spus doctorului Mackay ?

— Nu, de... de obicei iau somnifere, dar au rămas acasă la mine.

— Le vrei în seara asta ? Spune-mi unde sunt, mă duc să le caut.

— Nu-i nevoie... Mă întorc mâine la mine, MacNeill, adăugă ea plecându-și ochii.

Reașezându-se pe pat, o apucă de bărbie și-i ridică fața. El avea o expresie ciudată, îngrijorată.

— Ascultă, începu el cu o voce gravă. Am mers prea departe în această seară, te-am tulburat. Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple. Dar nu te pot lăsa să pleci la tine imediat. Nu ești încă destul de restabilă ca să rămâi singură...

El așteaptă o clipă, cu sprâncenele încruntate, așteptându-i răspunsul.

— ...Nu protesta, Marnie, reluă el.

Încet, ea cedă și clătină din cap.

— Bine, voi rămâne.

— E-n regulă

El traversă încăperea. Vocea Marniei îl opri în momentul când ieșea.

— MacNeill, de ce m-ai adus la tine ?

Bărbatul se întoarse pe jumătate spre ea.

— Dacă-mi pui această întrebare, înseamnă că nu ești încă pregătită să asculți răspunsul.

Cu această frază enigmatică, el ieși închizând ușa după el.

El trebuie să-i fi vorbit lui Morag despre noaptea proastă a lui Marnie : femeia o lăsă să doarmă toată dimineața. Puțin după trezirea ei, MacNeill apărură cu un platou apetisant.

Fata i-l luă din mâini și-l mirosi cu încântare.

— Păstrăvi ! Ești un bucătar foarte bun.

— Uiți să adaugi „pentru un bărbat“ ! glumi el.

În momentul în care pleca, ea îl strigă.

— Ai putea să-mi faci un serviciu ?

— Da, despre ce este vorba ?

— Ar trebui să i se spună lui Morag să-mi aducă haine și poșeta.

El o privi cu un aer suspicios.

— N-ai intenția să pleci, sper ?

— Nu, nu ! Doar că mă simt suficient de bine pentru a mă îmbrăca în timpul zilei. M-am săturat să stau mereu în cămașă de noapte. Am impresia că sunt bolnavă și nu convalescentă.

— S-a înțeles, îi voi telefona.

Morag îi aduse hainele după-amiază și Marnie se simți mai bine o dată îmbrăcată. Seara, Katie veni să-i țină companie ; MacNeill trebuia să iasă. Cele două fete se uitară la televizor. Katie nu voia să piardă episodul din serialul favorit. Asta îi produse o impresie ciudată Marniei ; ea nu aprinsese televizorul nici măcar o dată de când sosise la Culla. I se părea că revine în secolul XX, după o călătorie în trecut.

Apoi, trăncăniră. În curând, Katie aduse vorba de căsătoria ei. Trebuia să aibă loc foarte curând. Marnie se minună.

— Nu văd nici un motiv de amânare, îi mărturisi Katie. Hector a cumpărat un apartament chiar deasupra băncii, și este în întregime amenajat... De altfel, adăugă ea roșindu-se, Hector este împotriva logodnelor prea lungi. Dacă ai luat o hotărâre și ai mijloacele materiale necesare, ce să mai aștepti ?

Marnie zâmbi.

— Ascultându-te, îmi dau seama că este foarte energic !

— Oh ! Este cel mai blând și mai amabil dintre bărbați ! Dar ține să se căsătorească cât mai repede posibil.

Pe fața Marniei trecu o umbră. Și ea vrusese la început să se căsătorească foarte repede. Părinții ei refuzaseră, era prea tânără, Alan trebuia să-și termine studiile. Și după aceea, puțin câte puțin, bucuria, încântarea începutului își pierduse strălucirea. Să-l vadă pe Alan, să iasă cu el devenise o obișnuință confortabilă, ca acele haine uzate pe care le pui pentru a te duce să te plimbi la țară...

Pentru prima oară, o idee se clarifica în mintea ei : Poate că Alan avusese motive întemeiate să se îndepărteze de ea ?

MacNeill reveni spre ora unsprezece. O conduse pe Katie acasă. Marnie îl aștepta în salon. Întorcându-se, el îi relată reuniunea la care asistasese. Un grup de oameni voia să cumpere o bucată de insulă pentru a construi un hotel. Locuitorii din Culla erau contra acestui proiect, și se hotărâseră să se unească pentru a-l combate. Erwan vorbea aprig și cu elocvență.

— Crezi că vei reuși să contracarezi acest proiect ?

— Fără îndoială, afirmă el cu tărie. Dacă trebuie, voi cumpăra eu însumi insula pentru a-l împiedica !

Marnie holbă ochii.

— Ai mijloacele necesare ?

El îi susținu privirea.

— Eventual, da. Dar n-ar fi o soluție bună. Idealul ar fi să se repartizeze pământurile între fermieri. Turismul este un lucru bun, pe scară redusă. Dacă vin prea mulți vizitatori, buticurile cu suveniruri și cafenelele se înmulțesc, rezervele de apă potabilă sărăcesc, iar tinerii părăsesc pământul pentru a lucra în industria hotelieră.

Continuară să discute o vreme, apoi MacNeill se ridică.

— Este aproape miezul nopții, ai face bine să te mai și culci, altfel vei fi din nou obosită mâine dimineată.

Marnie acceptă mâna lui întinsă și se ridică la rândul ei.

— Mă simt cu mult mai bine astăzi, sincer, îl asigură ea.

— Suficient de bine pentru a ieși un moment mâine ?

— Să ies ? Ca să merg unde ?

— Vreau să te duc să vezi acea faimoasă bucată de pământ. Dacă nu-i prea frig, ai putea să mă însoțești. Îmbrăcându-te bine, îți va fi cald în mașină. Dacă n-ai chef, nu te mai gândi, adăugă el văzând-o ezitând.

— Nu, nu-i vorba de asta, mă întrebam... Poate n-ai chef să mergi cu mine, dar nu îndrăznești să mă lași singură. Nu-ți fie teamă, eu pot...

El se încruntă.

— Vrei să mă însoțești, sau nu ?

— Da, eu... Mi-ar face plăcere. N-am văzut aproape nimic din insulă până în prezent.

— Atunci ne-am înțeles. Plecăm după micul dejun.

A doua zi dimineța era frumos, doar un pic frig. MacNeill insistă să-i împrumute Marniei o vestă din piele de oaie și un pulovăr gros. Îi înfășură un pled în jurul picioarelor și dădu drumul la căldură în mașină.

Terenul era situat de cealaltă parte a insulei, pe coasta de est. Copacii erau mai numeroși acolo, coasta fiind ferită de vânturile Atlanticului de un lanț de coline.

În drum, MacNeill îi povesti multe lucruri interesante. Altădată, numeroșii locuitori își petreceau primăverile țesând tweed, celebru în întreaga lume. Acum, majoritatea acestor stofe ieșeau din întreprinderile mecanizate, cele familiale practic dispărând.

— Morag este una dintre ultimele care folosește lâna oilor sale și o vopsește cu flori și licheni strânși de pe coline.

— Deci asta este ! exclamă Marnie. Am văzut-o lângă pârau, plimbându-mă într-o zi, și n-am înțeles ce făcea.

— Apropo, voiam să te previn să nu te plimbi prea aproape de faleză, sau singură pe coline. Ceața coboară uneori prea repede și riști să te rătăcești.

Ajunseră la destinație. Făcură turul terenului în mașină. El coborî o dată și vorbi cu un fermier. Apoi luară drumul de întoarcere. Plimbarea lor durase cel mult trei ore, dar Marnie fu ușurată să se întoarcă la Taornish. Era încă slăbită; această ieșire o obosise un pic.

MacNeill o ajută să coboare și-i ținu porțița deschisă. Fata se opri în fața ulucilor și puse degetul pe o inscripție în lemn.

— Ce înseamnă acest cuvânt ?

— **Seanachaidh** ? Se pronunță „Senna-Ka“... Povestitorul de istorii.

Ea ridică spre el ochii întrebători.

— Și tu ești un povestitor de istorii ?

— Sunt scriitor, da.

— Nu mi-ai spus niciodată ! se minună ea.

— Nu te interesai suficient de tare de mine pentru a mă întreba, ripostă el sec.

Morag trecu seara. O găsi pe Marnie în picioare, la parter, punând masa pentru două persoane. Se interesă de sănătatea fetei. După câteva clipe se duse la bucătărie unde era MacNeill și pregătea cina.

După plecarea ei, cei doi tineri se instalară la masă. Marnie era foarte intimidată să se afle astfel în tête-à-tête cu MacNeill. Ca să-și mascheze stînghereala, îl întrebă despre munca lui. El scria romane și eseuri.

— Petrec iarna călătorind pentru cercetările mele și revin acasă, la Culla, primăvara, ca să scriu.

— Vrei să-mi împrumuți una din cărțile tale ? Mi-ar plăcea mult s-o citesc.

El îi aruncă o privire rapidă.

— Bine, îți voi da două sau trei să le duci acasă la tine... mâine.

Marnie tresări și se strădui să-și păstreze un aer nepăsător.

— Mă trimiți deci acasă ?

— Din nefericire, da. Începem să jignim moralitatea lui Morag.

— A lui Morag ?

— Da. Locuitori din Culla sunt foarte religioși. Morag a dezaprobat întotdeauna prezența sub acoperișul meu, dar a tolerat situația atâta timp cât erai bolnavă, în virtutea principiilor de întraajutorare între vecini. În seara asta, te-a găsit în picioare, jos. A venit în bucătărie ca să mă avertizeze că oamenii o să „înceapă să bârfească“. Trebuie să te întorci la tine, sau dacă nu ești complet vindecată, să te duci să-ți termini convalescența la Morag.

Fata se îmbujoră.

— Dar nu există nimic între noi ! protestă ea.

— Și de unde pot ști vecinii ?

— Este caraghios ! oftă ea încruntându-se.

— Și tu la fel...

Uimită, ea deschise gura pentru a-l întreba semnificația acestei replici, dar el schimbă repede subiectul.

Cu oarecare tristețe, a doua zi dimineața, Marie își închise valiza și-și puse mantoul pentru a se întoarce acasă. Avea impresia că trăise întotdeauna în această cameră și ajunsese s-o considere a ei.

MacNeil o aștepta la picioarele scărilor. Îi luă valiza din mână.

— Gata ?..

Ea încuviință din cap.

— ...Bine. Din fericire, astăzi este suficient de de cald.

El deschise ușa de la intrare și Brutus se năpusti pe cărare.

— ...Morag va trece să te vadă diseară... N-o s-o dai afară de această dată, nu-i așa ?

Marnie zâmbi.

— Nu, sigur că nu. MacNeill...

— Dacă te vei simți din nou slăbită, n-aștepta să vezi dacă trece, vino direct la mine sau la Morag ; s-a înțeles ?

— Da, da... MacNeill, voiam...

— Și nu te duce să te plimbi până nu ești complet restabilită. Dacă ai nevoie de orice de la Ardsay, Morag sau eu îți vom aduce.

Ajunseseră deja la ușa ei.

— Da, am înțeles. Ascultă, MacNeill, eu...

El o împinse înăuntru.

— Altă dată ! Intră, nu sta în frig !

— Nu vrei să intri și tu ?

— Nu, am de lucru.

— Dar nu m-ai lăsat să-ți mulțumesc pentru..?

El plecase deja, cu mâna ridicată în semn de rămas-bun.

Încet, cu o strângere de inimă, Marnie închise ușa. Făcu stânga-mprejur și se sprijini de ușă, așteptându-se să găsească încăperea rece și în dezordine, cum o lăsase.

Dar nu, salonul era curat, un foc bun din bușteni ardea în cămin. Sus, ea-și găsi camera aranjată, hainele spălate și călcate. Coborî în bucătărie ; congelatorul și rafturile fuseseră umplute o ladă plină cu lemne uscate era pusă lângă ușa de

serviciu și un miros delicios de tocăniță ieșea din cuptor.

Fata se lăsă să cadă pe un scaun și, pentru prima dată de la accident, plânse de bucurie și nu de durere.

Când Morag veni s-o viziteze în acea seară, Marnie și ea se arătară foarte rezervate : ele își aminteau de prima lor întâlnire. Marnie făcu o altă impolitețe gravă întrebând-o pe vecina ei cât fi datora.

Aceasta se ridică imediat, foarte dreaptă.

— N-aș cere niciodată vecinilor mei să mă plătească atunci când îi ajut.

Cu aceste cuvinte, ea se îndreptă spre ușă.

— Nu ! Așteaptă, te rog !...

Fata fugi după ea și o prinse de braț.

— ...Scuză-mă, nu voiam să te jignesc. Dar cineva mi-a umplut congelatorul cu provizii și nu pot totuși să-i las pe alții să-mi plătească mâncarea.

Morag o privi, apoi clătină din cap în semn de aprobare.

— Da, ai dreptate. Totul a fost plătit de Erwan.

— Bine. Mulțumesc, Morag, mulțumesc pentru tot... Și-mi pare rău că am fost așa... urâcioasă când am sosit. Știi, eram foarte nefericită și...

— Ssst ! Ssst ! Toată lumea și-a dat seama de la prima privire ! Nu te mai gânde. Acum trebuie să plec. Ai grijă de tine și nu ieși în frig !

— Îți promit.

După plecarea lui Morag, fata se uită la ceas.

Ora nouă. Oare MacNeill terminase de mâncat ?

Geamul de la salonul lui MacNeill era luminat. Marnie bătu la ușa. Imediat, Brutus încercu să latre. Vocea tânărului răsună în antreu ordonându-i câinelui să tacă.

— Cine este acolo ?

— Eu sunt...

— Marnie...

El deschise larg ușa și o făcu să intre foarte repede.

— Ce se întâmplă ? Te simți rău ?

— Nu, mă simt bine. Voiam doar...

— Și ce faci afară la ora asta ? Și pe frigul ăsta ?

Ea ridică ochii spre el, surprinsă de asprimea lui.

— Voiam să-ți vorbesc.

— Bine, vino să te așezi lângă foc... Despre ce este vorba ?

— Am venit să-ți plătesc... pentru provizii, se bâlbâi Marnie intimidată.

— Ar fi trebuit să bănuiesc ! Nu puteai aștepta până mâine, nu-i așa ? Doamne ! Nu înțelegei niciodată nimic ? Banii nu înseamnă totul.

— N-am nevoie de pomana altora ! Pot să-mi plătesc încă proviziile.

— Foarte bine, fiindcă dacă este așa, îți voi trimite factura.

— Da, asta este ! Și cu aceeași ocazie, adaugă costul șederii mele la tine ! Nu vreau să-ți dătoresc nimic, MacNeill !

— Încăpățânato ! o certă el prinzând-o de umăr și scuturând-o. Cineva ar fi trebuit să-ți dea

o bătaie de multă vreme, ca să-ți insuflă un pic de bun-simț.

— Și tu te crezi candidatul ideal pentru acest rol ? îl ironiză ea. Lasă-mă să-ți spun că...

Vocea i se strangulă. Ochiul lui MacNeill lansau străluciri amenințătoare.

— Nu mă provoca, Adams ! Te previn, nu mă provoca !

Fără a înceta s-o sărute, MacNeill îi desfăcu eșarfa și-și înfundă mâinile în părul mătăsos și auriu. Buzele lui se făcură mai tandre, mai pline de pasiune. O strânse cu putere. Fără să-și dea seama, Marnie îi încolăci gâtul cu brațele și-i răspunse la sărutări.

— Marnie !

El îi săruta ceafa, gâtul. Ea simțea inima ei și a lui MacNeill, bătând gata să se rupă.

Încet, ea deschise ochii, gândindu-se : Alan nu se arătase niciodată atât de arzător, atât de pasionat. Cu răsufierea scurtă, ca beată, ea ridică ochii și zări fața lui MacNeill, cu ochii strălucind de o dorință neascunsă. Realizând ceea ce făcuse, cum îl încurajase, un sentiment de groază o copleși. Se smulse din brațele lui.

— Tu ! Dumnezeu ! Am crezut că era Alan!..!

Își acoperi fața cu mâinile și se dădu repede înapoi. Apoi, furioasă subit, îl fulgeră cu privirea.

— ...Bărbații ! Sunteți toți la fel ! Nu vă interesează decât un lucru ! Mă dezgusti, MacNeill, ești ca ceilalți !

Și ieși alergând în noapte.

CAPITOLUL VII

Primăvara sosi brusc. Timp de mai multe zile, timpul rămase rece. Apoi, într-o dimineață frumoasă, trezindu-se, Marnie nu mai auzi vântul. Soarele strălucea pe un cer fără nori, pajiștile erau smălțuite cu flori. Era luna mai.

Fata își pregăti un picnic și-l duse pe coline. Blândețea soarelui pe spatele ei și pe capul gol o încântau : își oferea fața mângâierii razelor, fericită să fie în viață...

Dar în curând, rări pasul și încetă să zâmbească, pradă unui sentiment de vinovăție. Cu ce drept era fericită ?...

Timpul frumos continuă mai multe zile. Marnie pleca să se plimbe din ce în ce mai departe, pe măsură ce-și recăpăta puterile. Uneori, Brutus o însoțea, țopăind în fața ei pe potecă, devorând o bună parte din sandvișurile ei când fata se așeza să mănânce. Marnie se bucura de prezența lui. Se distra azvârlindu-i bețe și inventând jocuri absurde cu el. Asta îi făcea bine. Treptat, ea-și uită

amintirile penibile și sentimentul de vinovăție. Seara se întorcea acasă extenuată, își prepara ceva de mâncare și se prăbușea în pat. Somnul nu o mai ocolea, încetase să mai ia somnifere.

Îl vedea rar pe MacNeill. Uneori, dacă pleca și el să se plimbe, Erwan fluiera. Brutus o părăsea atunci, fără cea mai mică ezitare, lăsând-o singură și ciudat de frustrată. Dar timpul era așa de frumos ! Ea-și relua drumul, încântată de spectacolul arbuștilor și al sutelor de flori parfumate.

Într-o zi, ceața despre care-i vorbise MacNeill se lăsă brusc. Într-o secundă, cerul albastru dispăru sub o mantie groasă de ceață gri și umedă. Bineînțeles, culmea ghinionului, Brutus nu era cu ea în acea zi, și ea se plimba pe faleză !

Marnie vru să-și continue drumul în ciuda a orice. Dar nu vedea nici la trei pași. Zgomotul valurilor lovindu-se de stânci la o sută de metri mai jos îi păru subit foarte aproape și neliniștitor. Speriată, făcu doi pași înapoi și se așeză. Mai bine să aștepte ca ceața să se ridice.

I se păru că stă de ore întregi, tremurând de frig și din cauza umezelii. Își freca brațele pentru a încerca să se încălzească, regretând că nu-și luase un pulovăr.

Ce tăcere ! Ceața înăbușea toate sunetele, ca un strat gros de vată înfășurat în jurul ei. Nu se va termina niciodată ? Pentru prima oară, Marniei îi fu teamă cu adevărat.

În cele din urmă, parcă după o eternitate, i se păru că aude un strigăt, dar cum să fie sigură ? Era poate doar un simplu pescăruș. Ciuli urechile și scoase o exclamație auzind iar un strigăt. Cineva o striga pe nume.

— Aici ! Aici ! Sunt aici ! Hei !

Ea se forța, dar vocea ei nu părea să treacă prin zidul de ceață. Neauzind nici un răspuns, ea se îndreptă disperată. În fond, poate fusese victima propriei închipuiri.

Apoi, dintr-o dată, o siluetă întunecată apărură în fața ei, și în secunda următoare, simți limba umedă a lui Brutus lingându-i obraji.

— Oprește-te Oprește-te! protestă ea râzând. Ești foarte drăguț, dar sunt deja udă.

Marnie îi dădu la o parte și-l zări pe MacNeill. El îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— E clar că nu te vei schimba ! N-ai nici măcar un impermeabil pe tine ! bombăni el. Ține, pune-l pe acesta !

Îi întinse o pelerină de plastic cu ghugă. Marnie și-o puse și se simți dintr-o dată mai bine. MacNeill scoase o sticlută din buzunar.

— Bea !

— Ce este ?

— Coniac.

Fata nu se abținu să spună :

— Ar fi trebuit să-l pui într-un butoi, și să-l legi la gâtul lui Brutus !

MacNeill zâmbi. Stropi de umezeală scânteiau în părul și sprâncenele lui.

Ușurată că fusese găsită, Marnie uitase împrejurările ultimei lor întâlniri. Își aduse aminte brusc, se înroși, bău un gât de coniac și-i înapoie sticluta lui MacNeill evitându-i privirea.

— Cum m-ai găsit ? se interesă ea pentru a rupe tăcerea.

— Datorită lui Brutus. M-a condus până la tine.

Auzindu-și numele, setterul se apropie de stăpânul lui, bătând aerul cu coada. Fu cât pe ce s-o răstoarne pe Marnie. MacNeill o prinse și n-o mai lăsă.

— Meriți o bătaie bună ! spuse el. Te-am avertizat să nu te plimbi singură pe coline și pe faleză !

— N-o să mă închid în casă de frică să nu mă rătăcesc în ceață ! ripostă ea.

— Poți foarte bine să te plimbi pe câmpuri ! Ce ți se întâmplă ? Ai cumva tendințe sinucigașe ? Marnie se desprinsese brutal.

— Deloc ! De la căderea ceții, m-am așezat și am așteptat !

— Ai fi putut aștepta mult și bine ! Asta durează uneori câteva zile !... Ești gata ? Ne întoarcem !

— E-n regulă.

— Brutus ! La picioare... Rămâi lângă mine, este mai prudent. O să ne lăsăm ghidați de Brutus.

După o scurtă clipă de ezitare, fata cedă și veni lângă MacNeill. El o apucă de cot.

Înaintau încet pe poteca stâncoasă. MacNeill trebuia să-l împiedice pe Brutus să alerge prea repede pentru că Marnie se clătina. După circa o sută de metri se opriră să se odihnească și să mai bea o gură de coniac.

— Totul este în regulă ?

— Da, doar că abia mai respir, gâfâi ea.

El o înlănțui pentru a o susține, ferm și solid ca o stâncă. Fata se sprijini de el. MacNeill își întoarse fața spre ea și-și întări strânsoarea. Urmas-o sărute ? Ea se încordă. Totuși, el se mulțumi

să-și șteargă fruntea și întoarse fața din nou. Nu era de mirare, dat fiind cum reacționase ea la primul lui sărut... **Primul** lui sărut? Voia deci ca el s-o mai sărute? Nervoasă, ea se îndreptă.

— Sunt gata să plecăm.

Ceața se risipi brusc, și ei se treziră în plin soare, în fața unui covor de iarbă și flori. În spațele lor, pânza de ceață se mai agăța de vârful colinelor. Marnie se înfioră.

— Uf! Sunt mulțumită că am ieșit! Se întâmplă des?

— Suficient. Vara, suntem obligați frecvent să plecăm să căutăm turiștii proști care nu ascultă de avertismentele noastre.

— Proști ca mine, vrei să spui? murmură ea cu o voce înăbușită:

El zâmbi, apoi izbucni în râs.

— Oh! Tu beneficiezi de circumstanțe atenuante! Prostia ta este specială!

Marnie se zbârli indignată.

— Ce tupeu! Tu...

Se întrerupse, înțelegând că el o tachina. Fața îi reflectă diverse emoții contradictorii, apoi zâmbi la rândul ei.

— ...Mă rog! Am meritat-o! Îmi pare rău că ți-am cauzat atâtea neplăceri...

Ochii ei albaștri sclipiră.

— ...Data viitoare, trimite-mi-l doar pe Brutus! sugeră ea zâmbind.

— Da, este poate o idee bună, răspunse el după o vreme, cu o voce ciudat de schimbată.

Ajunși în fața căsuței Marniei, se opriră.

— Am intenția să fac turul insulei cu vaporul, mâine. Vrei să vii? propuse MacNeill...

Văzând-o că ezită, el adăugă foarte repede :
— ...Nu-ți fie teamă, nu voi încerca să te seduc.

Încet, ea clătină din cap.

— Mulțumesc, voi veni cu plăcere.

— Bine, să fii gata la ora nouă.

El se îndepărtă însoțit de Brutus și ea-l urmări mult timp din ochi. De ce naiba acceptase ?...

MacNeill se ținu de cuvânt : o trată ca pe o prietenă și coechipieră, explicându-i manevrele pe măsură ce le făcea. Ziua era ideală, soarele strălucea, marea perfect calmă oglindea cerul azuriu. Văzută din larg, Culla semăna cu o insulă din povesti. Marnie se aștepta s-o vadă zburând dintr-o clipă în alta, într-atât părea aceasta de ușoară și imaterială.

La ora prânzului, MacNeill acostă pe o insuliță „strict rezervată păsărilor“, după expresia lui. El nu exagerase : insula era o zonă protejată, invadată de păsările mării. Se roteau cu miile pe cer, scoțând țipete răgușite, făcând să răsunе ecoul în stâncile unde ele își făcuseră cuiburile.

Tânărul îi arată diferite specii însoțitoare sale — le cunoștea pe toate.

Aruncaseră ancora la o oarecare distanță de stânci și mâncară pe punte, distrându-se la spectacolul păsărilor care plonjau în mare ca apoi să se îndrepte spre azur cu câte un pește argintiu în cioc.

Mai apoi, MacNeill îi încredință cârma și-i explică cum să navigheze sub vânt și să citească busola. Ajunseră în golful de la Taornish la sfârșitul după-amiezii. Marnie, beată de vântul și ae-

rul marin, obosită, se simțea minunat de mulțumită. Petrecuse o zi excelentă și-i mulțumi bărbatului.

Acesta clătină din cap, dar o cercetă cu un aer critic, fără a părea să remarce ochii ei animați de o lucire nouă și obrajii colorați.

— Nu porți niciodată fustă ? o atacă el direct.

— Dar... da, bineînțeles, dar eu...

Ea se întrerupse și-i aruncă o privire suspicioasă.

— ... Și de ce ar trebui să port fustă, MacNeill ?

— Este un *ceilidh*, sâmbătă seara, la Morag.

Ai veni ?

— Un *ceilidh* ? Este un fel de petrecere ?

— Nu chiar. Este mai curând o întâlnire a vecinilor și prietenilor. Se trângănește și se dansează un pic.

Marnie scutură energic din cap.

— Nu, nu mă simt în stare să asist la acest gen de serate.

— Ți-e frică ?

El o provoca vădit. Fata păli și-și înfipse unghiile în palme. Vru să-l provoace la rândul ei, să protesteze, dar în ultimul moment, își mușcă buzele și se întoarse.

— Nu... nu știu.

MacNeill îi prinse bărbia în mână și-i întoarse fața spre el.

— Mă voi duce la ora opt. Voi trece pe la tine, în caz că te-ai răzgândit.

— De acord...

Ea se desprinse.

— ... Mulțumesc pentru această zi frumoasă !
Și plecă alergând.

Ea hotărâse să nu se ducă la ceilidh și-și petrecu restul săptămânii fără să se răzgândească. Totuși, sâmbătă dimineața, fără să se gândească prea mult, își spălă părul și scoase două rochii din fundul valizei, unde acestea rămăseseră de la sosirea ei la Culla.

Marnie ținu una din ele pe braț și o controlă. Era din mătase crem, cu fusta lungă în clini și corsaj ajustat, susținut de două bretele fine. Un mic bolero completa ansamblul. Adusese și pantofi asortați cu rochia, cu tocuri înalte. Hm ! Și-ar rupe picioarele în mai puțin de o sută de metri dacă-i purta pe drumul din Taornish !

Fata se așază și-și privi veșmintele etalate pe pat, încercând să ia o hotărâre. În sfârșit ! Putea totuși să calce rochia...

Era doar pentru a vedea cum arată, se asigură ea când, la ora opt seara, se trezi în fața oglinzii, îmbrăcată, cu părul aranjat grațios...

Își privi imaginea și începu să tremure din toate membrele. Nu era Marnie Adams din Taornish, era cealaltă, cea pe care o părăsise logodnicul și-și omorâse sora !

Se auzi o bătaie în ușa ei. Marnie nu coborî, nu spuse nimic, cu ochii ațintiți în oglindă, cu gâtul strâns de groază.

— Marnie ?

Îl auzi pe MacNeill deschizând ușa, strigând-o, dar nu era în stare să schițeze un gest. Apoi, pași pe scară și imaginea tânărului în oglindă când deschise ușa de la camera ei...

Dintr-o privire, el înțelese situația.

— Ah ! Perfect ! Ești gata. Unde ți-e mantoul ?...

Traversând încăperea, el îi luă repede poșeta și i-o întinse.

— ...Trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să ajungem cu întârziere...

Îi luă mâna și o trase spre ușă.

— ... Brutus ne așteaptă jos. Se prăpădește după ceilidh, toată lumea îl admiră și se distrează cu el. Dar trebuie să-l supraveghem cu atenție. Într-o zi, cineva i-a turnat bere într-o strachină și el s-a îmbătat. Și de atunci, acest șmecher a prins gustul băuturii !

Fără să înceteze a vorbi, el o trase până la parter și o ajută să-și pună mantoul. Când deschise ușa, Marnie își dădu seama și luptă să se elibereze.

— Nu, MacNeill, nu pot merge !

— Ba da, poți. Hai, repede ! Uite, Brutus așteaptă.

În aceeași clipă, Brutus o prinse de mânecă și o trase. Fata nu putu să nu râdă.

— Este mult mai bine ! încuviință MacNeill. Ai putea să mă ții de braț, drumul este cam accidentat.

Fu singurul lui comentariu care dovedea că-i remarcase îmbrăcămintea.

Casa lui Ferguson era toată luminată, se auzea un pian. MacNeill se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Marnie să treacă, dar acesteia i se făcu frică văzând încăperea aproape plină de invitați. Toți vorbeau, fără să le pese de pianist.

La intrarea ei, se făcu tăcere, toți se întoarseră pentru a o examina cu curiozitate. Vru s-o ia la fugă dar... MacNeill era în spatele ei și o reținu cu fermitate. Apoi Katie o salută de

parte, Morag veni să le ia hainele și fiecare re-
începu să vorbească fără a-i mai da atenție Mar-
niei.

— Bine ai venit la mine ! Vino să te așezi !...

Morag se întoarse pe jumătate și strigă peste
umăr :

— ...Hector ! De băut pentru Erwan și Mar-
nie !

MacNeill o conduse pe fată la un fotoliu liber
și se așeză pe rezemătoare. Brutus se fofilase ime-
diat la bucătărie, unde trebuie că se serveau bău-
turi. Un tânăr cu o față deschisă, logodnicul lui
Katie fără îndoială, le aduse două pahare, apoi
se îndepărtă rapid pentru a-i întâmpina pe noii-
sosiți. Era uimitor : salonul lui Morag era apro-
ximativ de aceeași mărime ca al Marniei, și to-
tuși oamenii nu încetau să sosească.

Fata își privi paharul cu suspiciune.

— Ce este asta ?

— Visge beatha, răspunse MacNeill cu o față
imperturbabilă.

— Ce ?

— Apa vieții, traduse el.

Marnie își înălță sprâncenele.

— Nu seamănă cu apa !...

Ea miroși lichidul.

— ... Este whisky !

Își învârti paharul între degete, apoi bău o
gură bună. Doamne ! Era pur ! Fu cât pe ce să
se înece, dar alcoolul o încălzi și încetă să tremure !

În spatele ei, MacNeill își pusese brațul pe spă-
tar. Îi luă umărul și o apăsă scurt, pentru a o

încuraja. Marnie se întoarse către el, și-l văzu zâmbindu-i. Ea-și reluă prompt locul și se ținu un pic în față, dreaptă, înainte de a bea o nouă gură de whisky.

Serata era un adevărat caleidoscop de sunete și mișcări. Cineva începu să cânte la acordeon. Apoi, un bărbat foarte bătrân, cu fața ridată, luă o vioară. Toată lumea intonă un cântec.

Mai târziu, o fată veni în mijlocul camerei și cântă singură, fără acompaniament, o veche baladă galeză, melancolică și tandră. Râzând, ea refuză să mai cânte alta. Atmosfera se schimbă imediat. Se împinseră scaunele, se eliberă un spațiu și începu dansul. Un bărbat execută un dans al săbiei, înlocuind armele autentice cu două vătraie puse în cruce pe dușumea. Era extraordinar de îndemânat. Vioristul cânta într-un ritm din ce în ce mai îndrăcit și dansatorul se întorcea, se răsucea, sărea, aproape fără a atinge pământul. Asistența îl încuraja cu strigăte și bătăi din palme. În cele din urmă, el se opri cu respirația întretăiată și se lăsă să cadă pe o bancă. I se întinse imediat o cană mare cu bere.

Paharul Marniei nu era niciodată gol, mâini continuau să-l umple și era foarte cald. Fata visa la un suc de portocale, dar nu îndrăznea să ceară.

Un bătrân povesti o istorie nostimă, însoțindu-și povestirea de strâmbături de necrezut. La sfârșit, toți invitații izbucniră în râs, și Marnie li se alătură, fără să fi înțeles un cuvânt.

Reîncepu dansul. Katie veni s-o tragă pe Marnie de braț. Aceasta refuză să se ridice, agățându-se de brațul lui MacNeill.

Spre miezul nopții, dansatorii obosiți se așezară. Unul dintre ei pronunță numele lui MacNeill și toți se întoarseră spre el. Acesta râse și încuviință. Fiecare se așază mai bine și se făcu tăcere. Brutus traversă încăperea, împingând oamenii la trecerea lui, ca să vină să se instaleze la picioarele stăpânului său, cu capul pe genunchii lui. Cineva stinse lustra, lăsând camera luminată doar de o lampă mică.

Cu o voce dulce, melodioasă, MacNeill începu să vorbească în galeză. Auditoriul, vrăjit, nu scotea nici un sunet, sorbindu-i cuvintele. Marnie nu era în stare să spună despre ce era vorba în povestirea lui MacNeill. Trebuia să fie ceva tragic, judecând după expresiile oaspeților și intonația povestitorului; când sinistre și amenințătoare când scadate rapide, cuvintele ieșeau ca gloanțele unei mitraliere...

apoi se auzi un lung oftat. Fiecare se întorcea când sacadate, rapide, cuvintele ieșeau cu gloanțele spre vecinul lui cu un surâs stingher, rușinat că se lăsase captivat de povestire, dar încântat că nu trebuia să se întoarcă singur pe drumul întunecat.

Petrecerea se apropia de sfârșit. Copiii erau luați de pe scaunele unde adormiseră, toți își urau noapte bună.

Marnie își puse jos paharul gol în cele din urmă și-și îmbracă haina cu ajutorul lui MacNeill. Își simțea picioarele moi, fără îndoială fiindcă stătuse prea mult jos, conchise ea în sine. Și nu-și recunoscuse vocea, neclară și înăbușită când își luă rămas-bun de la gazde.

Aerul nopții era rece după căldura înăbușitoare din casă. Fata își ridică gulerul. MacNeill își strecură brațul sub al ei și o ținu ferm.

— Cum te simți ?

— Mmmm ? Foarte bine !...

Ea ridică ochii și încetini pasul.

— ... Uită-te la toate aceste stele ! Sunt cu milioanele ! La Londra nu sunt atâtea.

— Aerul este mai limpede aici, asta-i tot. Hai, vino !

El o trase cu blândețe, dar Marnie se împiedică în tocurile înalte și se agăță de el.

— Sunt beată, MacNeill ?

Tânărul râse.

— Nu, dar ai băut suficient ca să-ți uiți plătoșa de indiferență.

Ea reflectă pornind din nou.

— Este caraghios, n-am încercat niciodată să beau. N-am pus o picătură în gură de când...

— De când ce ?

Ea era cât pe ce să spună „de la accident“ : Ceva o reținu în ultimul moment.

— Oh ! De multă vreme, oftă ea cu un gest vag din mână.

Merseră în tăcere un moment. Apoi Marnie se opri și se întoarse cu fața la însoțitorul ei.

— Ai încercat să mă îmbeți intenționat în seara asta, MacNeill ?

— De ce nu-mi spui niciodată Erwan ? răspostă el.

Ea-și încreți sprâncenele căutând un răspuns, apoi ridică din umeri.

— Nu știu. Când mă gândesc la tine, ești întotdeauna „MacNeill“.

— Înțeleg, făcu el cu o urmă de ironie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dacă am încercat să te îmbăt ? De ce aş fi vrut să fac un astfel de lucru ?

— Ca să poți... Ca să nu... Oh ! Dumnezeu, MacNeill ! De ce bărbații le fac pe fete să bea ?

— Ca să poată abuza de ele, fără îndoială... Crezi într-adevăr că m-aș coborî până acolo ? adăugă el cu un zâmbet ironic.

Marnie îl privi lung. Trăsăturile lui ascuțite se decupau net în lumina palidă a lunii ; linia voluntară, hotărâtă a profilului, curba aproape crudă a buzelor...

— Nu, murmură ea încet. Nu, n-o cred.

— Cu atât mai bine...

Îi strecură o mână în jurul taliei și o atrase lângă el.

— ... Dar indiferent dacă ești beată sau nu, oricum am intenția să te sărut.

Și o făcu fără să mai aștepte, la început blând, fără să insiste, ca și cum nu voia să fie acuzat că o fortase. Când ea-i răspunse la sărut cu pasiune, el dădu curs liber propriei lui dorințe, luă buzele oferite fără reținere, cuprins de o flacără devorantă.

Marnie se îndepărtă prima, cu răsuflarea înțetăiată, și-și puse capul pe umărul lui.

— Mă... mă dorești, MacNeill ?

— Da, te doresc din prima zi când te-am întâlnit.

Din nou ea-i întinse buzele, pierdută, beată de fericire. Se sărutară îndelung, fără să simtă frigul, strâns înlanțuiți. Tânărul își strecurase mâinile pe sub mantoul ei și-i mângâia umerii goi,

spatele, pieptul. Marnie se abandona total, vibrând sub degetele lui atât de calde, atât de insistente. Ea cunoșcuse această senzație de plăcere pătrunzătoare, aproape dureroasă, prima oară când o sărutase Alan. Era atât de tânără atunci, fusese tulburată și speriată de propriile ei reacții și de cele ale lui Alan...

Brusc, se smulse din brațele lui MacNeill.

— Nu... nu pot. Îmi pare rău, nu pot...

El strânse pumnii, o privi lung, luptând să rămână stăpân pe sine.

— De ce nu ? întrebă el în cele din urmă cu o voce schimbată.

— Există un alt bărbat în viața mea.

Marnie, cu ochii plecați, nu îndrăznea să-i înfrunte privirea.

— Deci asta este... Cine-i ?

— Este... era logodnicul meu.

— Era ?

— M-a... m-a părăsit... Pentru alta.

— De cât timp erați logodiți ?

— Șase ani. N-am avut niciodată altă legătură!

— Dumnezeuule mare !

Se apropie de ea, îi luă ușor fața în mâini și o sărută pe frunte.

— Nu este grav, Marnie. Nu-ți fie frică. Du-te acasă și dormi.

Țiimpul primăvăratie se schimbă încă o dată. Zilele următoare fură cenușii și ploioase. Luni, Marnie ieși să facă cumpărături la Ardsay. În

drum, se opri la familia Ferguson, pentru a-i mulțumi lui Morag pentru serată. Katie era acolo. Îi ceru părerea vizitatoarei pentru rochia ei de mireasă. Cele două fete petrecură un moment plăcut, aplecate asupra revistelor de modă.

— Când va avea loc cununia ?

— Sâmbătă pe opt.

— Este prea curând. Croitoreasa va avea timp să-ți termine rochia ?

— Da. Este foarte pricepută și rapidă. Viu, nu-i așa ?

— Bineînțeles.

— Îmi promiți ? Și mă vei ajuta să mă pregătesc ?

Marnie zâmbi.

— Promit.

Morag sosi cu o farfurie plină de cornulețe calde.

— Ai ajuns bine, sâmbătă ? Te-a condus Erwan, nu-i așa ? Întrebă ea cu o indiferență prefăcută.

Fata se îmbujoră imperceptibil.

— Foarte bine, mulțumesc. Mi... mi-era greu să merg dreaptă ! Nu sunt obișnuită cu whisky pur.

— Ah, nu ? La televizor, toți londonezii beau whisky în filme, se miră Morag. Apropo, ți-a vorbit Erwan de călătoria lui la Londra ?

— Nu, când trebuie să plece ?

— A plecat deja, a luat vaporul duminică. Mi-a lăsat un bilet în cutia poștală. Trebuie să-și vadă editorul și va reveni peste câteva zile.

În acea seară, întorcându-se, Marnie privi în direcția fermei lui MacNeill. El nu era acolo. Acest gând o lăsa ciudat de singură. Când se va întoarce? Oh? Ea n-ar îndrăzni să meargă să-l vadă, oricum, nu după modul incalificabil în care se comportase ea, sâmbătă seara... În sfârșit, de vină fusese alcoolul, nimic altceva, nu putea explica de ce se aruncase de gâtul lui...

Zece zile mai târziu, fata se duse să se plimbe în golf, regretând amar compania lui Brutus. Marea era înaltă, de un gri aproape negru, valurile se aruncau la picioarele falezei. Îmbătată de aerul proaspăt, Marnie relua încet drumul de întoarcere. Ajunsă la câțiva metri de casă, ea se opri brusc, cu inima bătând tare. Un bărbat era în fața ușii ei. Bărbatul se întoarse și Marnie se îngălbeni.

— Bună ziua, Marnie !...

Fostul ei logodnic venea în întâmpinarea ei.

— ... Pentru ce naiba ai venit într-un astfel de loc ?

CAPITOLUL VIII

Cu mâna în continuare pe porțiță, pentru a se sprijini, Marnie îl privi pe Alan fără a-i veni să creadă. O dată trecut primul șoc, ea simți în același timp teamă, ranchiună și speranță...

El înainta spre ea, zâmbind cu acel zâmbet pe care ea și-l amintea atât de bine.

— Sunt chiar eu, nu o fantomă !...

El se opri de cealaltă parte a porții, își băgă mâinile în buzunar și o observă cu atenție.

— Ce faci, Marnie ? Te găsesc... diferită, într-un fel.

— Adevărat ?...

Cu prețul unui efort imens, ea reuși să-și revină.

— ... Fac bine. Și tu ?

El ridică din umeri.

— După cum vezi...

Mâna lui se puse peste cea a Marniei.

— ... A trecut mult timp.

— Da, șopti ea.

Alan aruncă o privire spre cer și schiță un zâmbet.

— Putem intra ? Acest loc nu este potrivit cu discuțiile lungi.

— Oh ! Da, da, bineînțeles !

Fata deschise larg porțița și Alan se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. El pusese o valiză mare în prag. O luă și Marnie apăsă pe clanța de la intrare.

— Dumnezeu ! Era deci deschis ?! exclamă el. Nici măcar n-am încercat să intru !

Își lăsă bagajul să cadă pe dușumea și se întoarse pentru a închide ușa după ei.

— Mă aștepți de multă vreme ?

Vocea Marniei îi trăda nervozitatea.

— În jur de o oră. Am luat un taxi din port.

— Îmi pare rău... Nimeni nu-și încuie ușa la Culla. Dă-ți jos pardesiul, o să fac o cafea.

Măinile îi tremurau. Bucuroasă că avea o scuză, ea dispăru în bucătărie, netezindu-și inconștient părul. Cafeaua fu gata prea repede și ea trebui să se întoarcă în salon.

Alan era în picioare, cu fața la foc. Când o auzi sosind, se întoarse.

— Precis că ai prefera ceva mai tare după așteptarea în ploaie, dar n-am alcool, îmi pare rău.

— Nu este grav.

El tăcu, așteptând ca ea să ridice ochii spre el.

— ... Marnie, vino...

Fata se îndreptă, tremurând și rămase nemișcată. Atunci, Alan îi întinse mâinile așa cum făcuse adesea altădată.

— ... Draga mea !

Cu un suspin, Marnie alergă să se arunce în brațele lui și se strânse lângă el din toate puterile.

— Oh ! Draga mea ! De ce nu ne-ai avertizat de plecarea ta ? Te căutam de atâta vreme ! Eram așa de îngrijorați !

— Credeam că nu mai voi ați să mă vedeți, că mă urâți din cauza... din cauza...

Lacrimi mari se rostogoleau pe obraji ei.

— Nu ! Nu ! Niciodată ! Cum am fi putut să te urâm, dragostea mea adorată ?

Se aplecă spre ea și o sărută lung, tandru.

— Acum, mă crezi ?

Marnie schiță un zâmbet tremurător.

— Da, da, te cred. Dar tata ? Și mama mea vitregă ? adăugă ea, reluându-și aerul neliniștit.

Alan o luă de cot și o conduse până la divan. Se așeză lângă ea și o cuprinse în brațe.

— Tatăl tău a fost distrus din cauza accidentului, dar nu te-a învinuit, s-a învinovățit pe sine, teribil. Regreta că nu înțelesese la timp ce se petrecea între mine și Sue, că nu intervenise. Înțelegi, draga mea ? Se simțea vinovat și nu îndrăzne să vină să te vadă.

Fata-și privea țintă mâinile, încrucișate strâns pe genunchi.

— Când am fost la spital, el... nimeni n-a venit să mă vadă.

— Nu, într-adevăr. Tatăl tău era și el bolnav pe atunci. Avusese o ușoară criză cardiacă. Nu ți s-a spus, de teamă să nu ți se înrăutățească starea.

— O criză cardiacă ? repetă ea îngrozită. Cum se simte ? Și-a revenit, nu-i așa ?

— Da, se simte foarte bine. Așteaptă cu nerăbdare un telefon de la tine.

— Este adevărat ? Ești sigur ?

— Categorie, da.

— Și tu ? Nici tu n-ai venit să mă vezi.

— Nu...

El îi luă mâna.

— ...Și m-am arătat îngrozitor de crud față de tine după înmormântarea lui Sue, sunt conștient... Dar vezi tu, explică el încet, căutându-și cuvintele, eram în stare de șoc, aveam impresia că tot universul se dărâmă. Înainte de accident, deja... Eram nervos, încordat, tu refuzai să te măriți cu mine, lungeai fără încetare termenul. Și Sue era... în sfârșit, ea era acolo. N-am nici o scuză și nici nu caut. După aceea... m-am simțit mizerabil, de neiertat. Am vrut s-o rup cu ea și i-am spus că totul se terminase între noi. Atunci mi-a vorbit despre copilaș... Să-ți anunț noutatea îmi era îngrozitor de penibil, reluă el cu o voce plină de amărăciune. Dar luasem hotărârea, eram gata să-mi petrec viața cu Sue și copilul... Apoi ea a murit și totul s-a început din nou pentru mine. Și în ziua înmormântării, ei bine... m-am luat de tine. Dacă tu ai fi acceptat să te căsătorești mai de mult cu mine, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, îmi spuneam eu.

Marnie se ridică dintr-o săritură și se îndepărtă.

— Sau mai curând dacă aș fi acceptat să mă culc cu tine ! lansă ea cu ochii plini de o furie dureroasă.

— Poate. Dar eu nu ți-am cerut-o niciodată !

— Nu, într-adevăr. De ce, Alan ?

El ridică din umeri.

— Probabil că am idei tradiționale în privința căsătoriei. Sau poate că mi-era teamă că acceptând să te culci cu mine, să nu fii tentată să te dai și altora.

— N-aș fi făcut niciodată un astfel de lucru, deolară ea cu o voce inexpressivă.

— Nu, știu asta... Eram nebun ! Să te văd, să te doresc, mă frustra, mă făcea să-mi pierd mințile. Poate că ar fi trebuit să insist să fac dragoste cu tine.

— Da, poate...

Marnie se întoarse spre fereastră. Nici un pic de fum nu ieșea din coșul casei lui MacNeill, gândi ea distrată. Nu se întorsese... Reveni în mijlocul încăperii, străduindu-se să ia o expresie degajată.

— Dar nu ți-ai băut cafeaua ! Așteaptă. Ți-am mai torn o ceașcă. Și o să atâț focul. Trebuie să-ți fie frig. Cum este vremea la Londra ?

— Acolo este aproape vară... Marnie, de ce ai ales să fugi într-un loc ca acesta ?

— Oh, voiam să găsesc liniște... De unde ai știut unde eram ?

Alan bău o gură de cafea, puse ceașca jos și o privi fix.

— În cele din urmă, tatăl tău și cu mine l-am convins pe avocatul tău să ne dezvăluie adresa ta ! Până atunci, refuzase mereu, mulțumindu-se să ne repete că ești foarte bine. Tatăl tău, în disperare de cauză, l-a amenințat că-l dă în judecată ! Atunci el a cedat și ne-a spus. Am venit imediat... Eram toți îngrijorați, Marnie. La fel și prietenii tăi.

— Da, imi închipui.

— Nu ești prea convinsă ?

— Ba da, ba da ! Este foarte liniștitor să auzi...
Ea se ridică.

— ...Mai vrei cafea ?

— Nu, mulțumesc.

Alan se ridică la rândul lui și înconjurând masa, veni în fața Marniei.

— Ascultă, nu știu cum să-ți spun, dar mi-a fost îngrozitor de dor de tine. Aceste ultime luni au fost un adevărat iad. Mă blestemam că te-am făcut să suferi atâta, eu... Marnie, îți cer iertare pentru toate. Înțeleg în prezent cât am fost de prost ; și țin să-ți spun asta : n-am încetat nicio dată să te iubesc. Chiar când eram cu Sue...

— Taci ! Cum poți să spui un astfel de lucru ? ! strigă ea.

— Dar acesta este adevărul ! Draga mea, te implor, ascultă-mă. Vreau să mă căsătoresc cu tine fără a mai aștepta...

O luă în brațe și o sărută cu pasiune.

— Oh, Marnie ! Ești așa de frumoasă, de dulce ! Iartă-mă, draga mea, te implor. Ah ! Am atâta nevoie de tine !

Marnie îi înapoie sărutările, cu ochii scânteind de lacrimi, pierdută de fericire.

— Oh, Alan ! Am fost atât de nefericită !

— Nu vei mai fi niciodată, îți promit ! Vom pleca chiar mâine și ne vom căsători cât mai repede posibil.

— Da ! strigă Marnie cu un râs voios...

Apoi scoase o exclamație.

— Dar nu pot ! I-am promis lui Katie să merg la cununia ei.

Alan făcu un gest agasat.

— Nu poți contramanda ? Căsătoria noastră este mai importantă, nu ți se pare ?

— Nu, trebuie să merg, Alan. Ea m-a rugat s-o ajut să se pregătească.

— Când are loc ?

— Sâmbăta viitoare.

— Bine, oftă el resemnat, o să știu să mă arăt răbdător până atunci... În așteptare, poți să continui să porți asta...

El scoase o cutiuță din buzunar și din aceasta inelul pe care i-l oferise cu cinci ani în urmă.

— ...L-am păstrat când mi l-ai înapoiat. Dă-mi mâna.

Marnie privea țintă bijuteria, simbol al atâtor amintiri. Deodată, ea ridică spre tânăra o față tulburată.

— Nu, păstrează-l... până la întoarcerea noastră.

— De acord, acceptă el cu un zâmbet plin de încredere. Și la urma urmei, nu va fi neplăcut să rămân aici câteva zile. Va fi bine să fim singuri, tu și cu mine ! Astfel, vom avea două luni de miere, una înainte și una după.

Marnie se lăsă sărutată, după care se dădu înapoi.

— Nu este așa de simplu, Alan. Locuitorii din Culla sunt foarte puritani. Vecina mea trebuie să fi aflat despre sosirea ta, știrile circulă repede aici... O va trimite sigur pe fiica ei să doarmă aici ca să mă păzească.

— Glumești ! strigă Alan stupefiat.

— Din nefericire, nu. Poate c-ar fi mai înțeles să-ți găsești o cameră la hotel în Arsdays. Vei veni să mă vezi în timpul zilei.

Alan protestă, argumentă, dar Marnie se ținu tare. În cele din urmă se duse la Morag și-i ceru să folosească telefonul. Chemă hotelul, rezervă o cameră și-i ceru funcționarului să trimită un taxi spre seară. Morag ascultase cu ostentație toată convorbirea și murea să știe mai mult. Marnie se mulțumi să-l explice că-l venise în vizită un prieten și plecă.

După cină, când sosi taxiul, fata își însoți vizitatorul până la drum și-l ură noapte bună... De ce mințise în legătură cu Morag? Aceasta n-ar fi trimis-o niciodată pe Katie să doarmă la ea, o știa bine. Nu, era vorba despre ea însăși. Nu se simțea în stare să reînceapă atât de repede, să reia relațiile ei cu Alan și, mai mult, să le aducă într-un plan atât de intim. Se întâmplaseră prea multe lucruri, nu putea uita așa de repede...

A doua zi dimineța, Alan închirie o mașină și veni devreme. Cei doi tineri se duseră mai întâi la poștă, unde Marnie avu o lungă conversație telefonică cu tatăl ei. Ieși de acolo tulburată și profund fericită. Apoi se plimbară toată ziua în jurul insulei. Alan încerca adesea s-o sărute, dar ea îi respingea avansurile. Avea nevoie de timp și-i mărturisi cu sinceritate:

Vineri dimineța, Marnie avu un alt vizitator. La ora micului dejun, Brutus împinse ușa de serviciu și năvăli în bucătărie dând frenetic din coadă. Ridicându-se pe picioarele din spate, el se sprijini pe umerii fetei și începu să-l lingă obrazul

scoțând gemete de bucurie. Marnie își lăsă cutia cu cereale.

— Da, da ! Și mie-mi pare bine că te văd ! Stai cuminte !

Ea-l respinse cu blândețe, îi puse biscuiți într-o farfurie și-l privi hăpăind totul în două secunde. Ieci MacNeill se întorsese... Fusesse absent multă vreme. Venise la timp pentru căsătoria lui Katie.

Când sosi Alan, ea era încă la bucătărie ; Brutus aruncă o privire suspicioasă spre intrus, apoi reîncepu să-și lingă farfuria cu conștiințiozitate.

— Este Brutus, anunță Marnie.

— Un câine frumos. Vecinul tău s-a întors deci.

El îi zâmbi.

— ...Timpul se face frumos. Dacă am merge să facem un picnic pe o plajă liniștită ?

Dând semne de nerăbdare, el o îndemnă pe fată să se grăbească. Aceasta râse, amuzată de o astfel de exuberanță. O jumătate de oră mai târziu, ieșiră din casă.

Alan se arătă deosebit de întreprinzător în acea zi. Încercă să-și convingă însoțitoarea pe plajă, apoi din nou seara, când se întoarseră iar la ea. În fața refuzurilor ei repetate, el începu să meargă prin salon, vizibil iritat. Marnie, așezată în fața șemineului, tăcea.

— De ce nu-mi spui clar ? zise el în cele din urmă. Tu nu vrei să mi te dai, asta-i tot !

— Nu... nu știu. Te rog, Alan, îmi pare rău, dar mă simt atât de... confuză ! Te iubesc de foarte multă vreme și totuși... ceva mă reține. Îmi pare rău.

El își trecu mâna prin păr.

— Fără îndoială că nu este vina ta. Am așteptat atât de mult, încât este greu să concepem o altă formă de relație în prezent. Doamne ! Sper că vom reuși după căsătorie !

— Da, da, în mod sigur. Dar să așteptăm până atunci, vrei ? insistă ea.

— Bine... Acum trebuie să plec. Trec să te iau mâine dimineață ca să cumpărăm bilete pentru vapor. Vom pleca luni.

— De acord... Trebuie să mă întorc devreme pentru a o ajuta pe Katie, nu uita. Apropo, ești invitat și tu. Morag a venit să-mi spună aseară după plecarea ta.

Ceremonia cununiei avea loc după-amiază, dar Marnie se duse la familia Ferguson la sfârșitul dimineții. O coafă pe Katie și o fardă savant, cu toată experiența deprinsă în cursul anilor petrecuți în lumea modei. Fără să exagereze, știu să pună în valoare privirea foarte blândă a fetei și frumusețea trăsăturilor ei delicate. Când îi dădu voie lui Katie să se uite în oglindă, aceasta nu se recunoscuse.

— Chiar eu sunt ?

Marnie o asigură râzând.

— Aș face bine să mă duc să mă pregătesc și eu. Voi reveni în două ore să te ajut să-ți pui voalul.

— Bine. Și mulțumesc mult, Marnie. Ți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor. Cum ești manechin, cunoști foarte bine arta machiajului; singură, n-aș fi reușit. Și aș vrea atât de tare să-l uimesc pe Hector !

— Oh ! Va fi înmărmurit, îți garantez. Hai, mă grăbesc.

Ajunsa pe alee, Marnie se opri brusc. Cum de aflase Katie despre trecutul ei de manechin ? Vru să se întoarcă pentru a-i pune întrebarea, apoi se răzgândi. Va avea sigur ocazia să-i vorbească mai târziu.

Cincizeci de metri mai încolo, îl întâlni pe MacNeill.

— Oh ! Bună ziua ! bâigui ea, înroșindu-se la amintirea ultimelor lor întâlniri. Cum a fost călătoria la Londra ?

— Am făcut tot ceea ce-mi propusesem să fac...

El o cercetă intens.

— Pari foarte fericită.

Marnie zâmbi.

— Chiar ? Da, este posibil. Ceva minunat s-a întâmplat în absența ta... Trebuie să mă grăbesc. I-am promis lui Katie să mă întorc la ea în două ore. Ne vedem la nuntă !

MacNeill făcu un pas într-o parte, dar în momentul în care trecea Marnie, o prinse de umeri și o întoarse spre el.

— Marnie, ești cu adevărat fericită ? întrebă ei cu o voce ciudat de încordată.

— Dar... Da, bineînțeles !

El păru că vrea să adauge ceva, apoi se întoar-

se cu un semn din cap și-și reluă drumul. Marnie îl urmări din ochi, nedumerită.

Întoarsa acasă la ea, tânăra se pregăti rapid. Machiajul ei nu fu lung, avea experiență îndelungată și știa ce-i vine bine. Nu-i trebui să se gândească prea mult asupra toaletei: adusese o singură ținută potrivită pentru acest gen de ocazii. Era un compleu turcoaz, asortat de minune cu culoarea ochilor ei albaștri. Se coalfă cu grijă, hotărându-se în ultimul moment să-și împodobească părul cu floricele de mătase, panseluțe albastre și mov, cumpărate la Londra cu câteva luni în urmă.

La ora două fix, ea bătu la ușa familiei Ferguson. Un grup de fete agitate o înconjurau pe Katie, încântătoare în rochia ei albă de dantelă. Ea le ceru să părăsească încăperea, în timp ce Marnie îi finisa toaleta.

— Privește-te, spuse Marnie în cele din urmă.

Katie se întoarse spre oglindă și rămase tăcută o clipă.

— Da, sunt prezentabilă, murmură ea.

— Te subestimezi! protestă Marnie. Eu te găsesc încântătoare, Katie. Sincer.

— Datorită ție, Marnie. Nu știu cum să-ți mulțumesc... Oh! Sosesec mașinile!

— Plec...

Fata își luă poșeta și se îndreptă spre ușă.

— ...Apropo! De unde știai că am fost manechin?

— Mmm? Ah! Mi-a spus Erwan.

— Erwan? Dar el nu...

Oricum, Katie n-o asculta. Ridicând din umeri, Marnie ieși. Asta n-avea prea mare importanță la urma urmei.

Marnie se duse la biserică în mașină, cu verii lui Morag. Alan era deja acolo. Cei doi tineri se așezară mai în spate. Majoritatea bărbaților arborau costume scoțiene tradiționale, oferind un spectacol colorat în biserica luminată de soare... Văzând-o pe Katie sosind, Hector se îndreptă, strălucind de bucurie și mândrie.

La sfârșitul ceremoniei, toți participanții se ridicară. Tânăra pereche coborî aleea centrală, urmată de invitații de onoare. Trecând prin dreptul Marniei, Katie îi adresă un zâmbet strălucitor, dar tânăra fată abia observă. Venea MacNeill la braț cu o doamnă în vârstă. Era nemai-pomenit. Mai înalt, mai robust ca majoritatea bărbaților prezenți, purta îmbrăcăminte tradițională cu o eleganță fără seamăn. Era simbolul viu al Scoției mândre, descendentul direct al războinicilor viteji de odinioară. Fața lui părea dăltuită în granit. Ochii lui gri, de culoarea oceanului iarna, îi priviră în treacăt pe Marnie și Alan. Apoi, el îi depăși, fără a răspunde la zâmbetul fetei, fără a fi părut măcar că o recunoaște. Dintr-o dată, Marnie se simți tristă și abătută.

Recepția se dădea la cel mai frumos hotel din Ardsay. După o masă stropită din belșug cu băutură, adevărata petrecere, ceilidh, începu. Se dădură la o parte mesele și scaunele, muzicanții începură să cânte și Hector cu Katie deschiseră balul cu cavalerul și domnișoara de onoare, în mijlocul unei ploii de confeti.

Apoi, toată lumea li se alătură pentru dansurile scoțiene tradiționale. Dansa și MacNeill, cu o grație și ușurință surprinzătoare, în ciuda staturii lui înalte.

Marnie și Alan, străini de obiceiuri, rămaseră să admire spectacolul. Dar dansurile deveneau din ce în ce mai îndrăcite, dansatorii, cu răsuflarea întretăiată și fericiți, se distrau enorm și, în curând, veniră să-i tragă de braț pe cei doi tineri, insistând să-i aducă în cercul lor. Gâfâind, râzând în hohote, Marnie se trezi față în față cu MacNeill. El o roti cu brațul într-un sens, apoi în celălalt și o aduse spre sine. Ea se lăsa condusă fără teamă. La un moment dat, când o ținea strâns lângă el, ea ridică ochii. Fața lui era dură și un soi de tristețe îi umbrea privirea. Dar imediat, această expresie dispăru. Cu vioiciune, el își antrenă partenera în afara ringului.

— Hai să bem ceva...

O conduse într-un colț, relativ calm și-i aduse un pahar mare cu suc de fructe rece.

— Îți pierzi florile, remarcă el.

I le puse la loc cu blândețe, atingând ceafa feței cu vârful degetelor.

— Ești deosebit de drăguță, astăzi.

— Mulțumesc.

Ea-l privi uluită. Niciodată el n-o mai complimentase.

— Însoțitorul tău este, desigur, bărbatul de care mi-ai vorbit ?

Marnie se înroși.

— Da.

— A venit să te caute pentru a te duce înapoi în Anglia ?

— Da.

— Ca să vă căsătoriți ?

— Pentru asta.

— Înțeleg...

El se întoarse către ring:

— ...Este ultimul dans. Privește-o pe Katie. Imediat, câteva fete vor veni s-o ia și o alta îi va lua locul pentru a-i înșela pe spiriduși. Apoi, Hector își va căuta soția și prietenii lui îl vor duce la ea. Și de data aceasta un tânăr îi va lua locul. În cele din urmă, mirele va fi condus în camera unde mireasa îl va aștepta deja și vor fi lăsați singuri...

El se întrerupse și-i strânse rapid umărul.

— ...Scuză-mă.

Se îndepărtă cu pași mari.

Puțin după aceea, invitații începură să plece: Alan veni la Marnie.

— Este un vânt teribil, anunță el. Așteaptă-mă aici, plec să caut o mașină.

Câțiva tineri se precipitară râzând și năvăliră spre ușă. Unul dintre ei o ținu deschisă pentru a permite unui bătrân să iasă. Dar brusc, o rafală de vânt i-o smulse din mâini. Bătrânul, proiectat în față, zbură pe scări.

Răsunară strigăte de groază, nefericitul fu ridicat rapid și transportat înăuntru. Era lovit la cap și gema de durere. Marnie se întoarse cu unghiile înfipite în palme, incapabilă să suporte vederea sângelui.

Vestea accidentului se împrăștie repede. Doctorul era acolo, fusese invitat la nuntă. În două secunde, el străbătu mulțimea și se aplecă asupra rănitului. MacNeill se furișă în urma lui și se îndreptă direct spre Marnie. Cu statura lui înaltă, se interpușe între ea și scena oribilă, luându-i mâna. Fata se agăță de el.

— Trebuie transportat de urgență la spital, declară doctorul. Dați telefon la Skye și cereți un avion-ambulanță.

Într-un zgomot general, directorul hotelului se duse să telefoneze. Ușa se deschise și intră Alan MacNeill o lăsă imediat pe fată.

— Ce se întâmplă ? se interesă Alan.

Marnie îi explică, dar el abia asculta, cu ochii ațintiți asupra lui MacNeill.

— Bine. Nu putem fi de nici un ajutor dacă rămânem. Să plecăm, Marnie.

El vru s-o tragă, dar ea rezistă.

— Nu, Alan. Eu rămân.

Marniei i-ar fi fost rușine să plece în acel moment. Nici unul dintre invitați nu făcuse vreun semn c-ar părăsi hotelul.

Directorul stabilimentului reveni clătînând din cap cu un aer consternat.

— Avioanele nu pot decola. Furtuna face ravagii la Skye.

— În ce direcție bate vântul ? întrebă cineva.

Toată lumea începu să facă speculații asupra forței vântului și mareei.

— Cu un vapor rapid s-ar putea ajunge, dar ar fi periculos.

— Trebuie încercat. Rănitul trebuie operat urgent.

Se făcu tăcere. Fără să vrea, Marnie ridică ochii spre MacNeill. Privirile lor se încrucișară rapid ; el îi atinse mâna.

— Ai grijă de Brutus pentru mine, murmură el...

Apoi îi întoarse spatele.

— ...Vaporul meu este acostat în port. Duc rănitul...

Evenimentele se precipitară. Doi oameni se oferiră să-l însoțească, cineva găsi o pătură să-l învelească pe bătrân, MacNeill îl luă ușor în brațe și ieși din hotel. Femeile se adunară, văicărindu-se de sfârșitul tragic al unei zile atât de frumoase.

Alan o conduse pe Marnie acasă. Ea se duse să-l caute pe Brutus și-l instalează pe o pătură lângă patul ei. Petrecu o noapte agitată. Și Brutus părea nervos. Nu stătea locului și venea din când în când să-și pună botul pe mâna fetei.

A doua zi dimineața, ea se îmbracă și ieși în furtună, să se ducă la Morag s-o întrebe ce vești avea despre expediție.

— Nu, nu se știe încă nimic, oftă aceasta turnând automat o ceașcă de ceai vizitatoarei sale! Dar asta nu spune nimic. Poate au ajuns la Skye! Liniile telefonice sunt întrerupte. Este frecvent în caz de furtună; cablurile submarine se deteriorează ușor.

De trei ori în acea zi, Marnie făcu drumul până la Morag. Degeaba. Când sosi Alan, seara, o găsi așezată în fața șemineului, cu radioul deschis. De fapt, nu se auzea decât un hârâit continuu din cauza condițiilor atmosferice.

— Cum poți asculta asta? protestă tânărul. El închise radioul și Marnie nu protestă.

— Ți-ai pregătit valizele? Unde sunt? Sus? Fata se ridică nervoasă.

— Vaporul sigur nu va părăsi mâine portul, pe timpul acesta.

— Ah, nu! M-am săturat de acest loc!...

Se apropie de ea și o sărută.

— ...Vreau să te scot de aici și să te duc acasă, la noi...

Vru s-o sărute din nou. Marnie întoarse capul.

— Ce este ?

Ea inspiră adânc, cu pumnii strânși, și-l privi drept în ochi.

— Îmi pare rău, Alan, dar nu plec nicăieri cu tine.

— Cum ? Ce vrei să spui ?

— Am... am înțeles ceva, începu ea căutându-și cuvintele. Nu mai sunt îndrăgostită de tine, nu vreau să mă mărit... eu...

El o apucă brutal de umeri, cu ochii scânteind de furie.

— Ce naiba spui acolo ? Bineînțeles că vrei să te măriți cu mine. Tu mi-ai spus-o !

— Nu, eu... eu voiam să mă împac cu mine însămi. Credeam că-mi voi regăsi fericirea măritându-mă cu tine, dar mă înșelam, acum îmi dau seama. Aveam nevoie de un singur lucru : să știu că părinții mei și tu nu-mi purtați pică... Îmi pare rău, repetă ea.

El vru s-o ia în brațe.

— Ne iubim de când aveai șaptesprezece ani. Nu te poți răzgândi în douăzeci și patru de ore, haide ! Ieri erai gata să te măriți și astăzi, nu mai vrei ? Ce s-a petrecut între timp ?

— Nimic. Am încetat să te iubesc treptat și de multă vreme. Nu știam la început, dar sigur este motivul pentru care respingeam constant căsătoria noastră. Oh ! Alan ! Nu te mai iubesc, este tot ce știu.

— Încerci pur și simplu să mă pedepsești ! strigă el, brusc scos din fire. Vrei să mă faci să mă căiesc de faptul că te-am înșelat cu Sue. Ți-am explicat deja ! Ce mai vrei ? Să-ți cer iertare în genunchi ?

— Deloc ! Tu nu înțelegi !

— Ah ! Am așteptat prea mult timp și acum v-am pierdut pe amândouă ! Marnie ! În numele trecutului, în numele dragostei noastre, nu vrei să-mi mai acorzi o șansă...

El se întrerupse și-și trecu mâna prin păr.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să vorbesc așa ! Este clar, hotărârea ta e luată. Nu-mi rămâne decât să-ți spun adio...

Strângând-o lângă el, o sărută cu brutalitate, cu cruzime. Apoi izbucni într-un râs amar.

— ...La ce bun ? Este prea târziu.

Marnie, înțepenită pe locul ei, îl văzu ieșind din casă. Îl auzi cum porneste motorul și face un viraj ; mașina se îndepărtă pe drumul spre Ardsay.

Furtuna făcu ravagii la Culla în următoarele trei zile, condemnând vapoarele să rămână în port. Din fericire, se află prin mesaj radio despre sosirea vaporului lui Erwan la Skye. Rănitul fusese operat și-și revenea satisfăcător. Vaporul lui MacNeill, deteriorat în urma traversării, era în reparații.

Marnie coborî în port în compania lui Brutus, pentru a-i spune la revedere lui Alan. Văzând-o

sosind, el veni în întâmpinarea ei și-i ținu mâna fără să-i spună nici un cuvânt. Apoi, o dată pasarela instalată, el urcă în fugă pe vapor, înghesuindu-i pe oamenii din drumul lui.

O mulțime importantă se adunase pe chei. Echipajul lui MacNeill se întorsese cu un alt vapor și toți țineau să-i întâmpine pe marinarii curajoși. Marnie îl căută pe Erwan din ochi. Nevăzându-l, întrebă unde era.

— Ah! Domnișoară, el a mai rămas câteva zile la Skye să-și repare vaporul. Vă roagă să-i încredințați câinele, până la întoarcere, lui Morag Ferguson.

— Inutil, mă voi ocupa chiar eu de Brutus, mulțumesc.

Ea-i zâmbi omului și acesta plecă cu familia lui. Așteptă ca vaporul să părăsească portul pentru a pleca și ea.

Vara veni imediat după furtună. Primii turiști începură să invadeze insula. Pancardele cu „camere de închiriat“ apărură pe pereții tuturor fermelor. Morag, întotdeauna dotată cu simț practic, aranjă vechea cameră a lui Katie și o închirie unui student botanist. Într-o dimineață, la usa Marniei ciocăni o pereche care bătu imediat în retragere, speriată de lătrăturile amenințătoare ale lui Brutus. Cu toate acestea, fata se hotărî să se ducă să arunce o privire la MacNeill pentru a se asigura că nu se instalaseră vizitatori nepoftiți.

Casa era goală. Pentru mai multă siguranță, Marnie făcu turul tuturor camerelor înainte de a pleca. Câteva lucruri zăceau în camera lui și cu le împături, aranjându-le. O pereche de butoni

aur era pusă pe pat. El trebuie că scosese butonii, ezitase să-i poarte la căsătorie, și îi abandonase în ultimul moment.

Deschise sertarul superior al comodei, gândindu-se că va găsi cutruța butonilor... Și înțepeni zăpăcită. Deasupra se afla un plic pe care era scris cu litere mari : „Marnie Adams“.

Încet, Marnie scoase plicul din sertar, îl duse până la pat și se așeză tremurând. Când îl deschise, se răspândiră mai multe hârtii. Pagini de revistă, în care ea, Marnie, poza în diferite ținute. Pe marginea uneia dintre ilustrații erau scrise două numere de telefon. Îl recunoscă pe primul: era cel al agenției de manechine pentru care lucra. Celălalt trebuia să fie al revistei, bănuia ea!

Contemplă fotografiile îndelung. La agenție, era convinsă că refuzase să-i dea lămuriri lui MacNeill. Era strict interzis să dea străinilor informații personale. Ce făcuse el atunci ? Se mai uită în plic. Există o scrisoare, de care erau prinse diferite tăieturi din ziare. Scrisoarea, adresată lui MacNeill, provenea de la o agenție de presă londoneză. Corespondenții se scuzau că găsiseră doar acele câteva informații și sperau că totuși domnul MacNeill va fi satisfăcut. Tăieturile de ziar vorbeau singure. Era înfățișată la diferite recepții mondene, i se atribuiă logodnici imaginari... Ultimul articol, provenind de la un ziar de senzație, relata în detaliu accidentul dramatic și moartea lui Sue...

Ca năucă, Marnie citi totul. Deci, MacNeill știa. Întreprinsese în mod deliberat o anchetă asupra ei în timpul șederii lui la Londra... Și reu-

șise, judecând după conținutul acestui plic. Dar de ce ? În ce scop ?

Ultimele foi îi dădură explicația misterului. Pe una dintre ele, scrise de mâna lui MacNeill, erau notate două adrese, cea a domnului Adams și cea a lui Alan. Cea de a doua era o hartă rutieră. Erwan trasase cu roșu drumul ducând la autostradă, nu până la casa părinților Marniei, ci... până la cabinetul veterinar al lui Alan.

Totul devenea clar. O mulțime de detalii cărorora nu le dăduse importanță îi reveniră în memorie : Brutus nu-l tratase pe Alan ca străin, îl recunoscuse ; și Alan știuse imediat cui aparține câinele... MacNeill trebuie că-l luase pe setter când se dusesese să-l vadă pe Alan... Ca să-i spună ce ? Să-i dezvăluie unde se afla Marnie, evident. Și Alan apăruse. Cei doi bărbați se prefăcuseră că nu se cunosc când se întâlniseră pe insulă. Dar de ce ? De ce se străduise atâta MacNeill ?

Foarte agitată, fata se ridică și începu să umble cu pași mari prin cameră. Oare el se credea o zână bună care împăca perechile ce se certaseră ? Nu, asta nu-i semăna. Mai curând i-ar lăsa pe oameni să-și rezolve singuri problemele...

El o dorea și ea-l respinsese vorbindu-i despre Alan. Și imediat, el părăsise insula, îl găsisse pe Alan și i-l trimisese. De ce ? Fiindcă îi era milă de ea și voia s-o facă fericită sau... Marnie se lăsă să cadă pe pat... sau să-i permită să-și dea seama singură dacă era în continuare îndrăgostită de Alan, sau mai curând venera amintirea dragostei lor ?

Fata rămase multă vreme așezată pe marginea patului, cu ochii pierduți în gol. Apoi, puse la loc cu grijă hârtiile în plic, îl așază în sertar și ieși.

Marnie stătea în vârful falezei, cu Brutus la picioarele sale. O adiere ușoară mișca iarba și făcea să se clatine floricelele. Păsările de mare zburau pe un cer albastru strălucitor. Era acolo de mai multe ore, observând valurile, linia de spumă de la picioarele stâncilor, urcarea neconținută a mării pe plaja de nisip fin. La prânz, își împărți sandvișurile cu Brutus. Apoi se lungise un moment, cu capul rezemat de spinarea însoțitorului ei, somnolând în soare. Zgomotul mai puternic al valurilor o scosese din moleșeala ei și își îndreptă privirea în larg, ca ieri și ca alaltăieri.

Mareea atinsese nivelul maxim, și acum marea începea să se retragă. Pe punctul de a pleca, Marnie își încreți sprâncenele. La orizont apărea un mic punct alb. Acesta se mări cu rapiditate. Era un vapor. Imediat, fata se ridică, cu Brutus pe urmele ei, și parcurse în grabă poteca până la plajă.

Ajunse la golf în momentul în care MacNeill acosta. Brutus se repezi la stăpânul lui lătrând în neștire, nebun de bucurie. MacNeill îl mângâie o clipă, apoi se întoarse către Marnie și o contemplă...

— Bună ziua, Marnie. Nu mă așteptam să te găsesc aici...

El veni în întâmpinarea ei, urmat de un Brutus surescitat, tremurând și scheunând de bucurie.

— Bună, MacNeill. Bine ai venit acasă la tine, răspunse Marnie cu o voce un pic răgușită.

El se încordă imperceptibil și pe fața lui trecu o umbră. Începură să urce drumul plajei, unul lângă altul, în tăcere.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău ? întrebă dintr-o dată MacNeill.

— S-a întors acasă la el.

— De ce n-ai plecat cu el ?

Erwan părea că slăbise, avea trăsăturile trase, obosite.

— Mi-ai cerut să mă ocup de Brutus.

— Ai rămas din cauza asta ?! exclamă el oprindu-se brusc.

— În parte. Și în parte pentru că m-am răzgândit.

— În legătură cu ce ?

Ea se întoarse și reîncepu să meargă.

— În legătură cu plecarea mea.

— Înseamnă că o să mai stai aici un timp ?

— Da, toată vara.

Ajunseseră în fața casei lui MacNeill. Acesta se opri la intrarea grădinii.

— Aștepți toamna ca să te măriți ? o întrebă el cu voce dură.

— Nu mă mai mărit, până la urmă.

Marnie împinse porțița, urcă aleea și deschise ușa de la intrare. Și atunci se întoarse spre tânăr cu un zâmbet pe buze.

— Ceud mile fâilte, MacNeill.

— Marnie...

Fără să aștepte, ea dispăru în casă. El o urmă repede. Ea era în salon. MacNeill privi încăperea, uimit. Pe mese erau puse buchete de flori de câmp, totul era în ordine, un miros de prăjituri venea din bucătărie. Pentru prima oară, tânărul păru nedumerit, ezitant.

— Vreau să-ți prezint scuzele mele, începu foarte repede Marnie. Când am sosit la Culla, m-am purtat foarte urât cu toată lumea. Avusesem un accident de mașină în care sora mea murise.

— Da, știu, spuse el încet. Am aflat în Anglia.

— Vreau deci să-ți cer iertare pentru agresivitatea și răutatea mea.

— Oh ! Eu m-am aflat din întâmplare în linia de ochire a tirului tău, o liniști el. Dar am spinarea puternică !

Marnie îl privi deschis, plimbându-și ochii pe umerii lui, bustul robust.

— Da, într-adevăr, murmură ea.

MacNeill îi întoarse privirea.

— Marnie, ce trebuie să înțeleg ? Cred... vreau să cred că am înțeles, dar...

— Totul depinde de ceea ce vrei să crezi, zâmbi ea.

— Asta...

Fără s-o părăsească din ochi, el o trase la piept. Înclină capul și o sărută.

Dacă mai avea cea mai mică îndoială, fata îl liniști rapid. Îi înapoie sărutul cu o ardoare înzecită de acele zile lungi de așteptare, acele zile când, sigură de dragostea ei pentru el, se ruga din tot sufletul ca și el s-o iubească la rândul lui. Ul-

tima incertitudine dispărută, MacNeill o strânse și o sărută în neștire, lăsându-se pradă pasiunii.

— Oh ! Marnie ! oftă el sărutându-i pleoapele, fruntea, obrazii, dacă ai ști prin ce iad am trecut ! Mi te închipuiam măritată, în brațele lui...

— Sst ! murmură ea înălțându-se pe vârfuri pentru a-i întinde buzele. Plecarea ta m-a făcut să-mi dau seama de adevăratele mele sentimente. Am știut că nu-l mai iubeam pe Alan. Eram ușurată că nu mai eram considerată responsabilă de moartea lui Sue, de către părinții mei și de către el. Am încetat brusc să mă simt vinovată. Și în acel moment, am realizat că încetasem să-l iubesc pe Alan de multă vreme.

— Și acum ?

El era sigur de răspuns, dar voia să-l audă ! Marnie îi zâmbi drăgăstos. Pentru ea, el jucase totul ; riscase s-o piardă, pentru a putea s-o câștige.

— Și acum, te iubesc. Sentimentele mele pentru Alan nu erau decât o inflăcărare de adolescență, nu era ceva profund. Te voi iubi până la ultima mea zi, o știu.

El o privi cu un aer tandru, fericit și nevenindu-i să creadă în același timp.

— Și nu vrei să știi dacă te iubesc și eu ?

Ea-și ascunse un zâmbet.

— Oh ! Dar eu știu deja !

— Într-adevăr ? Cum asta ? exclamă el, stupefiat.

— M-ai numit mo graidh o dată sau de două ori și am întrebat-o pe Morag ce înseamnă. După părerea mea, nu-i spui unei fete „dragostea mea“, dacă n-o iubești, MacNeill.

— Ai dreptate, zâmbi el amuzat. Dar pe mine mă cheamă Erwan.

— Prefer MacNeill. Asta mă face să mă gândesc la șefii clanurilor scoțiene...

— Hmm ! Dacă mă gândesc bine, eu prefer Adams. Asta evocă paradisul, Eden, mărul...

Marnie se prefăcu că-l pălmuește și el se întrerupse râzând. Apoi deveni serios.

— Scumpa mea, îngerul meu, m-am îndrăgostit de tine din prima zi. Erai ca o floare căreia îi era teamă să se deschidă. Singurul mijloc de a te scoate din apatia ta era să te înfurii, când de fapt eu visam să te iau în brațele mele. Dar trebuia să înfrunt riscul de a fi urât de tine pentru a putea să-ți insuflu o oarecare emoție.

— Și în seara când ne-am sărutat, de ce n-ai insistat să mă duci la tine ?

— Nu voiam să te forțez, Marnie. Nici atunci când erai bolnavă, la mine acasă.

— Dar acum, nu mai sunt bolnavă !

— Nu, și dacă nu încetezi să mă săruți, nu-ți promit că voi avea răbdare până la nuntă !

— Ne vom căsători la Culla ?

— Da, Marnie ; oprește-te...

— Și vom dansa dansul tinerilor soți și prietenii noștri ne vor duce ca să ne apere de spiriduși ?

— Da, da ! Marnie !...

— Și ei te vor conduce în camera mea și...

De această dată, MacNeill fu cel care o întrerupse pe fată. Printr-un sărut lung.